Romanul care i-a făcut celebri în lume pe frații Strugațki
și datorită capodoperei *Călăuza* de Andrei Tarkovski

ARKADI & BORIS STRUGAȚKI

PICNIC LA MARGINEA DRUMULUI

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

Arkadi Strugațki (1925–1991) și Boris Strugațki (1933–2012), unii dintre cei mai cunoscuți scriitori și scenariști SF din lume, sunt autorii unora dintre cele mai importante opere ale genului. În anii ’60 s-au bucurat de mare popularitate în URSS, scrierile lor revigorând antiutopia. Dar la începutul anilor ’80 li s-a interzis să publice. Printre cele mai de succes scrieri ale lor se numără: *E greu să fii zeu* (1964 – Editura Nemira, 2016), *Lunea începe sâmbăta* (1964 – Editura Nemira, 2017), *Melcul pe pantă* (parțial, 1966), *A doua venire a marțienilor* (1968), *Picnic la marginea drumului* (1972 – Editura Nemira, 1992, 2017), care a stat la baza scenariului filmului *Călăuza* de Andrei Tarkovski, sau *Împovărați de rău* (1988).

ARKADI & BORIS STRUGAȚKI

PICNIC LA MARGINEA DRUMULUI

Ediția a II-a

Cu un comentariu de
BORIS STRUGAȚKI

Traducere din limba rusă
VALERIAN STOICESCU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STRUGAȚKI, ARKADI NATANOVICI

Picnic la marginea drumului / Arkadi și Boris Strugațki; cuv. înainte: Boris Strugațki; trad.: Valerian Stoicescu. – Ed. a 2-a. – București: Nemira Publishing House, 2017

ISBN print: 978-606-758-620-6

ISBN epub: 978-606-43-0042-3

ISBN mobi: 978-606-43-0043-0

I. Strugațki, Boris Natanovici

II. Stoicescu, Valerian (trad.)

821.161.1-31=135.1

Arkadi & Boris STRUGAȚKI

Пикник на обочине

Copyright @ 1972 by Arkady & Boris Strugatsky

© Nemira, 1992, 2017

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Ilustrația copertei: Tudor POPA

Redactor: Raluca RĂDULESCU

Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tehnoredactori: Irina POPESCU, Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- Cum s-a născut acest roman
- Din interviul luat doctorului VALENTIN PILMANN de corespondentul special al postului de radio Marmont cu prilejul decernării ultimului Premiu Nobel pentru fizică în anul 19.....
- 1 -REDRICK SCHUHART, 23 de ani, celibatar, laborant al filialei Institutului Internațional de Cultură Extraterestră din Marmont
- 2 - REDRICK SCHUHART, 28 de ani, căsătorit, fără ocupație stabilă
- 3 - RICHARD H. NUNAN, 51 de ani, reprezentantul furnizorului de echipament electronic pe lângă filiala Institutului Internațional de Cultură Extraterestră din Marmont
- 4 - REDRICK SCHUHART, 31 de ani
- Note

Cum s-a născut acest roman

Istoria scrierii acestui roman (spre deosebire de istoria publicării lui) nu conține nimic atractiv sau măcar, să zicem, ceva instructiv. Romanul a fost gândit în februarie 1970, când noi am plecat la Casa de Creație Komarovo pentru a scrie *Orașul damnat* și unde, în momentele noastre de pauză, în timpul plimbărilor de seară, pe străzile pustii și înzăpezite ale localității turistice, am conceput câteva subiecte noi, printre care și viitoarele subiecte ale „Picnicului“ și „Piciului“.
Prima notiță arăta cam așa:

„...Maimuța și cutia de conserve. La treizeci de ani de la vizita străinilor, doar resturi de gunoaie lăsate în urmă de ei – obiecte ale vânării, căutării, cercetării și dezastrului. Propagarea superstițiilor, departamentul care încearcă să pună mâna pe putere prin folosirea lor, organizația care caută să le distrugă (cunoștințele picate din cer sunt inutile și dăunătoare; orice lucru găsit nu poate duce decât la o utilitare proastă). Căutătorii de aur, respectați precum vrăjitorii. Prăbușirea prestigiului științei. Biosisteme abandonate (o baterie aproape descărcată), morți înviați din cele mai diferite epoci...“

Tot atunci și tot acolo apare denumirea finală și definitiv acceptată – *Picnic la marginea drumului* – în schimb despre *stalker* nici pomeneală, pe atunci nu exista pentru noi decât noțiunea de *căutătorii de aur.* Aproape un an mai târziu, în ianuarie 1971, tot la Komarovo, am pus pe hârtie planul foarte amănunțit, extrem de detaliat, al romanului, dar nici în acest plan, practic nici chiar în acele zile când în sfârșit am încetat să mai inventăm și să mai dezvoltăm subiectul și ne-am apucat de scris, nici atunci nu exista în lucrarea noastră cuvântul *stalker.* Viitorii stalkeri erau deocamdată *trapperi: „trapperul Redrick Schuhart“, „fata trapperului Guta“, „fratele trapperului…“.* Probabil că termenul de *stalker* a apărut în procesul de creație încă de la primele pagini ale textului. În privința *căutătorilor de aur* și a *trapperilor*, îmi aduc bine aminte: nu ne-au plăcut denumirile de la bun început.

Stalker – iată unul dintre puținele cuvinte inventate de A. & B. Strugațki devenit de uz general. La fel de bine a avut impact și *ciber,* dar mai mult în cercul fanilor. *Stalker* a pătruns pe toate direcțiile, și în întindere, și în profunzime, iar asta cred că totuși se datorează în primul rând filmului lui Tarkovski. Totuși, Tarkovski nu degeaba l-a păstrat – probabil că acest cuvânt inventat de noi a ieșit într-adevăr precis, cu sonoritate și volum. El provine din cuvântul englezesc *to stalk,* ce înseamnă *„*a se furișa, a veni tiptil". Printre altele, acest cuvânt se pronunță *stok* (cu *o* lung), iar pronunția lui exactă ar trebui să fie *stoker,* și nu *stalker*, dar trebuie spus că noi n-am preluat acest cuvânt din dicționar, ci din lucrarea lui Rudyard Kipling *Stalky & Co.,* o veche traducere rusească prerevoluționară publicată în 1899, roman despre viața elevilor dintr-un colegiu englezesc de la sfârșit de secol XIX și început de secol XX și despre liderul acestora: un tânăr isteț și cam golan, poreclit Stalky. Fratele meu Arkadi, pe vremea când încă era student, a primit cadou de la mine această carte *Stalky & Co.* a lui Kipling, cumpărată întâmplător de mine, a citit-o, a fost încântat de ea și atunci a făcut la repezeală traducerea ei în rusă, punându-i denumirea *Stalky și compania*, iar ea a devenit una dintre cele mai iubite cărți ale mele în timpul școlii și ulterior în studenție.

Așa că, inventând cuvântul *stalker*, fără-ndoială că ne-am gândit tocmai la vicleanul Stalky – o pușlama, un băiat aspru, uneori chiar plin de cruzime, dar nu lipsit de o interesantă noblețe și generozitate copilărească. Și niciodată nu ne-a trecut prin minte că el nu este de fapt Stalky, ci mai degrabă Stoky.

Povestirea a fost scrisă fără sincope sau crize de imaginație în trei reprize: pe 19 ianuarie 1971 am început lucrul la ciornă, iar pe 3 noiembrie al aceluiași an am încheiat varianta finală. Și-n tot acest timp ne-am ocupat de tot felul de alte treburi, în general stupide: scriam reclamații la „Senatul Guvernamental" (adică la Secretariatul Uniunii Scriitorilor – filiala Moscova), răspundeam la scrisori (lucru pe care îl faceam destul de rar, fiind mai tot timpul împreună), am răspuns unei comenzi legate de realizarea unui film de lungmetraj de tip „popularizarea științei" și intitulat *Întâlnirea lumilor* (ceva despre contactele cu alte Rațiuni), am scris scenarii pentru trei miniaturi cinematografice, am conceput un subiect pentru un film TV „Alegerea a căzut pe Rîbkin", am schițat intriga unei noi povestiri *Evenimente stranii pe atolul Octopus* ș.a.m.d. – nimic nu a avut vreo continuitate, niciuna dintre aceste încercări nu a avut vreo finalitate sau măcar vreo legătură cu evenimentele viitoare.

Trebuie remarcat că *Picnicul* a trecut relativ ușor și fără probleme deosebite spre publicarea în revista leningrădeană *Aurora*, suferind intervenții doar la redactare, dar nici acestea esențiale. Am fost nevoiți, desigur, să curățăm manuscrisul de tot

felul de „rahaturi“ și „bulangii“, dar asta era ceva obișnuit, erau fleacurile dragi ale oricărui autor, în schimb nu a fost cedată nicio poziție importantă a autorilor, așa că varianta de revistă a apărut simplu la sfârșitul verii lui 1972, aproape intactă.

În acest timp abia începea epopeea *Picnicului* la Editura Tânăra Gardă. La drept vorbind, această epopee a început încă din anul 1971, de pe vremea când *Picnicul* nici nu exista pe hârtie, iar în comanda lansată de editură ea nu exista decât ca o idee generală. Viitorul volum denumit *Întâlniri neprevăzute* era dedicat problemei contactului omenirii cu alte rațiuni din Univers și urma să fie compus din trei texte: două terminate (*Dosarul crimei* și *Piciul)* și unul aflat încă în lucru. Necazurile nu au întârziat să apară.

16.03.71 – Arkadi: *„ ...șefii au citit lucrarea, ezită însă și nu spun nimic clar. Au trimis cartea pentru recenzie unuia… Markov, doctor în științe istorice (?), pentru că ăsta iubește mult science-fictionul.* […] *Apoi manuscrisul va fi trimis cu tot cu recenzie din nou la Avramenko* (redactorul-șef adjunct de atunci al editurii) – *probabil pentru a-i da posibilitatea de a reevalua aprecierea deja cunoscută, dar trimisă în secret – apoi cartea va ajunge la Osipov* (redactorul-șef) *și doar atunci vom afla care ne e soarta. Curve. Superspecialiști în literatură.“*

16.04.71 – Arkadi: *Am fost la Bela, la* Tânăra Gardă. *Ea mi-a zis că deocamdată nimic. A rugat-o Avramenko să ne spună totul cumva mai diplomatic: că, vezi Doamne, nu e hârtie, portofoliul cu contracte e plin, că una-alta, dar ea mi-a spus direct că pe undeva pe sus, la Direcție, s-a propus să nu se mai facă pentru un timp nicio afacere cu Strugațki.“*

Iar *Picnicul* încă nici nu fusese scris, în fond nu era vorba decât despre niște povestioare care niciodată nu provocaseră Marea Iritare Ideologică, erau niște povestioare complet nevinovate, ba chiar apolitice. Pur și simplu conducerea nu dorea să aibă în general de-a face cu acești Strugațki, iar acest refuz general se amplifica în plus și prin situația grea editorială pe plan intern: tocmai în această perioadă se producea schimbul de putere și începea extirparea a tot ceea ce era mai bun, a tot ce crease redacția de literatură SF sub conducerea lui Serghei Gheorghievici Jemaitis și Bela Grigorievna Kliueva, datorită cărora, prin munca și grija lor, înfloriseră două generații de scriitori de science-fiction…

La începutul anilor ’80, m-am gândit împreună cu Arkadi Natanovici din ce în ce mai serios să culegem, să punem în ordine și să difuzăm măcar în forma xerografiată (prin Samizdat) *Istoria unei publicații* (sau *Cum se face asta?)* – o colecție de documente originale (scrisori, recenzii, reclamații, cereri, țipetele și gemetele autorilor în scris) – istoria editării volumului *Istorii neprevăzute*, în care textul de referință era *Picnicul.* Boris Natanovici a început chiar de atunci munca de sistematizare, sortare și alegere a materialelor, dar curând a abandonat totul: era o chestie moartă, era o muncă minuțioasă, ingrată, lipsită de perspective și-n toată povestea asta se simțea oarecum o lipsă crasă de modestie – în fond și la urma urmei, cine eram noi ca tocmai prin exemplul nostru să ilustrăm aspectele funcționării mașinii ideologice a anilor ’70, mai ales că existau exemplele lui Soljenițîn, Vladimov, Voinovici și mulți alții ca ei: cei mai onorabili dintre cei onorabili.

Tot acest proiect a fost abandonat, dar noi ne-am întors din nou la el după începerea perestroikăi, odată cu noile, ba chiar foarte noile timpuri, când a apărut posibilitatea reală nu doar de a transmite din mână în mână o oarecare culegere de materiale, ci chiar de a publica manuscrisul după toate regulile, cu comentarii edificatoare și caracterizări veninoase la adresa unor persoane ale zilelor noastre, mulți cei din trecut rămânând și acum pe posturile lor, capabili încă să influențeze fenomenul literar. S-au alăturat acestei activități niște oameni plini de zel, Vadim Kazakov cu tovarășii lui. Boris Natanovici le-a predat toate materialele, culegerea a fost în mare parte definitivată, dar foarte rapid a ieșit la iveală faptul că nimeni nu avea bani pentru editarea unei astfel de lucrări, de prea mic interes comercial. Pe lângă toate astea, evenimentele s-au derulat într-un galop nebun: puciul de la Moscova, moartea lui Arkadi Natanovici, dispariția Uniunii Sovietice, revoluția democratică, fie ea și „de catifea“, toate acestea au făcut ca proiectul nostru să-și piardă în totalitate chiar și cel mai mic interes.

Și iată cum stau la masă și mă uit în fața mea la trei mape, destul de voluminoase… mă simt decepționat, oarecum confuz și nedumerit. În aceste trei dosare sunt toate scrisorile noastre către Editura Tânăra Gardă (redactori, șefi de redacție, redactor-șef, director de editură), toate reclamațiile și plângerile către departamentul cultural și departamentul de edituri și propagandă din Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, cereri la Agenția Unională pentru drepturile de autor și tot felul de alte departamente, împreună, bineînțeles, cu toate răspunsurile primite de la aceste instituții, scrisori trimise de noi unuia sau altuia în legătură cu acest subiect – un munte de hârtii, mai bine de două sute de acte, iar eu habar n-am ce să fac acum cu ele.

La început chiar am avut impresia că savurez cum am povestit istoria publicării *Picnicului,* cum am amintit direct de persoanele pe care noi le-am urât cândva, cum îmi băteam joc aproape cu desfătare de toți lașii, tâmpiții, denunțătorii și ticăloșii care uimesc totodată imaginația cititorului prin absurditatea, tembelismul și răutatea lumii din care provenim cu toții, cum am putut să fiu atât de ironic și edificator, intenționat obiectiv și lipsit total de milă, atât de blând și caustic în același timp.

Și iată că acum stau, privesc lung la aceste dosare și îmi dau seama că am întârziat, fără nicio speranță, și că nimeni nu mai are nevoie de mine – nici de ironia mea, nici de blândețea mea și nici măcar de toată ura mea consumată. Acum sunt dispărute organizații cândva extrem de puternice, ce dețineau dreptul aproape nemărginit de a aproba și de a pune în cătușe, au dispărut în neantul timpului și au fost în așa hal uitate încât ar fi necesare prea multe explicații plictisitoare pentru cititor: *who's who,* de ce nu avea niciun sens să faci reclamații la departamentul cultural al Comitetului Central și trebuia să te plângi doar la departamentul de edituri și propagandă, cine au fost Albert Andreevici Beleaev, Piotr Nilîci Demicev și Mihail Vasilievici Zimeanin – și când te gândești că ei au fost tigri, ba chiar elefanți, în fauna ideologică sovietică, au fost stăpâni de destine și șefi de trib. Cine își mai aduce astăzi aminte de ei și cine se mai interesează acum de ei, de cei care încă mai sunt în viață? Ce să mai zicem de cei mai mărunți, de gloata țipătoare de mici funcționari ideologici, de demonii ideologici, a căror nume este legiunea, care au generat prejudicii nemăsurabile și incalculabile, pentru a căror ură și mârșăvie era de trebuință o peniță mult mai experimentată, mai puternică și mai ascuțită decât a mea! (așa cum le plăcea scriitorilor să spună în sec. al XIX-lea). Nu vreau să pomenesc de ei – să dispară în trecut precum nălucile nopții și pentru totdeauna…

Poate că această carte are niște lipsuri, dar în același timp are și niște calități incontestabile: este fără îndoială captivantă, este capabilă să producă o puternică impresie asupra cititorului (a determinat un cititor admirabil precum Tarkovski să realizeze un film superb) și mai ales nu conține NICIUN FEL de critici la adresa regimului comunist defunct, ba chiar, invers, se încadra în contextul ideologiei dominant antiburgheze… Atunci din ce cauză enigmatică acest roman a fost condamnat să treacă prin filtrul editurii mai bine de opt ani până la apariția lui?

La început, editura nu a vrut de fapt să încheie niciun contract pentru antologia science-fiction, apoi, nu se știe de ce, a făcut-o. S-a opus apariției povestirii „Dosarul crimei" și s-a lăsat înduplecată să o schimbe cu un roman, aprobat mai demult pentru editare, *E greu să fii zeu,* dar a obiectat energic împotriva *Picnicului…* Nici măcar pe scurt nu este posibil să povestești

istoria acestei lupte pentru apariția *Picnicului*: sunt totuși opt ani. Au existat și refuzuri neașteptate la cerințele proprii (la un moment dat s-a luat brusc decizia: gata, afară din antologie cu *E greu să fii zeu*), dar, cel mai important lucru, în tot acest timp, în mod constant și invariabil, din an în an, din conversație în conversație, din scrisoare în scrisoare era să fie eliminați din *Picnic* morții readuși la viață, să fie schimbat limbajul lui Redrick Schuhart, să fie introdus termenul „sovietic“ când vine vorba despre Kirill Panov, să fie eliminate: întunericul, disperarea, cruzimea, grosolănia.

Abia după mulți-mulți ani a devenit foarte clar că noi am înțeles absolut greșit motivele și psihologia oamenilor cu care ne-am luptat atâția ani.

La acea vreme, am crezut sincer că redactorilor noștri le este frică de șefi și nu vor să se expună prin publicarea unei lucrări cert dubioase, scrisă de niște autori absolut dubioși. Iar în scrisorile și cererile noastre, noi tot timpul am demonstrat în fel și chip ceea ce ni se părea absolut evident: romanul nu conținea nimic criminal, corespundea ideologic din toate punctele de vedere și în acest sens era indiscutabil o lucrare nepericuloasă. Că lumea descrisă în ea era abrutizată, aspră și lipsită de perspective… așa și trebuia să fie: o lume a „capitalismului putred și a ideologiei burgheze triumfătoare“.

Nici prin cap nu ne-a trecut că problema noastră nu avea nimic de-a face cu ideologia. Acești „măgari născuți sub clar de lună“ CHIAR AȘA ȘI GÂNDEAU: limbajul trebuia să fie cât se poate de incolor, neted, șlefuit, sub nicio formă grosolan. Literatura *science-fiction* trebuia în mod obligatoriu să fie science-fiction și nu i se permitea în vreun fel să aibă ceva comun cu vulgara realitate, o realitate vizibilă și crâncenă. În general, cititorul trebuia ferit de realitate – lasă-l să trăiască în lumea viselor, a iluziilor și a ideilor frumoase, efemere… Eroii romanelor *science-fiction* nu trebuiau pur și simplu „să meargă“, ei trebuiau „să pășească precum o felină“; nu trebuiau „să vorbească“, ci „să rostească“; în niciun caz nu „urlau“, ci doar „exclamau“!… A fost vorba aici despre o estetică particulară impusă, despre o idee pe deplin automulțumitoare în legătură cu literatura în general și *science fiction* în particular.

Scrisoarea lui Boris Natanovici din 04.08.1977 către mine: „Cu Medvedev am aranjat-o în felul următor: a) au fost făcute 53 de corecturi stilistice din lista «Vulgarități» – în scrisoarea către editură s-a explicat că acest lucru a fost făcut din respect față de cerințele exprimate de Comitetul Central al Komsomolului; b) s-a introdus o explicație pentru morți, cum că ar fi devenit ciborgi pentru a-i studia pe pământeni, iar pentru Glob – o instalație bionică oarecare, captatoare a biocurenților generați de dorințele simple; c) alte cerințe ale redacției (legate de violență și altele

asemenea) au fost considerate o greșeală ideologică, în caz contrar ajungându-se la o înfrumusețare a realității capitaliste. Totul a fost trimis cu număr de înregistrare și confirmare de primire și judecând după răspuns se pare că *Tânăra Gardă* a primit-o pe 26 iulie a.c. În cur, în cur…“

Autorii au învins. A fost unul dintre acele rarisime cazuri din istoria editorială sovietică atunci când Editura nu a vrut să editeze o carte, dar Autorul a reușit să impună realizarea acestui lucru. În opt ani, ce-i drept. Paisprezece scrisori către „marele“ și „micul“ Comitet Central. Două sute de corecturi înjositoare ale textului. Energia nervoasă pierdută pentru nenumărate fleacuri… Autorii au învins. O victorie à la Pirus.

Picnicul a fost și a rămas până-n zilele noastre cea mai apreciată lucrare a fraților Strugațki – în orice caz, cu siguranță, în străinătate. 38 de editări, în 20 de țări. Cota de popularitate a *Picnicului* în Rusia este destul de ridicată, deși nu o depășește pe cea a romanului *Lunea începe sâmbăta.*

Picnic la marginea drumului continuă totuși să trăiască și cu siguranță o va face și în secolul XXI.

Boris Strugațki
(fragment din *Comentarii*,
în Arkadi Strugațki & Boris Strugațki,
Opere complete, vol. 6, Rusia/Ukraina, 2001)

Trebuie să faci binele din rău,
pentru că nu ai altceva din care să-l faci.
R.P. Warren

Din interviul luat doctorului VALENTIN PILMANN de corespondentul special al postului de radio Marmont cu prilejul decernării ultimului Premiu Nobel pentru fizică în anul 19.....

– Probabil, prima dumneavoastră descoperire mai importantă, doctore Pilmann, trebuie considerată a fi „Radiantul Pilmann“…

– Cred că nu. „Radiantul Pilmann“ nu este nici prima, nici cea mai serioasă și, în fond, nici nu-i o descoperire. Și nu chiar a mea.

– Probabil că glumiți, doctore. „Radiantul Pilmann“ este o noțiune cunoscută de fiecare școlar.

– Nu mă surprinde. De altfel, „Radiantul Pilmann“ a fost descoperit pentru prima dată de un școlar. Spre marele meu regret, nu mai țin minte cum îl cheamă. Uitați-vă în *Istoria vizitelor* de Stetson, unde toate acestea sunt prezentate mai bine: descoperirea radiantului de către un școlar, publicarea pentru prima oară a coordonatelor lui de către un student și denumirea radiantului, cine știe de ce, cu numele meu.

– Da. Cu unele descoperiri se întâmplă câteodată lucruri surprinzătoare. N-ați putea să explicați ascultătorilor noștri, doctore Pilmann…

– Ascultă, concetățene, „Radiantul Pilmann“ este o chestie extrem de simplă. Închipuiți-vă că rotiți un glob uriaș și începeți să trageți în el cu un revolver. Urmele de pe glob merg într-o direcție oarecare, ușor curbată. Esența a ceea ce dumneavoastră numiți prima mea descoperire este un lucru foarte simplu. Toate cele șase Zone de Vizitare sunt astfel dispuse pe suprafața planetei noastre de parcă s-ar fi tras în Pământ șase focuri dintr-un revolver situat undeva pe linia Pământ–Deneb. Deneb este steaua Alfa din Constelația Lebăda, iar punctul de pe bolta cerească de unde, ca să zicem așa, s-a tras, se numește „Radiantul Pilmann“.

– Vă mulțumesc, doctore. Dragi ascultători, în sfârșit, ni s-a explicat clar ce este „Radiantul Pilmann“. Apropo, alaltăieri s-au împlinit exact treisprezece ani de la ziua Vizitei. Doctore

Pilmann, puteți să ne spuneți câteva cuvinte în legătură cu aceasta?

– Ce anume vă interesează? Având în vedere că n-am fost atunci în Marmont…

– Cu atât mai mult este interesant de știut ce ați crezut când orașul dumneavoastră natal v-a arătat obiectele incursiunii supercivilizației extraterestre.

– Vorbind cinstit, mai întâi de toate am crezut că e o gogomănie. Era greu de imaginat că în micul nostru Marmont s-ar fi putut întâmpla cine știe ce. Estul Siberiei, Uganda, Atlanticul de Sud – asta mai treacă-meargă –, dar Marmont!

– În cele din urmă, totuși ați crezut.

– În cele din urmă, da!

– Și apoi?

– Mi-a venit deodată ideea că Marmont, cu cele cinci Zone de Vizitare rămase… de altfel, scuzați-mă, atunci erau într-adevăr numai patru, pentru că toate zonele stăteau pe aceeași curbă. Am socotit coordonatele și le-am trimis la *Nature*.

– Și nu v-a emoționat câtuși de puțin soarta orașului natal?

– Vedeți, în acea vreme credeam deja în Vizite, dar nu puteam fi convins în niciun fel să iau în considerare corespondențele pline de panică despre cartierele arse, cu monștri ce sfâșiau îndeosebi bătrâni și copii, despre luptele sângeroase dintre invulnerabilii vizitatori și, în cel mai înalt grad, vulnerabilele, dar invariabil eroicele unități regale de tancuri.

– Ați avut dreptate. Deci vă mai amintiți că, atunci, confratele nostru, corespondentul, le-a cam umflat… Totuși, să ne întoarcem la știință. Descoperirea „Radiantului Pilmann“ a fost prima, dar probabil nu și ultima dintre contribuțiile dumneavoastră la cunoștințele despre Vizită…

– Prima și ultima.

– Dar, fără îndoială, în tot acest timp ați urmărit cu atenție funcționarea cercetărilor internaționale în Zona Vizitei…

– Mda… Din când în când am răsfoit *Expunerea*.

– Aveți în vedere *Expunerea Institutului Internațional de Cultură Extraterestră?*

– Da.

– Și care este, după părerea dumneavoastră, cea mai importantă descoperire din toți acești treisprezece ani?

– Însăși Vizita.

– Scuzați-mă, n-am…

– Însăși Vizita reprezintă cea mai importantă descoperire, nu numai din toți acești treisprezece ani, dar și din întreaga existență umană. Nu este chiar așa de important cine sunt vizitatorii. Nu contează de unde și de ce au venit, din ce cauză au stat așa de puțin și unde au plecat după aceea. Important este faptul că acum

oamenii știu cu certitudine un lucru: nu suntem singuri în Univers. Mă tem însă că Institutul de Cultură Extraterestră nu va reuși niciodată să facă o descoperire mai deosebită.

– Este extrem de interesant, doctore Pilmann, dar eu m-am referit în fond la descoperirile de ordin tehnologic. Descoperiri care să poată folosi științei și tehnicii pământene. De fapt, o serie de savanți celebri consideră că ceea ce s-a găsit în Zona Vizitei poate contribui la schimbarea întregului curs al istoriei noastre.

– Poate, dar eu nu sunt socotit printre adepții acestui punct de vedere. Nu sunt un specialist în ceea ce privește descoperirile concrete.

– Totuși, sunteți de doi ani consultantul Comisiei ONU pentru problema Vizitei…

– Da. Numai că nu am nicio legătură cu studiul culturii extraterestre. La COPROVI, împreună cu colegii mei, reprezint opinia științifică internațională atunci când e vorba despre controlul îndeplinirii Hotărârii ONU în ceea ce privește internaționalizarea Zonei de Vizitare. În concluzie, urmărim ca ciudățeniile extraterestre luate din Zonă să fie puse numai la dispoziția Institutului Internațional.

– Poate și altcineva să intre în posesia acestor ciudățenii?

– Da.

– Vă referiți, probabil, la stalkeri?

– Nu știu ce sunt aceștia.

– Așa se numesc la noi, în Marmont, tinerii temerari care își asumă riscul pătrunderii în Zonă pe cont propriu și fură de acolo tot ce reușesc să găsească. Este o nouă profesie din zilele noastre.

– Înțeleg. Nu, asta nu e de competența noastră.

– Ce-ar mai fi! De asta se ocupă Poliția. Dar era interesant de știut cu ce vă ocupați în mod direct, doctore Pilmann.

– Sunt pierderi continue de materiale din Zonă, care ajung în mâinile unor persoane lipsite de responsabilitate și spirit de organizare. Ne ocupăm de rezultatele acestor pierderi.

– Nu puteți fi puțin mai concret, doctore?

– Haideți să vorbim mai bine despre artă. Oare chiar nu îi interesează pe ascultători care este părerea mea cu privire la incomparabila Gvadi Muller?

– O, se înțelege, dar eu aș fi vrut ca înainte să termin cu știința. Pe dumneavoastră, ca savant, nu vă atrage studierea minunilor extraterestre?

– Cum să vă spun… Se prea poate.

– Deci putem spera că marmontienii îl vor vedea, într-o minunată zi, pe faimosul lor concetățean pe străzile orașului natal.

– Nu este exclus.

1

REDRICK SCHUHART, 23 de ani, celibatar, laborant al filialei Institutului Internațional de Cultură Extraterestră din Marmont

Stăm în depozit. Când vine seara, nu ne rămâne altceva mai bun de făcut decât să aruncăm salopetele de pe noi și s-o ștergem până la birtul „Borj“, ca să ne mai dregem cu o picătură–două de tărie. Acum stau, pur și simplu, și sprijin pereții. Abia aștept să fumez – doar rezist de mai bine de două ore. El tot mai răscolește lucrurile: a umplut deja un seif, l-a încuiat și l-a sigilat, iar acum dă gata un altul; ia de pe transportor „biberoanele“, cercetându-le cu grijă pe toate fețele (printre altele trebuie spus că nu-i așa ușor, fiecare cântărind în jur de șase kilograme și jumătate), apoi gemând le așază delicat pe un raft.

Se luptă cu aceste „biberoane“ de atâta timp și, probabil, fără niciun folos pentru omenire. În locul lui, le-aș fi dat dracului de mult și-aș fi făcut orice altă muncă pentru aceiași bani. Dacă stau să mă gândesc însă, „biberoanele“ astea au într-adevăr ceva bizar. De câte ori nu mi-am rupt spinarea cărându-le și totuși, după cum observ, nu pot să nu mă minunez de fiecare dată. Sunt de fapt două discuri de cupru de mărimea unor farfurioare groase de 5 mm, având distanța între ele de 400 mm. Între discuri nu se află nimic. Absolut nimic. Pustiu. Poți să-ți treci și mâna printre ele, ba chiar și capul, dacă nu cumva ți-ai pierdut mințile mirându-te; pustiu și iară pustiu, doar aer. Desigur, între ele o fi existând ceva, vreo forță acolo, dacă stau să mă gândesc. Oricum, nimeni n-a reușit până acum nici să le apropie, nici să le depărteze.

Deh, cititorule, e cam greu să explici asemenea chestii cuiva care nu le-a văzut; e greu tocmai prin simplitatea lor, mai ales atunci când ți se arată și poți să le cercetezi, convingându-te în sfârșit despre ce este vorba. E ca și cum ai încerca să descrii în mod științific și cu detalii bogate, să zicem, o cană sau, Doamne ferește, un păhărel: dai din mâini neștiind ce să explici amănunțit și nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te răcorești înjurând sănătos.

În sfârșit, să presupunem că ați înțeles despre ce este vorba și, chiar dacă ar mai fi ceva neclar, nu aveți decât să luați *Expunerile* Institutului. Acolo, la fiecare reeditare, sunt și fotografii ale acestor „biberoane“.

Una peste alta, Kirill s-a chinuit cu aceste „biberoane“ mai bine de un an. Am lucrat cu el de la bun început, numai că nici până acum nu prea înțeleg bine ce voia de la ele. La drept vorbind însă, nici nu încerc să aflu. Mai întâi să înceapă el să înțeleagă, să se descurce singur și atunci am să încep poate și eu să-l ascult. Până una-alta, mi-e clar un singur lucru: are neapărată nevoie de câteva „biberoane“, pe care să le meșterească, să le decapeze cu acizi, să le turtească la presă și să le topească în cuptor. Și abia atunci totul i se va părea clar, va fi plin de glorie și de laude și chiar știința mondială se va cutremura de mulțumire.

Dar, după cum înțeleg, mai e până acolo. Deocamdată n-a descoperit nimic, deși în ultima perioadă s-a zbătut foarte mult. Singurul rezultat a fost acela că a prins o paloare nesănătoasă, cenușie, a devenit tăcut, iar ochii au început să-i lăcrimeze mai des, ca la un câine bolnav (coadă-ntre picioare, urechi blegite).

Ia să fi încăput pe mâna mea oricine altcineva decât Kirill. L-aș fi dus prin toate barurile de noapte și bordelurile din regiune (că doar le cunosc mai bine decât pe mine însumi) și-ntr-o săptămână scoteam din el un om nou (urechi ciulite, coadă sus). Dar pentru Kirill medicamentul ăsta nu e valabil, așa că nici măcar nu merită să te obosești propunându-i-l. Are altă fire.

Așadar, stau în depozit și mă uit la el cum încă mai muncește, deși i se închid ochii de oboseală, când, deodată, mi se face milă de el, nici eu nu știu de ce. Atunci, mă decid. Culmea este că, deși nu mă hotărâsem să-i vorbesc, am făcut totuși acest lucru, de parcă m-ar fi tras cineva de limbă:

– Ascultă, Kirill!

Ținea ultimul „biberon“ în echilibru, într-o asemenea poziție încât aveai impresia că vrea să intre în el cu totul.

– Ascultă, Kirill! Dacă ai fi avut un „biberon“ plin?

– Un „biberon“ plin?, repetă și își arcui sprâncenele, de parcă i-aș fi spus niște bazaconii.

– Ei da!, i-am spus. Capcana ta hidromagnetică, cum îi zice… obiectul 77-B. Doar că mai are acolo, în interior, o umplutură cu reflexe albăstrui.

Observ că începe să înțeleagă, își ridică ochii spre mine și-i mijește, încercând să-și ascundă sclipirile de inteligență și luciditate, așa cum îi plăcea să se exprime uneori…

– Stai!, spune. Plin? Tot ca ăsta, doar că-i plin?

– Păi, da.

– Unde?

Kirill al meu tresare: „Urechi ciulite, coadă sus“.

– Hai să fumăm!

Aruncă vioi „biberonul“ în seif, trântește ușa, o încuie cu trei rotații și jumătate ale unui minuscul disc și pornim înapoi spre laborator.

Pentru un „biberon“ gol, Ernest dădea patru sute de monede, bani-gheață, iar pentru unul plin, ca un fiu de cățea ce sunt, i-aș fi băut până și sângele lui spurcat. Dar, mă credeți, nu mă credeți, când i-am făcut acea propunere lui Kirill, nu m-am gândit la bani, ci am făcut-o numai pentru că l-am văzut cum s-a înviorat și s-a încordat ca o strună, de puteai să cânți pe el. Acum nu reușeam să-l mai domolesc. În drum spre laborator sărea câte patru trepte odată, de nu mai avea omu' timp să fumeze. În general îi cam spusesem totul: și cum e, și unde se află, și care e drumul cel mai bun pe care poți să te furișezi până la el. Scoate imediat harta, găsește garajul, pe care-l arată cu degetul, se uită la mine și… E clar. A înțeles totul despre mine, de parcă ar fi fost ceva de neînțeles în asta!

– Ia uită-te la el!, zice și chiar zâmbește. Eh, ce să-i faci, trebuie să plecăm. Hai chiar mâine-dimineață. La nouă voi cere permisul și „galoșul“, iar la zece plecăm. Ce zici?

– Mergem. Și cine va fi al treilea?

– De ce să fim trei?

– A, nu! Ce, crezi că organizăm un picnic cu domnișoare? Dar dacă ți se întâmplă ceva? Aici e Zona. Trebuie să fie ordine.

Zâmbește ușor, dând din umeri resemnat.

– Cum vrei tu. Oricum le vezi mai bine.

Ce-ar fi fost să nu le văd! Sigur că a fost mărinimos, n-am ce zice, s-a străduit pentru mine: un al treilea e de prisos. Mai bine să plecăm numai noi doi. N-o să ne afle nici vântul, nici pământul.

Dar eu știam că cei de la Institut nu mergeau în Zonă doar câte doi. Exista următoarea regulă: doi făceau treaba și un al treilea privea, iar când era întrebat, povestea totul.

– Personal, l-aș fi luat pe Austin, continuă Kirill. Dar tu, bineînțeles, nu-l vrei. Sau nu ai nimic împotrivă?

– Ba da. Numai Austin nu. Pe Austin ai să-l iei altă dată.

Austin nu-i băiat rău, e laș și curajos într-o proporție normală, dar, după mine, e marcat deja de cele prin care a trecut. Lui Kirill nu pot să-i explic, dar eu așa le văd: își închipuie omu' că știe și înțelege totul despre Zonă, adică nu-i mai lipsește decât înmormântarea. Poftim, n-are decât să moară. Numai că… fără mine.

– Bine, spune Kirill. Dar Tender?

Tender. Ăsta e al doilea laborant al său. Om obișnuit, liniștit.

– Cam în vârstă, spun. Și are și copii.

– Lasă, c-a mai fost în Zonă.

– Fie și-așa. Să rămână Tender.

A rămas să studieze harta, iar eu am pornit în galop, direct spre „Borj“, pentru că voiam să halesc ceva, iar gâtlejul mi se uscase.

În sfârșit, s-o lăsăm baltă. Deci, apar eu dimineața la nouă, cantotdeauna, și prezint permisul la intrarea de serviciu, unde stă o prăjină de sergent pe care îl mardisem anul trecut, pentru că, beat fiind, se agățase de Guta.

– Hai noroc!, îmi spune. Bă, Roșcovane, te caută în tot Institutul…

Îl întrerup imediat, cavalerește.

– Nu-ți sunt Roșcovan și nu te-nghesui să-mi fii prieten, huidumă suedeză!

– Dumnezeule, Roșcovane! exclamă mirat. Dar toată lumea îți spune așa.

Înainte de a merge în Zonă sunt întotdeauna cam nervos, iar pe deasupra, acum mai sunt și treaz, așa că l-am apucat de harnașament și i-am aruncat în față câteva vorbe care îi reaminteau în mod detaliat de arborele său genealogic și de persoana sa. El a scuipat alături și, înapoindu-mi permisul, mi-a spus cu un glas de-ți pătrundea frigul în oase:

– Redrick Schuhart! Trebuie să vă prezentați de urgență la căpitanul Hertzog.

– Eh! Așa mai merge, îi zic. Învață, sergentule, mâine-poimâine oi ajunge și tu locotenent!

Încerc să par vesel, dar cad pe gânduri: „Asta ce-o mai fi? Ce naiba mai vrea de la mine Hertzog în timpul serviciului? Dar hai să mă duc să-mi arăt și mutra“. Cabinetul lui se află la etajul trei, un cabinet excelent, dar cu gratii la ferestre. Poți să juri că te afli la Poliție. Willy stă în fotoliul său, pufăie din lulea și ciocănește ceva la mașina de scris, scriptologie de-a lui. Într-un colț, un sergențel, unul nou, pe care nu-l cunosc, cotrobăie într-un dulap de fier. La noi în Institut, sergenții de-ăștia tot așa corpolenți și rumeni în obraji sunt mai mulți decât o divizie. Hm! Sânge-n lapte, oricum nu au voie în Zonă, iar de problemele lumii îi doare-n cot.

– Bună ziua, spun. M-ați chemat?

Willy se uită la mine ca la un loc pustiu, dă la o parte mașina de scris, îmi pune în față o mapă voluminoasă și începe s-o răsfoiască.

– Redrick Schuhart?

– În persoană, răspund și îmi vine să pufnesc în râs. Un râs nervos.

– De cât timp lucrezi la Institut?

– De doi ani, merg pe-al treilea.

– Componența familiei?

– Sunt singur. Orfan.

Se întoarce spre sergențelul său și-i ordonă sever:

– Sergent Lummer, mergi la arhivă și adu-mi dosarul cu numărul 150. Sergentul salută regulamentar și o tulește, iar Willy închide mapa și mă întreabă sumbru:

– Te-ai apucat din nou de „cele vechi“?

– Care „cele vechi“?

– Știi și singur care, iar am primit reclamații.

„Așa va să zică“, gândesc.

– Dar de unde le-ați primit?

Încruntându-se, se ridică și scutură nervos pipa în scrumieră.

– Nu te privește. Te sfătuiesc în numele unei vechi prietenii: renunță la afacerea asta pentru totdeauna sau zbori imediat din Institut… Și definitiv. Mă-nțelegi? Dacă te prind și a doua oară, nu mai scapi doar cu șase luni.

– Înțeleg, îi spun. Asta înțeleg. Numai că nu înțeleg ce pramatie a putut să mă toarne.

Mă privește din nou cu ochi inexpresivi, pufăind din luleaua goală și frunzărind dosarul. Asta însemna că sergentul Lummer se întorsese cu dosarul numărul 150.

– Mulțumesc, Schuhart, spuse căpitanul Willy Hertzog, poreclit și Mistrețul. Asta-i tot ce-am vrut să lămuresc. Ești liber.

Așa că am plecat spre vestiar, mi-am tras salopeta pe mine, mi-am aprins o țigară, gândind: „De unde s-o fi ivit și zvonul ăsta? Dacă-i din Institut, atunci totul nu-i decât o minciună. Aici nimeni nu poate ști ceva despre mine. Iar dacă e de la Poliție, ce-ar mai putea ști în afară de vechile mele afaceri? M-o fi turnat Sterviatnik, o canalie, care, ca să se țină el la suprafață, bagă la fund pe cine vrei și cine nu vrei. Numai că acum nici Sterviatnik nu știe nimic despre mine“. M-am gândit ce m-am gândit, dar n-am descoperit nimic și m-am hotărât s-o las baltă. Ultima oară am fost în Zonă acum trei luni, noaptea, și aproape toată marfa „a făcut aripi“. Banii i-am cheltuit aproape pe toți. Nu m-au prins asupra faptului, iar acum numai dracu’ poate să mă mai ia!

Dar, tocmai când coboram scările, mi-a trăsnit o idee. M-am întors în vestiar, m-am așezat pe-o bancă și am început din nou să fumez. Reieșea că astăzi nu mai aveam voie să mă duc în Zonă. Nici mâine și nici poimâine. Deci eram din nou luat în colimator de curcanii ăia râioși. Nu m-au uitat, iar dacă m-au uitat, cineva a avut grijă să le reamintească. Oricum nu mai are importanță cine a făcut-o. Nici un stalker nu s-ar apropia de Zonă, nici măcar pe departe, când știe că e urmărit, doar dacă nu cumva a înnebunit. Deocamdată aveam nevoie de cel mai întunecat colțișor unde să mă pot ascunde. Auzi la ei: „Zonă! Păi, n-am mai fost acolo cu legitimația de nu știu câte luni. Ce v-o fi cășunat pe un biet laborant cinstit?“

M-am gândit la toate astea și parcă m-am simțit mai ușurat că astăzi nu trebuia să mă duc în Zonă. Am să-ncerc să-i comunic toate astea lui Kirill, cât mai delicat.

I-am spus-o însă direct:

– Nu mai merg în Zonă. Aveți ceva dispoziții?

Bineînțeles că la-nceput se holbează la mine.

Apoi parcă începe să-nțeleagă. Mă ia de cot și mă conduce până la el în cabinet, mă așază pe scaunul lui, iar el se cocoață alături, pe pervazul ferestrei. Tăcem și fumăm. Apoi mă întreabă cu grijă:

– S-a întâmplat ceva, Red?

Ce pot să-i spun?

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Ieri, ce chestie, am pierdut la poker douăzeci de monede. Joacă tare Nunan ăsta…

– Stai. Ce-ți veni? Te-ai răzgândit?

– Nu am voie, îi răspund printre dinți. Nu am voie, mă-nțelegi? Chiar acum m-a chemat la el Hertzog.

Se întristează și ochii îi lăcrimează din nou ca unui pudel bolnav. Tușește spasmodic, aprinde o altă țigară de la chiștocul vechi și spune încet:

– Poți să-mi povestești, Red. N-am să scot o vorbă.

– Las-o baltă! Nu despre tine e vorba.

– Deocamdată nu i-am spus nimic lui Tender. De permis i-am făcut rost, dar ce-i mai important, dacă merge sau nu merge, nu l-am întrebat.

Tac și fumez. Hm! Să râzi și să plângi, nu mai poate omu' să înțeleagă nimic.

– Ce ți-a spus Hertzog?

– A, nimic deosebit. M-a turnat careva, asta-i tot.

Se uită la mine cam ciudat, sare de pe pervaz și începe un du-te-vino în propriul cabinet. El aleargă, eu stau, scot fum și-mi țin gura ferecată, îmi pare rău de el și totodată mi-e necaz cât de tâmpit s-au potrivit lucrurile. Cum s-ar spune, s-a vindecat omul de melancolie. Dar cine-i vinovat? Desigur, eu. L-am ademenit pe bietul copil cu zăhărelul, dar zăhărelul se află în ascunzătoare, iar ascunzătoarea e păzită de niște oameni răi. Deodată încetează să mai alerge, se oprește chiar lângă mine și, uitându-se undeva într-o parte, mă întreabă stingherit:

– Ascultă, Red. Și cam cât ar putea să coste un „biberon" plin?

La început nu l-am înțeles. Întâi m-am gândit că și-a propus să-l cumpere cine știe de unde, numai că de unde să-l iei. Nu exista decât unul, iar pentru asta nu-i ajungeau banii: de unde să-i aibă el, un specialist internațional, și încă unul rus? Pe urmă însă m-a fulgerat o idee: da' ce crede el, mârșavul, că din cauza verzișorilor amân toată afacerea? Ah, porc de câine, drept cine mă iei? Am deschis gura să-i amintesc de toți dumnezeii familiei,

dar mi-am mușcat limba și m-am abținut. Pentru că, într-adevăr, drept cine mă lua? Drept un stalker? Stalker și sunt, adică unul care are nevoie de cât mai mulți verzișori și care toată viața se târguiește numai pentru ei. Cum s-ar zice, ieri am pus momeala și astăzi arunc undița, adică măresc prețul.

Îmi amorțise deja limba numai la gândul ăsta și, colac peste pupăză, se mai și uita drept la mine, fără să clipească. Dar am văzut în ochii lui doar înțelegere, nedeslușind încă disprețul.

Așa că am început să explic liniștit:

– La garaj nu s-a dus deocamdată nimeni, niciodată, cu permisul. Acolo nu există încă un traseu marcat, asta o știi și tu. Deci, când o să ne întoarcem, Tender al tău va începe să se fălească bineînțeles cum ne-am repezit direct spre garaj, cum am luat tot ce ne trebuia și cum ne-am și întors imediat, de parcă am fi mers până la vreun depozit oarecare. Fiecăruia o să-i fie atunci clar ce știam înainte de plecare și de ce ne duceam acolo. Și care dintre noi trei a turnat. Fără comentarii. Acum înțelegi de ce-mi miroase ceva?

Îmi termin discursul, ne uităm unul la altul drept în ochi și tăcem.

Apoi, pe neașteptate, pocnește din palme și, frecându-le cu însuflețire, îmi spune:

– Ei, ce să-i faci, dacă nu se poate, nu se poate. Eu te-nțeleg, Red, și nu pot să te condamn. Merg și singur. Cred că mă descurc. N-ar fi prima dată…

Așterne harta pe pervaz, se proptește în mâini și se apleacă deasupra ei; parcă i se adună în ochi toată dârzenia.

Îl aud mormăind:

– O sută douăzeci de metri… chiar o sută douăzeci și doi… și ce mai este acolo în garaj… Nu, nu-l iau pe Tender. Ce zici Red, crezi că într-adevăr nu merită să-l iau pe Tender? Totuși, are doi copii.

– Nu te vor lăsa să mergi singur.

– Ba mă vor lăsa, mormăie el. Îi cunosc pe toți sergenții…și locotenenții. Nu-mi plac însă autocamioanele alea. După treisprezece ani de la deschiderea cerului tot mai stau acolo și sunt ca noi. La douăzeci de pași – cisterne ruginite și găurite ca niște site, iar lângă ele autocamioane noi-nouțe, ca pe banda de montaj. Ah! Ce ți-e și cu Zona asta!

Își ridică fruntea și se uită pe fereastră. Mă uit și eu. Dincolo de geamul gros și plumburiu de la fereastra noastră se observa, la o aruncătură de băț, Zona-măicuța, văzută ca-n palmă de la etajul nouă.

Privind-o, pare a fi pământ ca orice pământ. Soarele răsare deasupra ei ca-n orice altă parte a Pământului și parcă nimic nu s-a schimbat în toți acești treisprezece ani. Tata, Dumnezeu să-l

ierte, s-ar fi uitat și n-ar fi observat nimic deosebit, poate doar ar fi întrebat: „Da' fabrica aia de ce nu fumegă, e grevă sau ce?…"

Conuri din rocă galbenă, caupere strălucind în soare, șine, iar pe șine o locomotivă mică cu platformă. Ce mai, peisaj industrial în toată regula! Numai oamenii lipsesc. Nici vii, nici morți. Uite că se vede și garaju': un mat lung și cenușiu, cu poarta desfăcută, iar pe o platformă de asfalt stau autocamioanele. Nu s-a întâmplat nimic cu ele de treisprezece ani. Bine a zis cine-a zis despre camioanele alea – se gândește. Însă, Doamne ferește, să te strecori între două mașini, mai bine le ocolești… Acolo e o crăpătură în asfalt, doar dacă între timp n-au mai crescut niscaiva mărăcini.

O sută douăzeci și doi de metri? De unde i-o fi numărat? A, probabil că-i socotește de la ultimul marcaj. Corect. De acolo nu poate să fie mai mult. Mda, totuși au progresat „ochelariștii" ăștia! Au agățat deja marcaje până la dealul de acolo, și încă ce marcaje! Uite și șănțulețul unde s-a „îngropat" Slizniak, la numai doi metri de drumul lor. Și doar îi spusese Ciolănosu': „Ține-te, tâmpitule, cât mai departe de șanț, altfel nu mai rămâne nimic pentru înmormântare". Și, ca și cum ar fi știut că așa o să se întâmple, chiar nimic n-a mai rămas. Uite-așa e cu Zona asta: te-ai întors cu ceva de acolo – minune; te-ai întors viu – succes; te-ai ales cu un glonț de patrulă – noroc; iar restu' – așa-i viața.

Mă uit la Kirill și observ că mă privește cam pieziș. I se schimbase atât de mult expresia feței încât în acel moment m-am răzgândit. „Ce mă interesează? Ia mai dă-i dracului! La urma-urmei, ce-o să-mi facă?" Putea să nu-mi spună nimic, dar tot îmi zice:

– Laborant Schuhart, țin să subliniez că am fost informat în mod oficial, din surse autorizate, despre posibilitatea de a aduce o contribuție însemnată la dezvoltarea științei în urma cercetării garajului. Există chiar și o propunere în acest sens. Premiu garantat.

– Da' de unde au mai apărut și sursele astea oficiale?, întreb și afișez un zâmbet de om cretin.

– Sunt surse confidențiale. Dar ție pot să-ți spun. (Deodată, încetă să mai zâmbească și se încruntă.) Să zicem… de la doctorul Douglas.

– Aha, de la doctorul Douglas. Care Douglas?

– Sam Douglas, spune sec. A dispărut anul trecut.

Am simțit că mă trec niște furnicături pe piele. Fir-ai tu să fii! Cine pomenește de asemenea lucruri înainte de plecarea în Zonă? Poți să tai lemne pe capul „ochelariștilor" ăstora – nimic nu mișcă acolo. Am înfipt mucul de țigară în scrumieră și-am zis:

– Bine, lasă. Unde-i Tender al tău? Trebuie să-l mai așteptăm mult?

Într-un cuvânt, n-am lungit vorba pe tema asta. Kirill a sunat la PPC [1] și a obținut „galoșu'- zburător“, iar eu am luat harta și m-am uitat ce-au mâzgălit ăia pe-acolo. Foarte bine desenat, ca la carte. Totul văzut de sus și mult mărit prin fotografiere. Se zăreau chiar și tăieturile de pe anvelopele aruncate lângă poarta garajului. Harta asta ar putea fi pentru noi fratele stalkerului… și totuși, naiba s-o ia; noaptea, când nu-ți vezi nici propriile mâini, nu e bună de nimic.

Își face apariția, roșu la față și gâfâind, Tender. Fata îi era bolnavă și fugise până la doctor. Se scuză pentru întârziere, numai că și noi i-am făcut un cadou: va merge în Zonă. La început uitase chiar să mai gâfâie, săracu'. „Cum adică în Zonă?“ întreabă. „De ce eu?“ Totuși, auzind de premiul dublu și de faptul că Redrick Schuhart merge și el, își revine și începe să respire din nou.

Am coborât în „budoar“. Kirill a șters-o după legitimații, pe care le-am arătat apoi sergentului care ne-a dat costumele speciale. Eh, ăsta-i într-adevăr un lucru folositor. Dacă l-ai fi vopsit din roșu în orice altă culoare mai convenabilă, orice stalker te-ar fi „garnisit“ cu cinci sute de monede pentru un asemenea costum, fără măcar să clipească. M-am jurat de mult să mă „învârtesc“ cumva și să șterpelesc unul. La prima vedere, nimic deosebit; un costum subacvatic parcă – cască de scafandru, cu un geam mare în față. De fapt, nu chiar subacvatic, mai degrabă ca al piloților de pe avioanele cu reacție sau, și mai bine, ca al cosmonauților. Ușor, comod, nu te strânge nicăieri, iar la arșiță nici măcar nu transpiri. Cu un astfel de costum poți să stai și-n foc, și-n gaze, nimic nu se strecoară. Se spune că nici glonțul nu-l pătrunde. Bineînțeles că și focul, și chiar vreo iperită, și glonțul sunt pământești, omenești. În Zonă, însă, nu există nimic din toate astea și deci nu trebuie să te temi de ele. În general, ce să mai vorbim, poți să mori cu costum special cu tot, fără nicio greutate. E-adevărat că fără costum ar fi murit poate și mai mulți. De exemplu, costumul ăsta te salvează sută la sută în „puful arzător“ sau în cazul unui scuipat de „varza dracului“… În sfârșit.

Ne-am îmbrăcat costumele speciale, iar eu am mutat piulițele dintr-un săculeț în buzunarul de la pantaloni. Apoi am traversat curtea Institutului și ne-am îndreptat spre ieșirea în Zonă. Așa e obiceiul aici, să se vadă totul: adică, uite cum se duc eroii științei să-și dea viața pe altar în numele omenirii, științei și al Sfântului Duh, amin! Și într-adevăr, s-au așezat la toate geamurile până la etajul cincisprezece; mai lipseau o orchestră și batiste fluturânde.

– Mărește pasul, îi spun lui Tender. Suge-ți burta, neoutinciosule. Omenirea recunoscătoare nu te va uita.

El privește spre mine și observ că nu-i arde de glumă. Are dreptate. Ce glume sunt astea? Dar când mergi în Zonă, știi una

din două: ori plângi, ori glumești, iar eu de când sunt n-am plâns. Mă uit la Kirill. Se stăpânea bine, numai buzele i se mișcau, de parcă s-ar fi rugat.

– Te rogi? îl întreb. Roagă-te, roagă-te. Cu cât ești mai departe în Zonă, cu atât o să fii mai aproape de cer.

– Ce? întreabă el.

– Roagă-te! țip. Stalkerii ajung în rai fără să stea la rând.

Surâse dintr-odată și mă bătu cu palma pe umăr: adică, nu te teme, cu mine nu te prăpădești și, dacă te prăpădești, atunci murim o singură dată, vezi bine. Pe legea mea, hazliu băiat.

Dăm legitimațiile ultimului sergent, dar, în mod excepțional, de data asta, în locul lui e un locotenent pe care-l cunosc (tatăl lui vinde grilaje pentru morminte în Recksopol); „galoșu' zburător" e deja aici, băieții din PPC având grijă să-l pună la intrare. Toți sunt aici: și Salvarea, și pompierii, și salvatorii noștri neînfricați – o grămadă de pierde-vară îmbuibați și elicopterul lor. Să nu-i văd în fața ochilor.

Ne urcăm în „galoș". Kirill se așază la conducere și îmi spune:

– Hai, Red, dă comanda!

Deschid fermoarul fără să mă grăbesc și scot de la piept bidonașul. Trag un gât zdravăn, înșurubez capacul și-mi strecor înapoi la piept bidonașul. Nu pot altfel. De fiecare dată când merg în Zonă, fără asta nu pot. Se uită amândoi la mine și așteaptă.

– Așa. Vouă nu vă dau. Mergem pentru prima dată împreună și nu știu ce efect are asupra voastră alcoolul. Vom avea următoarea regulă: tot ce spun trebuie îndeplinit imediat și fără comentarii. Cum începe vreunu' să pună întrebări sau zăbovește, îl ating pe unde s-o nimeri, iar scuzele mi le cer de pe-acum. Uite, de exemplu, îți ordon, domnule Tender, să stai în mâini și să mergi, iar dumneata, domnule Tender, va trebui în acel moment să-ți ridici fundul tău gras și să îndeplinești tot ce ți se cere. Nu execuți, nu-ți mai vezi fata bolnavă. E clar? Numai că o să am eu grijă s-o vezi din nou.

– Principalul e să nu uiți să comanzi, Red, rostește printre dinți Tender, în timp ce e tot roșu, deja transpirat, și buzele-i freamătă. Merg chiar și-n dinți, nu numai în mâini. Nu-s începător. Am mai fost de două ori.

– De două ori astea ale matale să le ascunzi în buzunar, îi spun, iar de comandat n-am să uit, fii pe pace. Apropo, știi să conduci „galoșu'"?

– Știe, spuse Kirill. Conduce bine.

– Dacă-i bine, bine să fie. Atunci, cu Dumnezeu și gata de luptă. Ușor înainte, după marcaje, înălțimea trei metri. La marcajul 27 ne oprim.

Kirill a ridicat „galoșu'“ la trei metri și a pornit încet înainte, iar eu am întors capul pe furiș și am suflat ușor peste umărul stâng. Mă uit: neînfricații salvatori s-au urcat în elicopterul lor, pompierii s-au sculat în picioare în semn de respect, locotenentul, prostul, de la intrare ne-a salutat, iar deasupra tuturor o pancartă uriașă și-a afișat urarea deja decolorată: „Bine ați venit, domnilor vizitatori!“ Tender era cât p-aci să facă cu mâna, dar m-am uitat la el în așa fel încât ideea asta i-a zburat din cap cât ai clipi. Las' că-ți arăt eu rămas-bun.

În dreapta noastră rămâne Institutul, în stânga – cartierul Ciumat, iar noi mergem din marcaj în marcaj, drept pe mijlocul străzii. Eh, demult nu a mai călcat nimeni pe strada asta. Asfaltul a crăpat tot, iarba a răsărit din crăpături, numai că asta era încă iarba noastră omenească. Pe trotuarul din partea stângă, crescuseră deja spini negri, iar pe spinii ăștia se vedea clar cum și-a însemnat Zona limitele: mărăcinii negri de lângă bordură parcă fuseseră tăiați cu coasa. Într-adevăr, vizitatorii ăștia au fost cu toții niște băieți cumsecade. Au împuțit cât au putut, firește, dar propriile lor excremente le-au delimitat cu o graniță foarte clară. Nici chiar „puful arzător“ nu iese din Zonă, deși s-ar părea că vântul îl poate plimba în toate părțile.

Casele din cartierul Ciumat sunt cojite, moarte, deși geamurile de la ferestre sunt aproape peste tot întregi, atâta doar că sunt murdare și de-aceea parcă sunt oarbe, iar noaptea, când te strecori pe alături, se vede foarte bine cum înăuntru lucește ceva de parcă ar arde spirt, cu limbi din acelea albăstrui. Este „piftia vrăjitorului“ ce răsuflă din pivniță. În general, oricum l-ai privi, cartierul e ca orice cartier, casa ca orice casă, care bineînțeles necesită niște mici reparații, în general nimic deosebit, doar că nu se văd oamenii. Uite, de exemplu, în această casă de cărămidă a trăit profesorul nostru de literatură, poreclit Virgulă. Era un pisălog și-un ghinionist; a doua nevastă îl părăsise înainte de Vizita propriu-zisă, iar fata lui a avut cataractă și, din câte-mi amintesc, o tachinam până-i dădeau lacrimile. Când a început panica, a fugit din cartierul ăsta, împreună cu ceilalți, doar cu ce avea pe el. Au alergat într-un suflet până la pod – cu totul șase kilometri. Pe urmă a fost mult timp bolnav de ciumă. I s-a cojit pielea și i-au căzut unghiile. Aproape toți din cartierul ăsta s-au îmbolnăvit și de aceea cartierul se numește Ciumat. Unii chiar au murit, mai ales bătrânii, nu toți, desigur. Eu, de exemplu, mă gândesc că nu au murit de ciumă, ci de frică. A fost îngrozitor.

În celelalte trei cartiere oamenii au orbit. Tocmai de aceea cartierele se numesc Primul Orb, Al doilea Orb… N-au orbit de tot, ci numai așa, de parcă aveau orbul găinilor. Printre altele, se spune că ar fi orbit nu din cauza vreunei explozii oarecare – cu toate că o explozie tot a fost –, ci din cauza unei bubuituri foarte puternice. A început să tune atât de tare încât au orbit pe loc.

Doctorii au spus că așa ceva nu e posibil, „încercați să vă aduceți bine aminte“. O țineau însă una și bună că au orbit din cauza unui tunet puternic. Și culmea! Nimeni, în afară de ei, n-a auzit tunetul.

Da… Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic aici. Uite cum stă, întreg, chioșcul ăla de sticlă. Sau căruciorul de copil din poartă – are chiar lenjerie în el, care parcă ar fi și-acum curată. Antenele însă și-au cam dat „arama pe față“ – pe ele a crescut un fel de păr sub formă de claie, lățos. „Ochelariștii“ noștri au prins de mult pică pe antene: sunt foarte interesați, după cum v-ați dat seama, să cerceteze ce e cu claia aceea – nu mai găsești nicăieri așa ceva, decât în cartierul Ciumat și numai pe antene, iar principalul e tocmai aici, de fapt alături, chiar sub geamuri. Anul trecut le-a venit o idee: au coborât cu elicopterul o ancoră fixată de un cablu de oțel, ca să agațe una dintre clăi. Tocmai trăgeau, când, pe neașteptate… fșșș! Ne uităm, și, ce să vezi? Pe antene fum, pe ancoră fum, și chiar cablul începuse să fumege, dar nu fumega pur și simplu, ci cu un șuierat răutăcios, veninos, asemănător șarpelui cu clopoței. Pilotul a înțeles ce se întâmplă, a aruncat cablul și a șters-o imediat. Iată și cablul acela, atârnat, ajungând până aproape de pământ, pe care a crescut deja o claie mică…

Și uite așa, ușurel, încetinel, am plutit până la capătul străzii, aproape de cotitură.

Kirill se uită la mine: cotim? Îi fac semn cu mâna: cât mai încet. Întoarce „galoșu’“ nostru și plecăm cu viteză minimă deasupra ultimelor mărturii ale pământului omenesc. Trotuarul se apropie, suntem la câțiva pași de el și, iată, umbra „galoșului“ cade deja pe spini… Gata. Zona. Simt un fior. De fiecare dată mă trece același fior și nici până azi nu știu ce este: sau Zona mă întâmpină astfel, sau nervii stalkerului o iau razna. Și tot de fiecare dată îmi spun: la întoarcere, voi întreba dacă și celorlalți li se întâmplă același lucru, dar întotdeauna uit.

S-o lăsăm baltă. Ne târâm încetișor deasupra fostelor grădini, motorul de sub picioare toarce rotund, liniștit. Ce-i pasă lui, cine-l deranjează? Și deodată Tender al meu nu mai rezistă. N-ajungem bine la primul marcaj, că-l apucă trăncăneala. Așa cum se-ntâmplă mai întotdeauna, începătorii au obiceiul să trăncănească în Zonă: le clănțăne dinții, inima se întrece pe sine, își pierd mințile, le e rușine și nu se pot stăpâni. După mine, este ca și cum ai avea un guturai, care nu depinde de om. Îți curge întruna nasul și nu se mai oprește. Și despre câte nu trăncănesc! Ba sunt încântați de peisaj, ba se referă în general la cu totul altă problemă. Așa și cu Tender acum. Flecărește despre noul său costum și nu se mai poate opri: cât a dat pe el, ce lână fină, cum i-a schimbat croitorul nasturii.

– Mai taci! îi spun. Se uită la mine trist, plescăie și… din nou: câtă mătase a folosit pentru căptușeală… Sub noi apăruse deja

terenul argilos, unde fusese cândva groapa de gunoi a orașului. Simt că pe aici suflă vântulețul. Numai că până acum nu fusese niciun vântuleț, dar s-a pornit dintr-odată chiar acum și drăcușorii de praf au început să alerge deja. Parcă aud ceva.

– Taci sau te omor! îi zic lui Tender.

Nu, nu mai poate să se oprească. Acum ne povestește despre întăritura costumului făcută din păr de cal. Ei, atunci, scuză-mă.

– Stai! îi spun lui Kirill.

A frânat imediat. Are reacții bune. Bravo! L-am luat pe Tender de umăr, l-am întors spre mine și, luându-mi avânt, i-am trăsnit o palmă. S-a lovit, săracu', cu nasul în geam, a închis ochii și a tăcut. Și cum a amuțit am și auzit: trr… trr… trr… Kirill se uită la mine cu dinții încleștați, îi fac semn cu mâna – stai, pentru Dumnezeu, stai, nu te mai mișca. Doar și el a auzit trosnetele alea, însă, ca toți începătorii, a vrut să acționeze, așa dintr-odată, să facă orice.

– Mers înapoi?, șoptește.

Am dat din cap cu înverșunare și i-am băgat pumnul în fața căștii, doar o tăcea. O, maică, măiculiță! Cu începătorii ăștia nu știi unde să te mai uiți, ori la teren, ori la ei. Și, deodată, am uitat de toate. Pe deasupra grămezii de gunoi vechi, peste sticlele sparte și diferite boarfe, a apărut un fel de vibrare, de tremur, ca și aerul fierbinte de după-amiază deasupra acoperișurilor de tablă. A trecut peste o moviliță și a mers, a mers, tăindu-ne calea și s-a oprit aproape de marcaj. A stat deasupra drumului cam o jumătate de secundă – sau poate numai atât mi s-a părut – și s-a târât mai departe peste câmp, dincolo de tufe, de gardul putrezit, până acolo, deasupra cimitirului de mașini vechi.

Ia te uită și la „ochelariștii" ăștia! Drăcia-dracului, unde s-au gândit să marcheze drumul, într-o văgăună! Dar nici cu mine nu mi-e rușine. Unde mi-au fost ochii când admiram harta lor?

– Hai, ușor înainte, îi spun lui Kirill.

– Dar ce-a fost asta?

– Păi de unde vrei să știu? A fost și nu mai este. Slavă Domnului. Hai, închide pliscu'… te rog. Acum nu mai ești om, înțelegi? Acum ești o mașină, levierul meu.

Și imediat mi-am dat seama că m-a apucat și pe mine „guturaiul vorbirii".

– Gata, spun. Nicio vorbă în plus.

Vântulețul parcă se mai domolise și nu se mai auzea nimic înfricoșător, doar motorul torcea liniștit, adormitor. Împrejur, soare, căldură, iar deasupra garajului ceață.

Totul pare normal, marcajele trec unele după altele. Tender tace, Kirill tace – începătorii se obișnuiesc. Nu-i nimic, băieți, și-n Zonă poți să respiri, dacă te pricepi… Uite și marcajul 27 – o

bară de fier și o sferă roșie cu numărul 27 pe ea. Kirill se uită la mine, eu dau afirmativ din cap și „galoșu'“ nostru se oprește.

Până aici a fost cum a mai fost, să vezi de-acum înainte. Pentru noi, lucrul cel mai important este acum calmul desăvârșit. N-avem unde să ne grăbim, nu e vânt, vizibilitatea e bună, totul e ca-n palmă. Uite și șanțul unde s-a „îngropat“ Slizniak – se vede ceva împestrițat acolo, poate or fi boarfele lui. A fost un tip parșiv, lacom, prost, murdar, odihnească-se în pace! Numai cei ca el pot avea aranjamente cu Sterviatnik. Acest Sterviatnik Barbridge îi simte de la o poștă pe oamenii ca Slizniak și îi folosește. În general, Zona nu întreabă: ești rău, ești bun, și tocmai de aceea îți mulțumim Slizniak că ai fost un prostănac: nimeni nu-ți mai știe numele adevărat, în schimb le-ai arătat oamenilor deștepți unde n-au voie să calce… Așa. Cel mai bine ar fi, bineînțeles, să ajungem până la asfalt. Asfaltul e neted, se vede clar totul și chiar o crăpătură în el se cunoaște, însă nu-mi plac mușuroaiele alea. Dacă mergi direct pe asfalt, nimerești chiar între ele. Stau, zâmbind parcă satisfăcute, abia te așteaptă. Nu, n-am să mă duc între voi. A doua regulă a *stalkerului*: și-n stânga, și-n dreapta, totul trebuie să fie curat până la o sută de pași. Dar uite că se poate trece peste moviliță din stânga… E adevărat că nu știu ce este dincolo de ea. Pe hartă nu e însemnat nimic, dar cine mai crede în hărți?

– Ascultă, Red, îmi șoptește Kirill. Hai să sărim, ce zici? Douăzeci de metri în sus, coborâm imediat și am și ajuns lângă garaj, nu?

– Taci, măi prostule, îi spun. Nu mă deranja și taci. Auzi la el: în sus. Dar dacă acolo, la douăzeci de metri, te pocnește? Nici măcar oasele nu le mai culegi. Dacă apare pe-aici, pe undeva, „chelia țânțarului“, nu se mai pune problema să-ți mai rămână ceva oase, nici măcar un loc umed nu mai găsești. Vezi tu, arde de nerăbdare: hai să sărim… În general, e clar cum o să ajungem până la moviliță, iar acolo ne vom opri și vom vedea. Am băgat mâna în buzunar și am scos un pumn de piulițe. I le-am arătat lui Kirill și i-am spus:

– Îl mai ții minte pe Tom-Degețel? Ai învățat la școală? Acum totul va fi invers. Uită-te! Și am aruncat prima piuliță. N-am aruncat-o departe, ci cum s-a nimerit, la vreo zece metri. Piulița s-a dus normal. Ai văzut?

– Ei?

– Nu „ei“, am întrebat dacă ai văzut.

– Am văzut.

– Acum, cu cea mai mică viteză, duci „galoșu',, până la piuliță. Te oprești la doi pași de ea. Ai înțeles?

– Am înțeles. Cauți concentratorul de gravitație?

– Ce caut, aia trebuie. Stai să mai arunc una. Urmărește-o, vezi unde cade și să nu-ți dezlipești privirea de pe ea.

Am aruncat încă o piuliță. Bineînțeles că s-a dus tot normal și s-a oprit lângă prima.

– Haide, spun.

„Galoșu'“ pornește. Fața i se mai luminează și pare liniștit: se vede că a înțeles. De fapt, toți „ochelariștii“ ăștia sunt la fel. Pentru ei important este să găsească denumirea. Până când nu reușesc, ți-e milă să te uiți la ei, dar de cum izbutesc – de exemplu, concentratorul de gravitație – totul parcă devine mai clar și dintr-odată viața li se pare mai ușoară.

Am trecut de prima piuliță, de a doua, de a treia. Tender oftează, stă picior peste picior, își schimbă poziția și cască de-i trosnesc fălcile, parc-ar scânci un câine. Lâncezește, săracu'. Nu-i nimic, o să-i folosească. Astăzi o să slăbească pe puțin cinci kilograme, mai mult decât cu oricare dietă… Am aruncat și a patra piuliță. Parcă nu prea s-a dus. Nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat, dar, simțind că ceva nu e în regulă, imediat l-am prins de mână pe Kirill.

– Stai! Niciun pas înainte…

Și, luând a cincea piuliță, am aruncat-o mai sus și mai departe. Uite și „chelia țânțarului“. Piulița și-a luat zborul normal, în continuare parcă s-a dus, de asemenea, normal, dar când a ajuns la jumătatea drumului și-a schimbat direcția, de parcă cineva ar fi smucit-o într-o parte, însă atât de tare încât a intrat în lut și a dispărut de sub ochii noștri.

– Ai văzut?, șoptesc.

– Numai în filme, spune și se întinde așa de tare în față de ziceai că acum-acum o să cadă din „galoș“. Mai aruncă una, ce zici?

Să râzi și să plângi. Una. Dar oare îți ajunge aici numai una? Eh, știință!… În sfârșit. Am aruncat încă opt piulițe până am încercuit „chelia“. La drept-vorbind, ar fi ajuns și șapte, dar una am aruncat-o special pentru ei, exact în centru – lasă-l să se minuneze de concentratorul lui. Piulița a intrat în argilă ca un trăsnet, de parcă n-ar fi căzut o simplă bucățică de fier, ci o greutate de aproape o sută de kilograme. A căzut ca trăsnită și a lăsat numai o gaură mică în lut. Kirill aproape că a chiuit de plăcere.

– Hai, lasă, spun. Ne-am jucat un pic și gata. Aici să te uiți. Am să arunc una de trecere și să n-o scapi din ochi.

Ce s-o mai lungim! Am ocolit „chelia“ și ne-am ridicat deasupra moviliței. Moviliță asta… N-am mai observat-o până acum. Ca să vezi… Deci ne-am oprit deasupra movilitei, iar de aici până la asfalt doar să-ntinzi mâna, vreo douăzeci de metri, acolo. Locul era curat, se vedea fiecare fir de iarbă, fiecare crăpătură. Păi, ce-ar mai trebui? Să arunc piulița și cu Dumnezeu înainte!

Nu pot s-o arunc.

Eu însumi nu înțeleg ce se petrece cu mine, dar nu m-am hotărât s-o arunc.

– Ce ai? întrebă Kirill. Ce mai așteptăm?

– Ai răbdare. Și mai taci, pentru numele lui Dumnezeu!

„Acum mă gândesc, am să arunc piulița, o să pornim liniștiți, totul o să meargă ca pe roate, de n-o să freamăte niciun fir de iarbă, iar într-o jumătate de minut vom ajunge la asfalt.“ Dar dintr-odată m-au trecut toate sudorile, de-am simțit că-mi transpiră și ochii, și deja știam că n-am să arunc piulița tocmai acolo, în stânga… poftim, chiar și două. Chiar dacă drumul este mai lung și văd un fel de pietricele nu prea plăcute, totuși m-am decis să arunc piulița într-acolo, numai drept înainte nu, pentru nimic în lume. Și am azvârlit piulița în stânga. Kirill n-a spus nimic, a întors „galoșu'“, s-a apropiat de piuliță și abia atunci s-a uitat la mine. Probabil că nu arătam prea bine, pentru că și-a întors repede privirea.

– Nu-i nimic, îi spun. Drumul ocolit ne duce mai repede. Am aruncat ultima piuliță pe asfalt.

Mai departe treaba a mers mai simplu. Am găsit și crăpătura mea. Era curată, draga de ea, nu crescuse nimic urât pe-acolo și nici culoarea nu i se schimbase. Mă uit la ea și mă bucur. Ne-a condus până la poarta garajului mai bine decât orice marcaj.

I-am ordonat lui Kirill să coboare până la un metru și jumătate, m-am culcat pe burtă și am început să mă uit prin poarta deschisă. La început, fiind obișnuit cu soarele, totul era negru și n-am văzut nimic. Apoi ochii mi s-au deprins cu întunericul și am observat că până acum nu se schimbase nimic în garaj. Camionul de-acolo stătea și acum neatins, fără nicio gaură, nicio pată măcar. Pe platforma de ciment și de jur împrejur totul rămăsese ca la început – probabil că în groapă s-a adunat prea puțină „piftie“, iar aceasta nu a mai reușit să se reverse. Nici măcar o dată. Cu toate, acestea, un singur lucru nu mi-a plăcut. Acolo unde sunt canistrele strălucește ceva ca argintul. Mai înainte nu era. În sfârșit, să strălucească cum o străluci, doar n-am să mă-ntorc acum din cauza asta. Doar nu strălucește cine știe ce, ci numai puțintel, foarte slab și încetișor, ba chiar cu blândețe… M-am ridicat și m-am uitat în toate părțile. Autocamioanele de pe platformă par într-adevăr noi, ba mai mult decât atât: de când am fost aici ultima dată parcă sunt și mai noi. În schimb, cisterna aceea a ruginit complet, săraca, și cred că în curând o să se dezmembreze complet. Uite și anvelopa trecută și pe hartă ce zace răsturnată în fața garajului.

Nu-mi place această anvelopă. Ceva nu e-n regulă cu umbra ei. Soarele ne bate în spate, iar umbra vine spre noi. Dar lasă, până la ea mai avem, e încă departe. În general, totul e bine, se poate lucra. Numai că ce strălucește acolo ca argintul, sau mi se pare?

Acum aș fi fumat, m-aș fi așezat în liniște și m-aș fi gândit. De ce strălucește deasupra canistrelor și nu alături?… De ce anvelopa aruncă o asemenea umbră?… Sterviatnik Barbridge ne-a povestit ceva despre umbre: ceva neobișnuit, nu periculos… Cu umbrele astea se pot întâmpla multe; totuși, ce naiba strălucește acolo ca argintul? Parcă ar fi un păienjeniș în pădure. Ce fel de păianjen o fi țesut-o? Of, niciodată n-am văzut păianjeni sau gândaci în Zonă. Și, colac peste pupăză, „biberonul“ nostru se află chiar la doi pași de canistre. Trebuia să-l iau atunci și n-aș fi avut nicio grijă acum. Dar, fiind plin, era prea greu. De ridicat puteam să-l ridic, dar ca să-l car cu spinarea, noaptea, în patru labe… Cine n-a cărat vreodată un „biberon“ lasă să-ncerce: este ca și cum ai căra șaisprezece litri de apă fără găleți. „Deci mergem, nu? Păi, sigur că trebuie să mergem… O dușcă era bună acum“… M-am întors spre Tender și i-am zis:

– Acum am să merg împreună cu Kirill în garaj. Rămâi pe loc, pe post de șofer. Nu te apropii de tabloul de comandă fără ordinul meu, indiferent ce se întâmplă. Chiar dacă arde pământul sub tine. Dacă te sperii și faci vreo boacănă, te găsesc și pe lumea ailaltă.

Clătină din cap cu un aer serios: nu mă sperii, adică. Nasul îi seamănă cu o prună, că doar îl pocnisem zdravăn… Am lăsat încet la pământ cablurile de avarie, m-am uitat încă o dată la strălucirile din garaj, i-am făcut semn lui Kirill și am început să cobor. Am ajuns pe asfalt și aștept până coboară și el pe alt cablu.

– Nu te grăbi, îi spun. Nu ridica praful.

Stăm pe asfalt, „galoșu’“ se clatină, cablurile de sub picioare alunecă. Tender își scoate căpățâna peste balustradă, se uită la noi, iar în ochi i se citește disperarea. Trebuie să mergem. Îi spun lui Kirill:

– Să mergi după mine, numai pe urmele pe care le las, cam la doi pași în spate. Mă privești drept și nu căști gura în jur.

Și-am pornit. M-am oprit în prag și m-am uitat în jur. Totuși, este mult mai ușor să lucrezi ziua. Acum o săptămână eram culcat exact aici, pe același prag. Întuneric ca-ntr-o călimară. Din groapă, „piftia vrăjitorului“ scotea limbi albăstrui, ca flacăra spirtului. Ce păcat că nu luminează, ba chiar pare mai întuneric din cauza lor. Și-acum, ce să mai zic! Ochii s-au obișnuit cu semiîntunericul, totul este ca-n palmă. Se vede praful chiar și-n cele mai întunecoase colțuri. Și, într-adevăr, firișoare de argint strălucesc acolo și se întind de la canistre spre tavan. Seamănă foarte mult cu un păienjeniș. Poate că ar fi trebuit să-l țin pe Kirill lângă mine. Să aștept până i se obișnuiesc ochii cu semiîntunericul și să-i atrag atenția asupra păienjenișului, ba chiar să i-l arăt cu degetul, să-l bag cu nasu’ acolo. Dar m-am deprins să lucrez singur, ochii mi s-au obișnuit repede și am uitat pur și simplu de Kirill.

Am păşit înăuntru şi m-am dus direct spre canistre. M-am aşezat pe vine lângă „biberon“; păienjenişul parcă nu s-ar fi lipit de el. Îl prind de un capăt şi îi zic lui Kirill:

– Pune mâna şi nu-l scăpa, că e greu…

Când am ridicat privirea, mi s-a oprit respiraţia. Aş fi vrut să strig: stai, opreşte-te! – dar n-am putut să rostesc niciun cuvânt. Nici n-am avut timp. Totul s-a petrecut prea repede.

Kirill păşeşte peste „biberon“, se întoarce cu spatele spre canistre şi intră în păienjeniş cu toată spinarea. Închid ochii. Totul moare în mine, nu mai aud nimic, în afară de zgomotul ruperii păienjenişului. Parcă s-ar fi rupt un păienjeniş obişnuit, cu un scârţâit slab, uscat, însă un pic mai tare. Stau pe vine, cu ochii închişi; nu-mi simt nici mâinile, nici picioarele, iar Kirill îmi zice:

– Ce-i cu tine? Îl luăm?

– Îl luăm.

Am ridicat „biberonul“ şi ne-am dus spre ieşire într-o parte, pieziş. Of, ce greu e, prostu’! Chiar în doi dacă-l tragem şi tot e greu. Am ieşit la soare şi ne-am oprit lângă „galoş“. Tender şi-a întins labele spre noi.

– Hai! zice Kirill. Unu, doi…

– Nu, spun. Stai! Pune-l jos mai întâi.

Îl punem.

– Întoarce-te cu spatele!

Se întoarse fără să spună un cuvânt. Mă uit, dar nu se vede nimic pe spinare, îl răsucesc pe toate părţile – nimic. Atunci mă-ntorc şi mă uit la canistre, în garaj. Nici acolo n-a mai rămas nimic.

– Ascultă, îi zic lui Kirill, în timp ce nu-mi dezlipesc privirea de pe canistre. Ai văzut păienjenişul?

– Ce păienjeniş? Unde?

– Lasă, zic. Poate avem noroc. Şi-n sinea mea gândesc: „Încă nu se ştie dacă o s-avem“. Stai! îi spun. Ia-l!

Îl ridicăm în „galoş“ şi-l punem în picioare, ca să nu se rostogolească. Mă uit cum stă, drăgălaşul de el, nou-nouţ, curăţel. Cuprul sclipeşte în soare, iar umplutura albastră dintre discurile de cupru se unduieşte ca o ceaţă.

Se vede acum că nu e un simplu „biberon“, ci mai degrabă un vas, un fel de borcan de sticlă plin cu un sirop de culoare albastră.

L-am admirat noi cât l-am admirat, ne-am urcat în „galoş“ şi, fără să stăm prea mult pe gânduri, am pornit înapoi.

Fericiţi sunt savanţii ăştia. În primul rând, lucrează ziua; în al doilea rând, e greu doar să intri în Zonă, de-acolo te scoate „galoşu’“. Are un cursograf care îl duce pe acelaşi drum pe unde a venit. Plutim înapoi şi repetăm toate manevrele. Ne mai oprim

din când în când, mai stăm puțin și apoi trecem pe deasupra tuturor piulițelor. Dacă vrei, poți să le și aduni și să le pui în sac. Bineînțeles că începătorilor mei li s-a ridicat moralul. Își sucesc capetele în dreapta și-n stânga, frica le-a dispărut; le-au rămas doar curiozitatea și bucuria că totul s-a terminat cu bine. S-au pornit să trăncănească. Tender a început chiar să gesticuleze, să amenințe că imediat cum vom ajunge afară va mânca ceva și hop! înapoi în Zonă ca să marcheze drumul până la garaj. Kirill m-a luat de mânecă și a început să-mi explice despre concentratorul de gravitație, cum s-ar spune, despre „chelia țânțarului".

Le-am tăiat însă elanul; e adevărat că nu dintr-odată. Le-am povestit liniștit câți proști au fost care au murit la întoarcere. „Tăceți, le spun. Mai bine uitați-vă în toate părțile, altfel o s-o pățiți ca Lindon Bondocu'". Spusele mele au avut efect. Nici măcar nu m-au mai întrebat ce s-a întâmplat cu Lindon Bondocu'. Și mai bine. În Zonă, pe un drum bine știut, poți trece de o sută de ori fără să ți se întâmple nimic, iar a o sută una oară te-ai dus pe copcă.

Plutim în liniște, iar eu mă gândesc la un singur lucru: cum voi începe să deșurubez căpăcelul. Îmi imaginez deja cum voi trage prima dușcă, deși în fața ochilor îmi strălucește din când în când un păienjeniș.

Pe scurt, am ieșit din Zonă și ne-am băgat cu „galoș" cu tot în „păduchelniță" sau, cum se spune științific, în hangarul sanitar. Ne-au spălat în trei ape fierbinți și trei leșii, ne-au radiat cu o porcărie nu știu de care și ne-au tăvălit în tot felul de prafuri. Apoi iar ne-au spălat și ne-au uscat, după care ne-au zis:

– Hai, băieți! Dați-i drumul. Sunteți liberi!

Tender și Kirill cară „biberonul". Tot poporul s-a bulucit să vadă, de n-ai loc să mai ieși. Și ce curios! Toată lumea se uită, scoate strigăte de salut, de admirație, dar nu s-a găsit niciun curajos care să-i ajute pe oamenii ăștia obosiți. Da' ce-mi pasă mie? De altfel, acum nu mă mai interesează nimic.

Mi-am scos costumul special, l-am aruncat direct pe jos (las' că-l ridică sergenții) și am plecat la duș. M-am închis în cabină. Am scos bidonașul, am deșurubat căpăcelul și m-am prins de el ca o lipitoare. Stau pe băncuță și simt în genunchi un gol, în cap e gol, în suflet e gol și înghit tăria ca pe apă. Trăiesc. M-a lăsat Zona. M-a lăsat scorpia. Otrava. Trăiesc, începătorii nu pot să înțeleagă asta. Și îmi curg lacrimile pe obraji, o fi de la tărie sau de la altceva, nu știu. Am supt tot ce era în bidonaș. Sunt ud, bidonașul e uscat. Bineînțeles că doar o singură înghițitură nu mi-a ajuns. Dar asta se rezolvă. Acum totul se poate rezolva. Trăiesc. Am aprins o țigară și stau. Simt că încep să-mi revin. Mi-am adus aminte de premiu. La noi în Institut asta se rezolvă prompt: poți

să mergi chiar acum și să iei plicu', ba mai mult decât atât, poate mi-l aduc ei chiar aici, sub duș.

Am început încet-încet să mă dezbrac. Mi-am scos ceasul de la mână și, când m-am uitat, ce credeți c-am văzut, domnii mei? Stătusem în Zonă peste cinci ore. Cinci ore! M-am înfiorat. Da, domnii mei, în Zonă nu există timp. Cinci ore… Și totuși, dacă ne gândim, ce-nseamnă cinci ore pentru un stalker? E caraghios, să tot râzi. Dar douăsprezece ore nu vreți? Dar două zile și două nopți, vă place? Într-o noapte n-am mai avut timp să mă-ntorc și am stat o zi întreagă în Zonă, cu nasu-n pământ. Deja nici nu te mai rogi lui Dumnezeu și parcă începi să aiurezi, de nu mai știi: ești viu sau mort… iar a doua noapte, după ce ți-ai terminat treaba, te apropii cu marfa de frontieră. Dincolo de ea te așteaptă patrulele înarmate cu mitraliere – „broaștele râioase" – care te urăsc din adâncul ființei lor și nu le face deloc plăcere să te aresteze. De altfel, le e frică de tine ca de moarte, pentru că ești contaminat. Vor să te omoare și au toate atuurile în mână (du-te dup-aia și spune-le că te-au omorât ilegal!). Iar asta înseamnă din nou cu mutra-n pământ și rugăciuni de la răsărit până la apus. Marfa stă alături și nici nu știi: zace pur și simplu sau te omoară încetul cu încetul. Cam așa a fost și cu Ishac Ciolănosu', care s-a rătăcit într-o noapte, iar odată cu răsăritul a văzut că stă între două râpe, de nu mai putea să meargă nici la stânga, nici la dreapta. Două ore au tras în el, dar nu l-au nimerit. Două ore s-a prefăcut că e mort, până când, slavă Domnului, l-au crezut și, în sfârșit, au plecat. L-am văzut după aceea și mai să nu-l recunosc. Parcă nu mai era om…

Mi-am șters lacrimile și-am dat drumu' la apă. M-am spălat îndelung, cu apă fierbinte, cu apă rece și iar cu fierbinte, până ce am terminat bucata de săpun și m-am plictisit. Opresc dușul și deodată aud niște bătăi în ușă. Kirill țipă vesel:

– Hei, măi stalker. Ieși de-acolo! Miroase a verzișori!

Verzișori… Asta-i bine. Deschid ușa și-l văd pe Kirill numai în chiloți, vesel, fără pic de melancolie, îmi întinde plicu'.

– Ține, de la omenirea recunoscătoare.

– Mă doare-n cot de omenirea ta. Cât e aici?

– În mod excepțional și pentru o comportare eroică în condiții periculoase – două salarii.

Da. Așa se mai poate trăi. Dacă cei din Institut mi-ar fi dat câte două salarii pentru fiecare „biberon", de mult l-aș fi trimis undeva pe Ernest.

– Ei, cum e? Ești mulțumit? mă întrebă Kirill, cu gura până la urechi, radiind de bucurie.

– Oarecum. Dar tu?

Nu spune nimic. Mă ia pe după gât și mă îmbrățișează, trăgându-mă spre pieptul lui transpirat. Mă strânge puternic, apoi

mă îndepărtează și se ascunde în cabina de alături.

– Hei! strig la el. Ce face Tender al tău? Zace-n pat?

– Da' de unde! Pe Tender l-au înconjurat corespondenții și dacă l-ai vedea câtă importanță își dă… Le explică așa de competent!

– Cum zici că le explică?

– Competent.

– Bine, sir. Altă dată am să iau și dicționaru' cu mine, sir.

Dar parcă mă curentează ceva.

– Stai puțin, Kirill, ia vino-ncoa'!

– Păi, sunt deja gol.

– Lasă, nu-i nimic, doar nu-s babă! Kirill iese, îl iau de umeri și-l întorc cu spatele la mine. Nu, mi s-a părut. Spinarea e curată. Se văd numai dârele de transpirație uscată.

– Ce ți s-a năzărit cu spinarea mea?

Îi dau un șut, intru în cabina mea și mă încui. Nervii, naiba să-i ia. Acolo mi s-a părut, aici mi se pare…

La dracu' cu tot! Da' las' că azi mă-mbăt criță. Ce l-aș mai jupui pe Richard! Să vezi cum joacă, pușlamaua. Nu-l bați cu nicio carte. Am încercat și să trișez, și să descânt cărțile pe sub masă, și altele.

– Kirill!, strig. Vii azi la „Borj"?

– Nu la „Borj", ci la „Borș". De câte ori să-ți repet?

– Ia mai lasă-mă! Scrie „Borj"? Ce mai vrei? Nu te mai amesteca la noi cu ordinile tale. Deci vii sau nu? „Ah, ce l-aș mai jupui pe Richard"…

– Oh, Red! Nu știu. Sufletul tău simplu nici nu poate să înțeleagă ce chestie am adus noi de-acolo.

– Da' tu înțelegi?

– Nu. Ăsta-i adevărul. Dar acum e clar la ce-au folosit „biberoanele" astea. Dacă una dintre ideile mele se potrivește… scriu un articol și ți-l dedic: „Lui Redrick Schuhart, stalker de onoare, cu mulțumire și respect".

– Și-atunci mă bagă la zdup pentru vreo doi ani.

– În schimb, intri în știință. Chestiei aceleia o să-i zic „borcanul Schuhart". Ce zici, sună bine?

Cât timp am trăncănit, m-am îmbrăcat, am băgat bidonașul gol în buzunar și am plecat, numărând verzișorii.

– Rămâi cu bine, suflete complicat…

Nu răspunde. Apa curge cu zgomot. Mă uit pe coridor și-l zăresc pe domnul Tender în persoană, roșu și umflat ca un curcan. În jurul lui e multă lume: colegi și corespondenții de presă. Văd chiar și-o pereche de sergenți, naiba știe cum s-or fi rătăcit pe-acolo (pesemne că abia au mâncat, pentru că se scobesc de zor în dinți). Tender bolborosește întruna: „Tehnica aceasta pe

care o avem la dispoziție dă garanția succesului și securității în proporție de aproape sută la sută…“ Tocmai atunci mă observă și imediat pălește. Zâmbește totuși și-mi face semn cu mâna. „Ei, mă gândesc, cred c-ar trebui să-mi iau tălpășița.“ N-am mai avut timp. Se aud deja tropăituri în spatele meu.

– Domnule Schuhart! Domnule Schuhart! Două cuvinte despre garaj!

– N-am ce comenta, le răspund și încep să fug. Pe dracu’, parcă poți scăpa de ei: unu’ cu un microfon din dreapta, celălalt cu aparatul de fotografiat din stânga.

– Ați văzut ceva neobișnuit în garaj? Numai două cuvinte!

– N-am ce comenta, le spun și încerc să mă așez cu ceafa în obiectiv. Un garaj ca toate garajele…

– Mulțumesc. Ce părere aveți despre turbo-platforme?

– Minunată! zic și încerc să fug în WC.

– Ce credeți despre țelul Vizitei?

– Întrebați-i savanți, răspund și… țușt, după ușă, de unde le spun: „Vi-l recomand foarte insistent pe domnul Tender. Întrebați-l de ce are nasul ca sfecla. Este foarte modest și nu vorbește despre asta, deși a fost cea mai captivantă aventură a noastră“.

Cum au mai galopat pe coridor, ca niște cai, zău așa! Am așteptat un minut. Liniște. Scot capu’: nimeni… Am plecat fluierând, am coborât la poartă, i-am arătat prăjinei legitimația și-am văzut că mă salută. Deci sunt eroul zilei.

– Pe loc repaus, sergent! Sunt mulțumit de dumneata, sergent.

A rânjit de parcă i-aș fi spus cine știe ce chestie. Dumnezeu știe cu ce l-oi fi măgulit.

– Bă, Roșcovane, bravo! Mă mândresc cu asemenea cunoștință.

– Ce zici, îi spun, o să cam ai ce povesti fetițelor tale suedeze.

– Mai încape vorbă? Ce-o să-mi mai scrie cu foc!

Nu, nu-i băiat rău. Totuși, cinstit vorbind, nu-mi plac oamenii așa de înalți și rumeni în obraji. Fetele sunt moarte după ei și de ce oare? mă-ntreb. Doar nu e totul să fii înalt… Și cum merg pe stradă, mă gândesc: care-o fi secretul?

Soarele strălucește, iar în jur totul e pustiu. Și mi-a venit așa deodată un dor să o văd pe Guta. Pur și simplu. Să mă uit la ea, să o țin de mână. După Zonă omul nu mai are nimic de făcut decât să-și țină iubita de mână. Mai ales atunci când îți aduci aminte de toate discuțiile ale despre copii stalkerilor, cum sunt ei… Dar ce-mi veni mie în minte Guta, mie îmi trebuie acum pentru început o sticlă întreagă de tărie și nu mai puțin.

Trec de locul de parcare și văd mai încolo un cordon de pază: două mașini de patrulă ce stau în toată splendoarea lor, late, galbene, cu reflectoare și automate (v-ați zbârlit, „broaște

râioase!“), iar pe lângă astea, bineînțeles, căștile. Au ocupat toată strada, de n-ai loc să treci. Merg, și-n timp ce mă apropii las ochii în jos: „Mai bine să nu-i privesc“. Mai ales ziua, pentru că sunt acolo vreo două–trei persoane pe care mi-e frică să nu le recunosc. Că, dacă da, iese cu scandal mare. Pe legea mea, au avut noroc când m-a convins Kirill să vin la Institut. Le-am căutat atunci pe canaliile astea și, dacă le găseam, le băteam în cuie fără ca măcar să clipesc…

Intru prin mulțime cu umăru-nainte și, tocmai când trecusem de toți, aud deodată: „Măi, stalker!“ Dar asta nu mă privește, merg înainte și pescuiesc din pachet o țigară. Mă ajunge cineva din spate și mă trage de mânecă. Iau mâna asta de pe mine și, întorcându-mă numai pe jumătate, îl întreb foarte politicos:

– Ce dracu’ te agăți de mine, mister?

– Stai, măi, stalker! Doar două întrebări.

Ridic privirea și-l văd pe căpitanul Quarterblood, cunoștință veche. Era galben la față și parcă se uscase de tot.

– A! Să trăiești, căpitane! Ce vă mai face ficatu’?

– Hai, stalker, lasă vorbăria! zice supărat și mă străpunge cu privirea. Mai bine spune-mi de ce nu te oprești când te strigă cineva?

Și deja au apărut două căști albastre în spatele lui, cu labele pe tocul pistolului. Ochii nu li se văd. În schimb li se observă mestecatul fălcilor. De unde mai adună și specimenele astea prin Canada? Cred că îi culege pentru reproducere, pentru perpetuarea speciei. De obicei, ziua nu mi-e frică de patrule, dar „broaștele râioase“ mă pot percheziționa oricând, și asta nu-mi convine în momentul de față.

– Oare pe mine m-ați strigat, căpitane? Parcă era vorba de-un stalker…

– Și tu, bineînțeles, nu mai ești stalker.

– Cum datorită dumneavoastră am făcut pârnaie, nu mă mai ocup de-așa ceva. Am jurat, îți mulțumesc, căpitane, că mi-ai deschis ochii. Dacă nu erai matale…

– Dar ce căutai lângă Zonă?

– Cum adică ce? Doar lucrez acolo. De doi ani.

Și, ca să pun capăt acestei convorbiri neplăcute, scot legitimația și i-o arăt căpitanului Quarterblood. Ia „cărticica“ și se uită la fiecare pagină. Miroase pur și simplu fiecare ștampilă – mai că nu le linge, îmi dă legitimația înapoi, bucuros, ochii îi strălucesc și pare că se îmbujorează.

– Iartă-mă, Schuhart! Nu m-am așteptat. Văd că sfaturile mele nu s-au dus în vânt și asta-i foarte bine. Vrei să mă crezi sau nu, dar încă de atunci mi-am dat seama că trebuia să iasă ceva bun din tine. Nici nu-mi închipuiam că așa un băiat…

Și dă-i, și dă-i. „Eh, mă gândeam, am mai vindecat încă un melancolic, pacoste pe capul meu.“ Dar, bineînțeles, îl ascult și-mi las ochii în jos, rușinat. Aprob cu sfială, mai dau și din mâini, ba chiar scormonesc pământul cu picioru’. Gorilele căpitanului au ascultat cât au ascultat și pe urmă, scârbindu-se, au plecat unde-i mai vesel, iar căpitanul a ajuns deja la perspective: învățătura, cică, e lumină, ignoranța e beznă… lui Dumnezeu, vezi bine, îi place munca cinstită… Cu alte cuvinte, vorbea despre lucrurile acelea nedigerabile cu care popa ne asasina în fiecare duminică la închisoare. Și vreau să beau, și nu mai am răbdare! Da’ lasă, Red, frățioare, c-o să reziști. Trebuie să suporți! N-o să mai poată continua în ritmul ăsta și uite că deja a început să sufle mai greu. Și, spre bucuria mea, una dintre mașinile patrulei începe să claxoneze. Căpitanul Quarterblood întoarce capul, oftând cu necaz, și îmi întinde mâna cu regret:

– Sunt bucuros că te-am cunoscut, măi Schuhart, om cinstit. Cu mare plăcere aș bea un păhărel cu tine în cinstea acestei cunoștințe. E adevărat că doctorii mi-au interzis tăria. Cu toate astea, o bere tot aș bea. Dar vezi tu… datoria! O să ne mai întâlnim.

„Ferească Dumnezeu!“, mă gândesc. Dar îi strâng mâna, mă înroșesc și iar scormonesc pământul. Fac totul așa cum vrea. Pe urmă pleacă, în sfârșit, iar eu o zbughesc ca din pușcă direct la „Borj“.

La „Borj“ nu e nimeni la ora asta. Ernest stă după tejghea, freacă paharele și le studiază la lumină. E surprinzător totuși: oricând ai veni, întotdeauna barmanii șterg paharele, de parcă de asta depinde salvarea sufletelor lor. Uite-așa ar putea să stea chiar și-o zi întreagă: ia paharul, mijește ochii, îl studiază atent la lumină, suflă și hai! Freacă, freacă, freacă… Se uită din nou, de data asta prin fundul paharului, și dă-i, și dă-i…

– Bună, Ernie, zic. Nu-l mai chinui atâta, că-i faci gaură!

Se uită la mine prin pahar, mormăie ceva – parcă din burtă – și, fără o vorbă, îmi pune tărie cam de patru degete. Mă urc pe taburet, înghit, închid ochii, scutur capul și iar trag o dușcă. Frigiderul zumzăie, iar din tonomat se aud scârțâituri slabe. Ernest suflă în paharul următor. Ce bine e! Totul s-a liniștit. Termin băutura și pun paharu’ pe tejghea. Ernest îmi pune imediat încă patru degete de licoare.

– Ei, cum e? E mai bine acum?, mormăie. Te-ai dezghețat, măi stalker?

– Mai bine freacă acolo. Știi doar că unul tot așa a frecat și-a frecat, până când a venit și duhul rău. Însă pe urmă a trăit ca un pașă.

– Și cine era ăla?, întreabă Ernie neîncrezător.

– A fost pe-aici un barman. Mai înaintea ta.

– Și ce-i cu asta?

– Nimic. De ce crezi că a fost Vizita? A frecat și iar a frecat… Cine crezi că ne-a vizitat?

– Mare palavragiu mai ești! îmi spune Ernie, și prin asta înțeleg că mă aprobă.

Se duce la bucătărie și se întoarce cu o farfurie, îmi aduce cârnați prăjiți. Pune farfuria în fața mea, îmi întinde ketchup-ul și iar ia paharu-n primire. Ernest își cunoaște meseria. Are ochiul versat: imediat vede când vine stalkerul din Zonă și știe că e rost de marfă. Și mai știe Ernie ceva: ce-i trebuie stalkerului după ce a venit din Zonă. Omul nostru, binefăcătorul Ernie!

Termin cârnații, îmi aprind țigara și încep să socotesc cât câștigă Ernie de la „frații“ noștri. Nu cunosc prețurile în Europa, dar am auzit că, de exemplu, „biberonul“ ar merge spre două mii și jumătate, iar Ernie ne dă numai patru sute. Bateriile costă acolo aproape o sută și noi nu primim mai mult de douăzeci. Probabil că restul tot cam așa este. E adevărat că transportul mărfii în Europa costă bani. Dă-i lu’ unu, dă-i lu’ altu’ – șeful transporturilor doar de la ei mănâncă… În general, dacă stau să mă gândesc mai bine, Ernie nu câștigă prea mult. Vreo cincisprezece–douăzeci la sută – nu mai mult. Dar, dacă-l prind, are asigurați zece ani de muncă silnică… Și aici gândurile mele cuvioase sunt întrerupte de apariția unui tip politicos. Nici nu auzisem când a intrat. Apare lângă cotul meu drept și întreabă:

– Îmi dați voie?

– Vă rog… Care-i necazu’?

Micuț, slăbuț, cu năsucu’ ascuțit și cu papion la gât. „Mutra mi-e cunoscută. L-am mai văzut undeva, dar unde anume nu mai știu.“ S-a urcat alături pe taburet și îi zice lui Ernest:

– Burbon, te rog. Și imediat spre mine: „Iertați-mă, dar am impresia că vă cunosc. Nu cumva lucrați la Institutul Internațional?“

– Ba da. Dar dumneavoastră?

Scoate vioi dintr-un buzunărel o carte de vizită și-o pune în fața mea. Citesc: „Aloise MacNaught, agent la Biroul Emigrări“. Bineînțeles că îl cunosc. Se leagă de oameni ca să plece din orașul nostru. Cineva dorește foarte mult ca toți locuitorii orașului să plece. Și-așa au rămas în Marmont numai jumătate. Vor să curețe complet locul. Împing cartea de vizită cu vârful unghiei și îi zic:

– Nu, mulțumesc. Nu mă interesează. Vreau să mor în patrie.

– De ce?, întreabă vioi. Iertați-mi indiscreția, dar ce vă leagă de aceste locuri?

Îi răspund direct:

– Păi, cum ce mă leagă? Amintirile dulci ale copilăriei. Prima sărutare în parcul orașului, măicuța și tăticuțu’. Prima beție, chiar în acest bar, și dragostea inimii mele, poliția… (Scot din buzunar

o batistă murdară și-o pun la ochi.) Nu, îi zic. Pentru nimic în lume.

Se uită la mine, ia un pic de burbon și spune gânditor:

– Nu pot să vă înțeleg pe voi, marmontienii. Stați pe-un vulcan. În fiecare moment poate să se extindă o epidemie sau poate ceva mai rău. Îi înțeleg pe bătrâni. Le vine greu să plece din locurile natale. Dar dumneavoastră… Câți ani aveți? Probabil că nu mai mult de douăzeci și doi–douăzeci și trei. Vreau să înțelegeți că biroul nostru este o organizație de binefacere. Nu avem niciun profit. Dorim, pur și simplu, ca oamenii să părăsească locul ăsta diavolesc. Le dăm posibilitatea să trăiască o viață adevărată. Noi le oferim banii și le asigurăm loc de muncă. Iar tinerilor, ca dumneavoastră, le creăm condiții ca să învețe… Nu, zău că nu înțeleg!

– Da' ce? Nimeni nu vrea să plece?

– Ei nu, nu chiar nimeni… Unii vor, mai ales familiștii, dar tineretul și bătrânii… Ce aveți în orașul ăsta? O văgăună, fundul provinciei.

Și atunci îi zic:

– Domnule Aloise MacNaught! Aveți dreptate… Ducem o viață grea. Orășelul nostru e o văgăună, întotdeauna a fost o „gaură". Numai că acum este o „gaură" spre viitor. Prin această gaură vom aduce în lumea dumitale parșivă asemenea lucruri, încât totul o să se schimbe. Viața o să fie alta, mai bună, și fiecare va avea tot ce-i trebuie. Uite așa-i cu „gaura" asta! Pe aici curg informațiile, iar când o să le cunoaștem bine, o să-i facem pe toți bogați și or să zboare spre stele. Și vor ajunge unde doresc. Așa-i la noi în văgăuna asta…

Aici m-am oprit pentru că am observat cum Ernie căsca ochii la mine și parcă m-am rușinat. În general, nu suport să repet cuvinte străine, chiar dacă sunt de acord cu ele și-mi plac. Mai ales că le scot ca din topor. Când vorbește Kirill, îl asculți cu gura căscată, dar când m-apuc să vorbesc și eu despre același lucru, parcă nu mai iese la fel. Poate fiindcă Kirill nu a pus niciodată „marfa" sub tejgheaua lui Ernest. În sfârșit…

Ernie se dezmeticește repede și îmi toarnă mai mult de șase degete, adică: „Vino-ți în fire, măi băiete. Ce-i cu tine astăzi?", iar domnul MacNaught, cu nasul lui ascuțit, gustă din burbon.

– Da, e adevărat… Baterii veșnice, „panaceul albastru"… Dar dumneavoastră credeți că așa o să fie într-adevăr?

– Nu-i treaba matale ce cred cu adevărat. Asta am spus-o pentru oraș. Cât despre mine, hai să-ți zic: „Ce n-am văzut la voi în Europa?" N-am văzut plictiseala voastră? Mai trece o zi, seara te uiți la televizor, vine noaptea te bagi sub plapumă lângă femeia ta nesuferită să mai faci niște plozi. În sicriu am văzut eu Europa voastră aia împuțită, spun.

– Dar de ce neapărat Europa?

– Lasă, peste tot e la fel, iar în Antarctica mai e și frig.

E curios faptul că ceea ce spuneam credeam din toată inima. Și-n momentele astea, Zona noastră blestemată îmi devine mai dragă de o sută de ori decât toate Europele și Africile lor. Și încă nu m-am pilit, ci pur și simplu mi-am imaginat pentru o clipă cum mă întorc eu de la serviciu, rupt în două, într-o gașcă de cretini de genul ăsta, cum în metroul lor mă înghesuie din toate părțile, cum îmi e silă de toate astea și nu mai vreau nimic.

– Dar dumneata ce zici?, îl întreabă Nas-Ascuțit pe Ernest.

– Eu am o afacere, zice Ernie cu greutate. Eu nu sunt un mucos, un pierde-vară. Toți banii i-am băgat în afacerea asta. La mine vine și comandantul… Generalul, nu orice câine maidanez. De ce să plec de-aici?

Domnul Aloise MacNaught începe să exemplifice cu cifre, dar nu-l mai ascultăm. Tragem bine din pahar și, scoțând din buzunar un pumn de mărunțiș, dăm tonomatul la maximum. E acolo un cântec. „Să nu te-ntorci dacă nu ești sigur.“ După ce mă-ntorc din Zonă, mă influențează în bine… Tonomatul urlă și zdrăngănește. Îmi iau paharu’ și plec într-un colț să discut socoteli mai vechi c-un amic, „pirat cu cârlig de fier“. Timpul zboară ca pasărea… Tocmai îmi beam și ultimul bănuț, când intră Richard Nunan și Cremă-de-ghete. Bună pereche. Cremă-de-ghete, un uriaș negru ca cizma ofițerului, cu părul creț, mâini până la genunchi, iar Dick – micuț, rotofei și roz, aproape că lucește.

– Hei! țipă Dick când mă vede. Uite-l și pe Red! Vino la noi, Red!

– Așa e, udă Cremă-de-ghete. În tot orașul nu sunt decât doi oameni adevărați. Red și cu mine! Restul sunt blestemați, sunt copiii Satanei. Red! Și tu ești sluga Satanei, dar totuși ești om…

Mă apropii de ei cu paharu-n mână. Cremă-de-ghete mă ia de geacă, mă așază la masă și zice:

– Stai, măi Roșcovane! Stai jos, slugă a Satanei, îmi place de tine, măi Roșcatule. Hai să plângem păcatele omenești cu lacrimi amare.

– Să plângem, îi zic. Să-nghițim lacrimile păcatului.

– Și va veni ziua… anunță Cremă-de-ghete. Deja calul palid e-nfrânat, iar călărețul pune piciorul în scară. Degeaba se vor ruga cei care s-au vândut Satanei, pentru că se vor salva numai cei care au fost împotriva lui. Vouă, copii ai omenirii, care vă jucați cu jucăriile Satanei, vouă, celor ispitiți de bogățiile Satanei, vă spun: orbilor! Dezmeticiți-vă până nu e prea târziu și călcați în picioare jucăriile diavolului!… (Aici tace de parcă ar fi uitat ce urmează.) Da’ nu-mi dă nimeni să beau?, continuă el, cu o voce schimbată. Da’ unde mă aflu?… Știi, măi Roșcovane, că iar m-au azvârlit din serviciu? „Ești agitator roșu“, mi-au zis. Le explic:

„Veniți-vă în fire, sunteți orbi și veți cădea în prăpastie, iar în căderea voastră o să trageți după voi alți orbi“. Încep să râdă. Atunci mă duc la șef și îi trag un pumn în mutră, după care plec. Acum o să mă bage la zdup. Și pentru ce?

Dick se apropie și pune pe masă o sticlă.

– Azi plătesc eu! îi strig lui Ernest.

Dick se uită cam ciudat la mine.

– Totul e legal, zic. Bem premiul meu.

– Ați fost în Zonă?, întreabă Dick. Ați adus ceva?

– Un „biberon“ plin pe altarul științei și pantalonii la fel. Pui în pahare sau nu?

– Mama lui de „biberon“! scrâșnește amarnic Cremă-de-ghete. Pentru orice „biberon“ să-ți riști viața? Ai rămas viu, dar ai adus în lume încă un lucru diavolesc. Și cum poți să știi, Roșcovane, câte nenorociri și păcate…

– Vezi să nu te usuci, măi Cremă-de-ghete! i-o plasez sever. Mai bine bea și fii vesel, că m-am întors viu. Sănătate, măi băieți!

A fost grozav pentru sănătate. Cremă-de-ghete s-a descleiat complet. Stă și plânge și îi curge din ochi ca de la robinet. N-are nimic, îl cunosc eu. Asta-i numai o etapă, atunci când plânge și propovăduiește că Zona este ispita diavolului, că nu ai voie să scoți nimic din ea, iar ce s-a scos să se arunce înapoi; vom trăi ca și cum Zona n-ar exista. Să-i dăm diavolului ce-i al diavolului.

Dar îl iubesc pe Cremă-de-ghete și în general îmi plac oamenii aiuriți. Când are bani, cumpără marfa de la oricine, fără să se târguiască. Cât i se cere, atâta dă. Pe urmă, noaptea, cară înapoi în Zonă toată marfa și o îngroapă. Doamne, ce mai plânge!

– Dar ce-i ăsta, „biberonul“ plin?, mă întreabă Dick. Pe ăla simplu îl știu, dar pe cel plin… Aud pentru prima dată.

I-am explicat. A dat din cap și a plescăit.

– Mda, foarte interesant. Asta-i ceva nou. Cu cine ai fost? … Cu Kirill? Cu rusu’ ăla?

– Da. Cu Kirill și Tender. Știi care… laborantul nostru.

– Probabil că te-ai cam chinuit cu ei…

– Ba deloc. Băieții s-au ținut foarte bine. Mai ales Kirill. Ce mai, stalker înnăscut. Dac-ar avea mai multă experiență și nu s-ar grăbi copilărește, aș merge în Zonă cu ei în fiecare zi.

– Și-n fiecare noapte, nu?, mă-ntreabă Dick, râzând prostește, ca unul pilit.

– Auzi? Lasă asta. Când glumim, glumim.

– Știu. Când glumim, glumim, iar pentru asta poți să iei și una peste bot. Consideră că-ți datorez două labe.

– Hmm… Cui? Ce două labe?, se trezește Cremă-de-ghete. Care ești bă, pe-aici?

L-am apucat de mâini și abia l-am așezat la loc. Dick i-a strecurat în gură o țigară și i-a aprins-o. L-am liniștit. Între timp s-a mai strâns ceva lume. La tejghea nu mai e loc, multe mese s-au și ocupat. Ernest a chemat și fetele, care aleargă de colo până colo: unii vor bere, alții cocktail sau tărie curată. Mă uit și observ că în ultimul timp au apărut în oraș mulți necunoscuți, majoritatea mucoși, purtând fulare pestrițe până la pământ. I-am zis asta și lui Dick, care m-a aprobat:

– Păi, cum crezi? Doar începe să se construiască masiv. Institutul ridică trei clădiri noi, iar Zona vor s-o împrejmuiască cu un zid, de la cimitir până la ferma veche. S-au dus vremurile bune pentru stalker.

– Dar când a avut stalkerul vremuri bune? Mă gândesc: Ia uită-te ce noutăți! Înseamnă că de-acum înainte nu voi mai putea „ciupi“ nimic. Poate că-i mai bine așa, tentații mai puține. Am să merg în Zonă ziua, ca un domn. Banii nu vor mai fi aceiași, dar va fi mai multă siguranță („galoșu'“, costumul special, una-alta), patrula nu te mai deranjează. De trăit o să trăiesc și cu un salariu, iar la băutură am să mă duc numai de premieri.

Și, stând așa, mă cuprinde o tristețe groaznică. Fiecare bănuț va trebui să-l socotesc: asta pot să-mi permit, asta nu pot. Pentru fiecare cârpă a Gutei va trebui să am răbdare și să pun ban peste ban… la bar să nu merg, mai bine să mă duc la film… Totul este cenușiu, mohorât. Fiecare zi va fi la fel, fiecare seară, fiecare noapte.

Stau așa, gândindu-mă până când Dick îmi mormăie la ureche:

– Ieri, la hotel, am intrat în bar ca să-mi beau păhărțu' înainte de culcare și-am văzut niște nou-veniți. De la prima vedere nu mi-au plăcut. Vine unul dintre ei spre mine, se așază și începe să mă ia pe departe. Și-mi dă de-nțeles că mă cunoaște, știe cine sunt și unde lucrez. Ar plăti gras anumite servicii…

– A, copoi d-ăia, zic. (Nu prea mi-a trezit interesul. Doar văzusem destui copoi.) Lasă că despre serviciile astea am auzit câte-n lună și-n stele.

– Nu, dragul meu. Nu sunt copoi. Ascultă-mă cu atenție. Îi interesa câte ceva din Zonă și mai ales lucruri serioase. N-avea nevoie de baterii, „bâza“, „stropii negri“ sau de alte bijuterii. Nu mi-a spus direct ce vrea, ci numai mi-a sugerat.

– Și ce vrea?

– „Piftia vrăjitorului“, după cum am înțeles. Se uită la mine cam ciudat.

– Oho? îi trebuie „piftia vrăjitorului“? Dar de „lampa morții“, întâmplător, n-are nevoie?

– Și eu l-am întrebat la fel.

– Și?

– Închipuiește-ți că-i trebuie.

– Da? Atunci lasă-l să-și facă singur rost de toate astea. Doar e un lucru de nimic. Subsolurile sunt pline de „piftia vrăjitorului“. Iei găleata și o scoți. Însă înmormântarea să și-o plătească singur.

Dick tace, se uită la mine încruntat și nici măcar nu zâmbește. Ce-o fi însemnând asta? Vrea să mă angajeze sau ce? Și dintr-odată înțeleg.

– Stai puțin, zic. Cine zici că a fost? „Piftia“ este interzisă pentru cercetare chiar și-n Institut…

– E adevărat, zice Dick fără grabă, tot uitându-se la mine. Cercetarea ei reprezintă un pericol potențial pentru omenire. Acum ai înțeles cine a fost?

Eu tot nu înțelegeam nimic.

– Păi cine să fie? Poate vizitatorii?

Râde, mă bate pe mână și zice:

– Hai mai bine să bem, suflet bun și simplu ce ești!

– Hai, zic eu, dar deja m-am enervat. V-ați găsit sufletul simplu, deșteptților! Bă, Cremă-de-ghete! Ajunge cu dormitu’! Hai să bem.

Nicio șansă. Și-a pus mutra neagră pe masa de aceeași culoare și-a adormit bușteau, iar mâinile i-au ajuns până la podea. Am băut cu Dick și fără Cremă-de-ghete.

– Așa e. Oi fi un suflet simplu sau complicat, dar despre tipu’ ăsta m-aș duce și aș vorbi acolo unde trebuie. Nici eu nu prea ador Poliția, dar zău că m-aș duce și l-aș reclama.

– Îhî. Și-acolo la Poliție or să te-ntrebe: „Dar de ce tipu’ ăsta a venit tocmai la tine?“ Ce zici?

Am dat din cap.

– Mi-e totuna. Măi, porc gras, ești de-abia de trei ani în orașul ăsta și-n Zonă n-ai fost niciodată. „Piftia vrăjitorului“ ai văzut-o numai în filme. Dar dacă ai vedea-o în realitate, și mai ales ce face când prinde un om, ai face pe tine. Dragul meu, e un coșmar. Iar din Zonă n-ai voie s-o scoți… Știi și tu că stalkerii sunt oameni duri… Vor cât mai multă „varză“. Cu afacerea asta, însă, nici Slizniak din groapă n-ar fi de acord. Nici măcar Sterviatnik Barbridge… Mi-e frică doar să mă gândesc pentru ce și cui îi trebuie „piftia“.

– Da. Totul e așa cum zici, însă înțelege și tu că n-aș vrea ca o frumoasă dimineață să mă găsească în pat, sinucis. Nu sunt stalker, dar și eu sunt un om dur, un businessman. Nu știu dacă mă-nțelegi, dar îmi place să trăiesc. Așa m-am obișnuit.

Ernest strigă de după tejghea.

– Domnule Nunan! La telefon!

– Drace!, zice Dick cu răutate. Probabil iar o reclamație. Ăștia mă găsesc oriunde. Scuză-mă, Red.

Se ridică și merge la telefon, iar eu rămân cu sticla și cu Cremă-de-ghete ca și inexistent acum. Ce să-i faci? Va trebui să

mă lupt singur cu sticla. Dracu' s-o ia de Zonă! Nicăieri nu scapi de ea. Unde mergi, cu cine vorbești – Zona, Zona, Zona… Ce frumos vorbește Kirill. E băiat bun, nimeni nu spune că e prost, ba, din contră, toți zic că e deștept. Despre viață, însă, nu știe nici pe dracu'. Nu-și poate imagina câtă mârșăvie este pe lângă Zonă. Poftim! Cineva are nevoie de „piftia vrăjitorului"… O fi Cremă-de-ghete bețivan și nebun religios, dar câteodată te gândești dacă nu are cumva dreptate: oare nu-i mai bine să-i lăsăm diavolului ce-i al diavolului? Nu trebuie să răscolești rahatul.

Pe locul lui Dick se așază un mucos cu fular pestriț.

– Domnu' Schuhart? întreabă.

– Ce e?

– Mă cheamă Kreon. Sunt din Malta.

– Și cum mai e pe la voi, în Malta?

– Nu e rău, dar vreau altceva. M-a trimis Ernest.

„Așa", gândesc. „Deci Ernest e totuși o canalie. N-are niciun pic de milă. Uită-te la băiețelul ăsta măsliniu, curățel și frumușel. Probabil că nu s-a bărbierit niciodată și nici măcar n-a sărutat vreo fată. Lui Ernest îi e totuna. Important e să trimită cât mai mulți în Zonă. Unul din trei dacă se întoarce cu marfă și tot scoate «varza»…"

– Și cum o mai duce bătrânul Ernest? întreb după o scurtă tăcere.

Se întoarce spre tejghea și zice:

– După părerea mea, n-o duce rău. Aș face schimb cu el.

– Eu n-aș face. Vrei să bei?

– Mulțumesc, nu beau.

– Atunci, poate o țigară?

– Mă scuzați, dar nici fumător nu sunt.

– Prietene, atunci pentru ce-ți trebuie bani?

Se îmbujorează, își ia un aer serios și-mi zice șoptit:

– Poate mă privește numai pe mine, domnule Schuhart…

– Așa e, așa e, și-mi torn din nou de patru degete. Și trebuie să spun că în cap mi se pornește un zgomot surd, iar în corp mi se întinde o moleșeală plăcută: m-a lăsat Zona.

– Acu' sunt beat, îi zic, și petrec, după cum vezi. Am fost în Zonă, m-am întors viu și cu bani. Nu se-ntâmplă prea des să te-ntorci viu, iar cu bani rar de tot. Așa că hai să lăsăm vorbele mari…

Se ridică și își cere scuze. Văd că se-ntoarce Dick. Stă lângă scaun și după fața lui văd că s-a întâmplat ceva.

– Ei?, îl întreb. Iar ți s-au înecat corăbiile?

– Iar.

Se așază, își toarnă, îmi pune și mie și văd că nu sunt de vină reclamațiile. Reclamațiile nu-l deranjează, sunt lucruri de nimic.

– Hai să bem! spune.

Și, fără să mai aștepte, înghite toată porția și imediat își pune alta.

– Știi, zice, Kirill Panov a murit.

Fiind beat, nu l-am înțeles la început. A murit cineva și cu asta, basta.

– Eh! Atunci, să bem pentru sufletul lui…

Holbează ochii la mine și atunci simt cum înăuntru parcă se rupe totul. Țin minte că m-am ridicat, m-am sprijinit de masă și m-am uitat la el.

– Kirill? Și-n fața mea apare păienjenișul de argint și iar aud cum se rupe cu un zgomot slab. Iar prin zgomotul ăsta sinistru vocea lui Dick ajunge la mine ca din camera cealaltă.

– Infarct. L-au găsit gol, sub duș. Nimeni nu înțelege nimic. Întreabă de tine, dar le-am spus că ești în regulă…

– Da' ce să nu înțeleagă? Zona…

– Stai, îmi zice Dick. Stai jos și bea!

– Zona, repet, și nu pot să mă mai opresc: Zona… Zona…

Nu mai văd nimic în jur decât păienjeniș argintiu. Tot barul este împăienjenit, iar oamenii se mișcă de colo până colo. Păienjenișul se rupe cu un zgomot slab atunci când este atins. În mijlocul barului stă maltezul, cu fața mirată, copilărească, și nu mai înțelege nimic.

– Măi, băiețaș, îi zic duios. De câți bani ai nevoie? O mie îți ajung? Ia-i, ia-i. (îi arunc banii și încep să țip.) Du-te la Ernest și spune-i că-i o canalie. Nu-ți fie frică. Spune-i lașului ăluia! Spune-i și șterge-o la gară. Cumpără-ți bilet pentru Malta. Nu mai întârzia nicio clipă!

Nu mai știu ce-am strigat, îmi amintesc că stăteam în fața tejghelei, Ernest îmi punea în față o băutură răcoritoare și mă întreba:

– Astăzi parcă ai bani?

– Da. Am.

– Poate îmi dai datoria? Mâine trebuie să plătesc impozitul. Și-n momentul acela am văzut că țineam în pumn o grămăjoară de bani. M-am uitat la „varză" și-am bolborosit:

– Ia uită-te. Nu i-a luat Kreon Maltezu'! Va să zică e mândru…

– Ce-i cu tine?, mă întreabă prietenul Ernie. Te-ai cam îmbătat.

– Nu. Sunt în regulă, proaspăt ca de sub duș.

– Du-te acasă, zice prietenul Ernie. Ai băut cam mult.

– Kirill a murit.

– Care Kirill? Chelosu'?

– Ba tu ești chelos! Dintr-o mie ca tine nu scot un singur Kirill. Ești negustor, mă, putoare! Negustorul morții. Ne-ai cumpărat pe toți… Vrei să fac praf toată prăvălia asta?

Am ridicat mâna, dar m-au prins și m-au tras nu știu unde. Nu mai înțelegeam nimic și nici nu voiam asta. Urlam, loveam cu picioarele și cu pumnii. Când mi-am revenit, stăteam în WC, ud, cu fața lovită. Mă uit în oglindă și nu mă recunosc. Și, colac peste pupăză, ceea ce nu mi s-a întâmplat niciodată, îmi zvâcnește obrazul. Din sală se aude zgomot mare: se sparge sticlărie, iar țipetele fetelor nu reușesc să acopere urletul lui Cremă-de-ghete.

– Pocăiți-vă, paraziților! Unde-i Roșcatu'? Unde l-ați ascuns, fir-ați ai dracului?!

Se aude sirena Poliției. Și de cum am auzit-o, parcă mi s-a limpezit totul în creier, ca-ntr-un cristal. Țin minte totul, știu totul, înțeleg totul. Și-n suflet nu mai am loc decât pentru o răutate de gheață. „Așa vasăzică?" gândesc. „Atunci, să vă pregătesc o seară plăcută… Las' că vă arăt eu ce-nseamnă un stalker."

Am scos din buzunarul pentru ceas o „bâză" nouă-nouță, nefolosită, am strâns-o între degete de două ori, am deschis ușa de la sală și am strecurat „bâza" în scuipătoare. Am deschis apoi fereastra și, hop, afară. Aș fi vrut să văd cum o să fie, dar nu suport „bâza". Îmi curge sânge din nas din cauza ei.

Am străbătut curtea în fugă, auzind cum începe să lucreze „bâza" din plin. Pe urmă a început să urle careva în „bombă", dar în așa hal încât, deși departe, tot am simțit cum mi se sfâșie urechile. Mi-am închipuit cam cum s-a tulburat toată lumea acolo. Unii au căzut în melancolie, alții au devenit violenți, iar pe alții i-a cuprins frica, de nu mai știu pe unde să se ascundă. Groaznic lucru, „bâza" asta! O să mai treacă ceva timp până când o să se strângă din nou lume în „bomba" lui Ernest. Bineînțeles că o să ghicească cine a făcut asta, însă nu-mi pasă. Gata! Nu mai există stalkerul Red! Mi-ajunge. Nu mai vreau să caut moartea împreună cu alți proști pe care trebuie să-i învăț meserie. Ai greșit, Kirill, prietenul meu drag. Iartă-mă, dar nu ai dreptate. Cremă-de-ghete are. Oamenii nu au ce căuta aici. Zona nu are nimic bun în ea.

Sar gardul și mă duc acasă. Îmi mușc buzele, vreau să plâng și nu pot. Ce-o să facem, Kirill? Cum am să trăiesc fără tine? Mi-ai arătat viitorul, lumea nouă, o lume schimbată… și acum ce-o să fie? O să plângă cineva după tine, acolo, în Rusia îndepărtată, iar eu nici măcar nu mai pot să plâng și numai eu sunt de vină! Cum am putut, animalul de mine, să-l duc în garaj, când ochii nu i se obișnuiseră cu întunericul? Toată viața am trăit ca un lup, toată viața un singur lucru am avut în cap. Și iată că, după atâta amar de vreme, mi-a venit în cap să fac și eu un lucru bun, să fac un cadou. Ce-a fost în mintea mea când i-am povestit despre „biberonul" ăla?

Și cum mi-am adus aminte de toate astea, mi s-a oprit ceva în gât și mi-a venit să urlu ca lupii.

Probabil că am făcut-o, pentru că oamenii au început să fugă din calea mea în toate părțile. Când m-am liniștit, observ că apare Guta.

Îmi vine în întâmpinare frumoasa mea fetiță, cu piciorușele ei drăgălașe, cu fustița deasupra genunchilor și toată lumea cască gura la ea. Dar ea merge drept înainte, nu se uită la nimeni și înțeleg imediat, nu știu de ce, că mă caută pe mine.

– Bună, Guta! Unde te duci?

Se uită la mine și într-o secundă observă totul: mutra mea bătută, geaca udă și pumnii zgâriați. Nu-mi spuse nimic de asta, ci doar atât:

– Bună, Red! Pe tine te caut.

– Știu, zic. Hai la mine.

Tace, întoarce capul și se uită într-o parte. Ah, ce căpușor are, ce gât, ca al unui mânzuleț, mândru, dar în același timp supus stăpânului său! Pe urmă zice:

– Nu știu, Red. Poate n-o să mai vrei să te întâlnești cu mine.

Mi se strânge inima: ce-o mai fi asta? Dar îi spun liniștit:

– Nu prea înțeleg, Guta. Astăzi am băut puțin și poate de-aia nu înțeleg… De ce să nu vreau să mă mai întâlnesc cu tine?

O iau de braț și mergem, fără grabă, la mine acasă. Toți cei care căscaseră ochii la ea până acum își întorc privirile. Pe strada asta am stat toată viața, iar pe Red Roșcovanul îl cunosc toți prea bine. Și pe cel care nu mă cunoaște îl fac eu să mă cunoască repede.

– Mama zice să fac chiuretaj, dar eu nu vreau, zice Guta.

Am făcut câțiva pași până ce am înțeles, iar Guta a continuat:

– Nu vreau niciun chiuretaj. Vreau un copil de la tine, iar tu faci cum vrei. Nu te țin. Poți să te duci oriunde vezi cu ochii.

O ascult, dar se enervează și tot ascultând-o îmi pierd mințile. Nu mai pot să înțeleg nimic, iar în cap mi se învârtește o prostie: unul pleacă, altul vine. Mama îmi spune: „Vai de mine, un copil de stalker! Vrei să nești un monstru? E un pungaș, n-o să aveți familie niciodată! Azi e liber, mâine e în închisoare“. Însă mie mi-e totuna și sunt gata să fac orice. Pot și singură: să nasc, să-l cresc, să-l fac om. Chiar fără tine, numai că la mine să nu mai vii. Să nu-mi calci pragul…

– Guta, zic, fetița mea! Stai puțin… și nu mai pot, mă apucă un râs nervos, ca de idiot… Rândunica mea, zic, da’ de ce mă gonești?

Și râd ca ultimul prost, iar ea se oprește din mers, își pune capul pe pieptul meu și plânge.

– Și cum o să fie acum, Red? zice ea printre lacrimi. Ce-o să fie cu noi?

2

REDRICK SCHUHART, 28 de ani, căsătorit, fără ocupație stabilă

Redrick Schuhart stătea după o piatră de mormânt și, ținând într-o parte o ramură de scoruș, se uita spre drum. Luminile reflectoarelor de pe mașinile de patrulare se prelingeau prin cimitir și, din când în când, îl orbeau, obligându-l în acele momente să-și mijească ochii și să-și țină respirația.

Trecuseră deja două ore, iar pe drum nicio schimbare.

Mașina stătea tot acolo, duduind, cu motorul mergând în gol. Dârele luminoase cădeau peste mormintele părăsite, peste crucile ruginite și aplecate, nimereau monumentele ruinate și năpădite de tufișurile de scoruș, apoi lunecau de-a lungul coamei zidului, sus, la trei metri, oprindu-se în cele din urmă puțin mai la stânga, unde se termina zidul. Patrulele se temeau de Zonă. Nici măcar nu ieșiseră din mașină. Chiar și aici lângă cimitir le era frică să tragă cu mitraliera. Uneori, Redrick auzea voci înfundate și observa cum din mașină zbura câte un muc de țigară, care, izbindu-se de șosea, arunca mici jerbe de scântei roșcate. Afară totul mustea de apă pentru că plouase nu de mult, iar Redrick, deși purta o canadiană groasă, simțea cum îl pătrund frigul și umezeala.

Lăsă din mână ramura și, întorcând capul, ascultă atent. Undeva la dreapta, nu prea aproape, dar nici prea departe, tot aici în cimitir, mai era cineva. Se auzea cum este răscolit pământul și cum foșnesc frunzele, iar după câteva clipe ceva greu și tare căzu cu un zgomot înăbușit. Redrick începu să se târască încet înapoi, fără să-și întoarcă măcar capul, lipindu-se de iarba udă. Deasupra capului lunecau neîntrerupt luminile proiectoarelor. Redrick încremeni, urmărind mișcarea lor tăcută și parcă, între cruci, pe un mormânt, stătea nemișcat un om îmbrăcat în negru. Stătea fără să se ascundă, sprijinindu-se cu spatele de un obelisc de marmură. Se întoarse spre Redrick cu fața lui albă și parcă avea în loc de ochi două scobituri întunecate. Adevărul este că Redrick nu văzuse și nici nu putea să observe toate aceste amănunte într-o fracțiune de secundă, dar își închipui că așa ar trebui să arate. Se târî din nou câțiva pași, pipăi bidonașul de la piept, după care îl

scoase. Un timp, stătu culcat strângând lângă obraz metalul călduț, apoi se târî mai departe, continuând să țină bidonașul în mână, fără să se mai uite sau să asculte împrejur.

În gardul cimitirului era o gaură și lângă ea, pe un balonzaid plumbuit, stătea lungit Barbridge. Continua să stea pe spate și trăgea cu ambele mâini de gulerul puloverului. Scăpa din când în când un geamăt, tușind încetișor, chinuitor. Redrick se așeză lângă el și deșurubă căpăcelul bidonașului. Strecură cu grijă mâna sub capul lui Barbridge – simțind cu toată palma chelia fierbinte și parcă lipicioasă din cauza transpirației –, apoi potrivi gâtul bidonașului între buzele bătrânului. Deși era întuneric, Redrick desluși, la o licărire slabă a reflectoarelor, ochii larg deschiși și sticloși ai lui Barbridge, barba aspră și neagră ce-i acoperea obrajii. A înghițit de câteva ori cu lăcomie, apoi s-a grăbit neliniștit să pipăie sacul cu „marfă“.

– Te-ai întors… Bun băiat… Roșcatule… Nu l-ai lăsat pe bătrân… să crape…, zise el cu respirația tăiată.

Redrick își dădu și el capul pe spate, trăgând repede o înghițitură zdravănă.

– Stau „broaștele râioase“. Ca niște lipitori.

– Asta… nu degeaba, spuse Barbridge sacadat, ca dintr-o suflare. A ciripit careva și acum ne așteaptă.

– Se poate. Să-ți mai dau un gât?

– Nu. Deocamdată ajunge. Să nu mă lași singur. Dacă nu mă părăsești, nu mor. Și-atunci n-o să-ți pară rău. Nu-i așa, Roșcatule, că nu mă lași?

Redrick nu răspunse. Se uită în direcția șoselei, la străfulgerările albăstrui ale reflectoarelor. Obeliscul de marmură se vedea de aici, dar nu era clar dacă individul stătea tot acolo sau dispăruse.

– Ascultă-mă, Roșcovane. Nu trăncănesc ca să n-adorm. N-o să-ți pară rău. Știi de ce bătrânul Barbridge trăiește și acum? Hm? Bob Gorilla a mierlit-o. Faraonul Bunker a dispărut. Ca și cum n-a fost. Ce stalker era! Slizniak la fel a dispărut. Norman Ochelaristul, Kallogen, Pete Bubosu’. Toți. Numai eu am rămas. De ce? Asta știi?

– Pentru că ai fost întotdeauna o canalie, îi răspunse Redrick fără să-și dezlipească privirea de pe șosea. Un Sterviatnik.

– Canalie… Mda, asta-i adevărat. Altfel nici nu se poate. Doar toți au fost așa. Faraonul, Slizniak. Dar am rămas numai eu. Știi de ce?

– Știu, răspunse Redrick, mai mult ca să scape de el.

– Minți. Nu știi. Ai auzit de Globul de Aur?

– Am auzit.

– Crezi că-s povești?

– Mai bine taci, îl sfătui Redrick. Te obosești degeaba.

– Nu-i nimic. Mă scoți tu. Doar am mers împreună de atâtea ori. Cum o să mă lași tocmai acum? Te știu încă de când erai mic. Până și pe taică-tu îl cunoșteam.

Redrick tăcea. Voia să fumeze și scoase o țigară, deșertă tutunul din ea în palmă și începu să-l prizeze. Nu-i ajută însă.

– Trebuie să mă scoți. Din cauza ta m-am „ars“. Numai tu n-ai vrut să-l luăm pe Maltez.

Maltezul dorise foarte mult să meargă cu ei. Toată seara le cântase în strună, le propusese o sumă mare de bani, ba chiar se jurase că va face rost de costume speciale. Barbridge stătea lângă Maltez și, punându-și drept paravan palma grea și noduroasă, îi făcuse complice cu ochiu' lui Redrick: adică n-or să piardă nimic dacă o să fie de acord. Poate tocmai din cauza asta spusese Redrick nu.

– Pentru că ești zgârcit, zise Redrick. Nu e vina mea, și mai bine taci.

Un timp, Barbridge nu făcu altceva decât să geamă încetișor. Trase din nou cu degetele de guler, apoi își dădu capul pe spate.

– Ia toată marfa, numai să nu mă lași aici.

Redrick își privi ceasul. Până la răsărit mai era puțin, iar patrula tot nu pleca. Reflectoarele continuau să lumineze tufișurile, iar undeva, pe-acolo, foarte aproape de patrulă, stătea ascuns Land Roverul. Puteau să-l descopere în orice clipă.

– Globul de Aur, spuse Barbridge. Eu l-am găsit. Pe urmă au fost numai minciuni despre el. Chiar și eu mințeam: adică poate îndeplini orice dorință. Nu chiar orice. Dacă ar fi fost așa, nu mai eram aici. Aș fi trăit în Europa. M-aș fi scăldat în bani.

Redrick se uită la el, în jos. În lumina bleu, tremurătoare a reflectoarelor, fața lui Barbridge părea a unui cadavru. Doar ochii sticloși și bulbucați se holbau ficși la el.

– N-am primit tinerețea veșnică, bolborosea el. Bani – nici pe dracu'. Sănătate însă am avut. Copiii sunt buni, iar eu trăiesc… Nici măcar nu poți să-ți închipui pe unde am fost. Și totuși trăiesc. (Își linse buzele.) L-am rugat un singur lucru: să trăiesc… și sănătate… și pentru copii.

– Ia mai închide pliscu'! Ce, ești muiere? Dacă pot, te scot. Mi-e milă de Dina ta – o s-ajungă să facă trotuarul…

– Dina… hârâi Barbridge. Fetița mea, frumoasa lu' tăticu'… Sunt răsfățați, Roșcovane. Nu știu ce-i ăla un refuz și asta o să-i piardă… Arthur, Archie al meu. Tu îl știi, Roșcovane. Unde ai mai văzut asemenea băiat?

– Ți-am mai spus că, dacă pot, te scot.

– Nu, se încăpățână Barbridge. Trebuie să mă scoți orice ar fi… Globul de Aur. Dacă vrei, îți spun unde e.

– Ei, hai, spune.

Barbridge gemu și se răsuci din nou.

– Picioarele mele. (Hârâi.) Pipăie-le și zi-mi cum sunt.

Redrick întinse mâna și îi pipăi picioarele de la genunchi în jos.

– Oasele, șuieră Barbridge. Oasele mai sunt?

– Sunt, sunt, minți Redrick. Nu te mai foi atâta. În realitate, se simțea numai rotula, iar până la talpă, piciorul parcă era de cauciuc. Puteai să-l legi și să-i faci noduri.

– Mă Minți. De ce mă minți? Crezi că nu știu, că n-am mai văzut niciodată?

– Genunchii sunt întregi.

– Minți probabil, zise Barbridge cu tristețe. Lasă, nu-i nimic. Să mă scoți de-aici și-o să-ți dau totul: Globul de Aur. Am să-ți desenez o hartă, am să-ți arăt toate capcanele, îți spun totul…

Continuă să vorbească, să promită câte-n lună și-n stele, dar Redrick nu-l mai asculta. Se uita în direcția șoselei. Luminile reflectoarelor nu mai fugeau pe tufișuri. Se opriră brusc, încrucișându-se pe acel obelisc de marmură, și în ceața lor intens-albastră, Redrick văzu clar un individ îmbrăcat în negru ce se târa printre cruci. Silueta neagră se îndrepta direct spre reflectoare. Redrick observă cum acesta se lovește de o cruce mare, se dă înapoi, din nou se izbește de o cruce și abia după aceea le ocolește. Se ducea totuși înainte, întinzând în față mâinile lungi, cu degetele răschirate. Apoi dispăru dintr-odată, ca și cum l-ar fi înghițit pământul. După câteva secunde, apăru din nou, mai la dreapta și un pic mai departe, înaintând cu o încăpățânare neomenească, de parcă ar fi fost un mecanism întors și care abia pornise.

La un moment dat, reflectoarele se stinseră. Ambreiajul scrâșni, motorul începu să huruie sălbatic, iar printre tufișuri licăriră intermitent luminile de semnalizare, cele roșii și albastre. Mașina patrulei se urni din loc, demară nebunește și țâșni ca din pușcă spre oraș, dispărând după zid. Redrick înghiți spasmodic și își trase fermoarul de la canadiană.

– O fi plecat? îngăimă Barbridge înfrigurat. Roșcatule, hai mai repede! Se răsuci, începu să pipăie în jurul său și luând sacul cu marfă încercă să se ridice. Hai, ce mai stai?

Redrick tot se mai uita în direcția șoselei. Era întuneric și nu se vedea nimic. Pe undeva, pe-acolo, însă, era ăla care mergea ca o păpușă mecanică. Călca prost, cădea, lovindu-se de cruci, și se-ncurca printre tufișuri.

– Bine! Hai să mergem!

Îl ridică pe Barbridge. Bătrânul îl prinse cu mâna stângă de gât, ca-ntr-un clește. Neavând putere să se mai ridice, Redrick începu să-l tragă mergând în patru labe. Îl trecu prin gaura din gard, apucându-se cu mâinile de iarba udă.

– Haide odată!, hârâia Barbridge. N-avea grijă, că țin eu marfa, iar de scăpat… Hai!

Poteca era cunoscută și pe iarba udă se aluneca foarte ușor. Ramurile de scoruș îl loveau în plină față, iar bătrânul ăsta gras era atât de greu încât jurai că-i mort. Sacul cu marfă se agăța tot timpul de câte ceva și se lovea, zdrăngănind, și-n plus le era frică să nu se întâlnească cu ăla, care poate mai umbla pe-aici, prin beznă.

Când ieșiră pe șosea, era încă întuneric, dar nu mai era mult până la răsărit. În pădurice, de partea cealaltă a șoselei, păsările începură să ciripească somnoroase și încă nehotărâte. Pe deasupra caselor negre și a felinarelor galbene, rare, din cartierele îndepărtate, întunericul nopții începu a căpăta o nuanță de violet-închis. Bătea un vântuleț umed și rece, care te făcea să te scuturi înfrigurat. Redrick îl lăsă pe Barbridge la marginea drumului și se uită împrejur: un păianjen mare și negru tocmai fugea peste drum. Red găsi repede Land Roverul, aruncă de pe caroserie ramurile care îl mascau, se așeză la volan și, încet, fără să aprindă luminile, ieși pe asfalt. Barbridge stătea jos, cu o mână ținând sacul cu marfă, iar cu cealaltă pipăindu-și picioarele.

– Repede! șuieră el. Hai mai repede! Genunchii… încă îi mai am… măcar genunchii să-i salvez.

Redrick îl ridică și, scrâșnind din dinți de încordare, îl aruncă în Land Rover. Barbridge se prăbuși pe scaunul din spate și icni. Sacul însă nu-l scăpă din mână. Redrick ridică de la pământ impermeabilul plumbuit și îl aruncă deasupra lui Barbridge. Acesta, în zgârcenia lui, izbutise nu numai să care toată marfa, dar nici măcar balonzaidul greu nu-l lăsase în Zonă.

Redrick scoase lanterna și, mergând când înainte, când înapoi, căuta urme la marginea drumului. Nu găsi nimic. Ieșind pe șosea, Land Roverul trecu peste iarba deasă și înaltă, care ar fi trebuit să se ridice la loc după câteva ore. În jurul locului unde stătuse mașina patrulei zăceau grămezi de mucuri. Redrick își aminti că de mult voia să fumeze. Își scoase liniștit țigara, și-o aprinse, deși chiar acum ar fi vrut să sară în mașină și să gonească, să gonească, să gonească cât mai departe de-aici. Dar nu avea încă voie s-o șteargă. Totul trebuia făcut încet și calculat.

– Ce-i cu tine? se auzi din mașină vocea plângăreață a lui Barbridge. Apă n-ai vărsat, năvodul e uscat. Ce mai stai? Haide, ascunde odată marfa aia!

– Taci! Nu mă mai deranja, spuse Redrick și mai trase un fum. O să cotim spre marginea sudică.

– Cum adică spre margine? Ce-ai înnebunit? Îmi paradești genunchii, scârbă! Genunchii mei!

Redrick trase ultimul fum și stinse mucul în cutia de chibrituri.

– Hai, Sterviatnik, nu mai face curent! Nu se poate direct prin oraș. Sunt trei posturi și măcar la unul tot ne opresc.

– Și ce dacă?

– O să-ți vadă copitele și atunci s-a terminat cu noi.

– Da' ce-au copitele mele? Am fost să prindem pește cu dinamita și mi-am rupt picioarele. Asta-i tot.

– Și dacă le pipăie careva?

– Le pipăie pe dracu'… Am să urlu în așa hal c-or să uite să mai pipăie.

Dar Redrick se hotărâse deja. Ridică scaunul spre volan și, în lumina lanternei, deschise un capac mascat.

– Punem marfa aici.

Rezervorul de benzină de sub scaun era fals. Redrick luă sacul și îl băgă înăuntru, auzind cum sună și se rostogolește ceva.

– N-am voie să risc, mormăi. Nu am dreptul.

Aranjă la loc capacul, aruncă deasupra niște cârpe și un pic de gunoi și puse scaunul la loc. Barbridge icnea, ofta, insista pe un ton plângăreț ca totul să meargă mai repede și iar începu să promită Globul de Aur, în timp ce se foia mereu pe scaun, uitându-se cu grijă în întunericul care se dilua încontinuu. Redrick însă nu-i mai dădea atenție. Tăie sacul de plastic plin cu apă și pești, vărsă apa deasupra năvodului aruncat pe platforma din spate, iar peștele care se zbătea îl puse într-un sac impermeabil. Sacul de plastic îl împături și îl puse în buzunarul canadienei. Acum totul era în regulă: pescarii se întorceau fără să fi avut prea mare noroc. Se așeză la volan și porni mașina.

Până la cotitură, au mers fără să aprindă luminile. La stânga se întindea zidul solid, înalt de trei metri, care înconjura Zona, iar în dreapta erau tufișurile și păduricea, nu prea rară, în care răsăreau din când în când vilișoare părăsite, cu ferestrele bătute în scânduri și cu pereții cojiți. Redrick distingea foarte bine toate astea, obișnuindu-se cu întunericul ce se destrăma. De altfel, știa ce va urma și, de aceea, când înaintea lor apăru silueta încovoiată ce înainta ritmic, nici măcar nu micșoră viteza, aplecându-se doar deasupra volanului. Individul mergea chiar pe mijlocul șoselei, așa cum de altfel făceau toți ceilalți. Se-ndrepta spre oraș. Redrick îl ocoli, virând spre stânga, și îl depăși, apăsând mai tare pe accelerator.

– Maică precistă!, bolborosi în spate Barbridge. Roșcatule, l-ai văzut?

– Da.

– Doamne-Dumnezeule! Numai asta ne lipsea, mormăi Barbridge și deodată începu să se roage cu glas tare.

– Închide gura! țipă Redrick.

Cotitura trebuia să fie pe undeva pe aici și Redrick micșoră viteza, cercetând linia căsuțelor și a gardurilor strâmbe care se întindeau pe partea dreaptă. Căsuța veche a transformatorului… Stâlpul de telegraf cu rezemătoare… Un poduleț putrezit peste un

șanț. Redrick viră brusc. Mașina sări peste un dâmb, scuturându-se puternic.

– Pe unde dracu' o iei? urlă nebunește Barbridge, o să-mi distrugi picioarele de tot!

Redrick se întoarse pentru o secundă și-l lovi brusc pe moș drept în față, simțind cu dosul palmei obrazul țepos. Barbridge icni și tăcu. Mașina se scutura și roțile alunecau în noroiul proaspăt. Redrick aprinse farurile. În lumina albă și săltăreață ce dansa deasupra drumului vechi se vedea iarba abundentă, acoperită de bălțoace imense, răsăreau garduri putrezite și dărâmate. Barbridge se plângea, suspina și-și sufla nasul. Nu mai promitea nimic, se jelea și amenința, dar nu prea tare și cam nedeslușit. Redrick auzea numai cuvinte separate. Ceva despre picioare, despre genunchi, despre frumosul Archie… Pe urmă, amuți.

Drumul se întindea de-a lungul marginii de vest a orașului. Cândva, aici fuseseră vile, grădini, livezi și reședințele de vară ale bogătanilor din oraș și ale celor din conducerea uzinei. Locuri vesele, verzi, lacuri micuțe, maluri cu nisip curat, pădurici luminoase de mesteacăn, bălți unde creșteau crapii. Mirosurile urâte și norii de fum de la uzină nu ajungeau până aici și nici canalizarea orașului, de altfel. Acum însă locurile erau părăsite și în tot acest timp au văzut o singură casă locuită, cu o fereastră luminată și perdelușele trase. În curte, pe sfori, atârnau rufele ude de ploaie. Un câine uriaș, care aproape se îneca de ură, țâșni dintr-o parte și un timp fugi după mașină, în rafalele de noroi care zburau de pe roți.

Redrick trecu încet pe un poduleț vechi și strâmb și, când văzu în față intersecția cu șoseaua de vest, opri mașina și stinse motorul. Pe urmă, ieși din mașină băgând înfrigurat mâinile în buzunarele ude ale combinezonului și merse înainte, fără a se mai uita la Barbridge. Se crăpase de ziuă. În jur, totul era ud, liniștit, somnoros. Ajunse până la șosea și scoase capul cu grijă dintr-un tufiș. Postul de Poliție se vedea foarte bine de aici: o căsuță pe roți, trei gemulețe luminate, iar mașina patrulei stătea pustie la marginea drumului. Un timp, Redrick stătu și se uită. La post nu era nicio mișcare; probabil că cei din patrulă înghețaseră și obosiseră în cursul nopții, iar acum se încălzeau în căsuță și moțăiau cu țigările lipite de buza de jos. „Broaște râioase", murmură Redrick. Pipăi în buzunar boxul – băgând degetele prin orificii, strânse în pumn metalul rece și, ghemuindu-se înfrigurat, fără a-și scoate mâinile din buzunar, plecă înapoi. Land Roverul stătea aplecat într-o parte printre tufișuri. Locul era părăsit, lăsat în paragină și probabil că nimeni nu mai trecuse pe-aici de vreo zece ani. Când Redrick veni spre mașină, Barbridge se ridică un pic și se uită atent la el, deschizând gura. Acum arăta și mai bătrân ca de obicei, plin de riduri, chelbos, fața neîngrijită, plină

de păr țepos, dinții putreziți… Un timp se uitară tăcuți unul la altul și, dintr-odată, Barbridge mormăi:

– Îți dau harta… Toate capcanele, toate… Ai să-l găsești singur și n-o să-ți pară rău.

Redrick îl ascultă nemișcat, desfăcu degetele, lăsând să alunece boxul în buzunar și spuse:

– Bine. Treaba ta e să stai leșinat. Ai înțeles? Să gemi și să nu-i lași să te pipăie.

Se așeză la volan, porni motorul și puse mașina în mișcare.

Totul a fost în regulă. Nimeni n-a ieșit din căsuță atunci când Land Roverul a trecut încet, respectând indicatoarele, mărind apoi treptat viteza, până când a țâșnit spre oraș prin marginea de vest. Era șase dimineața, străzile erau pustii, iar asfaltul ud și negru. Semafoarele automate, singuratice și deocamdată inutile, clipeau la intersecții. Au trecut pe lângă o brutărie cu geamuri înalte, puternic luminate și Redrick simți un val de miros cald și foarte ispititor.

– Vreau să halesc, spuse Redrick și se întinse, împingându-se cu mâinile în volan, încercând astfel să-și destindă mușchii obosiți de atâta încordare.

– Ce? sări speriat Barbridge.

– Vreau să halesc… Unde să te duc? Acasă sau direct la Măcelar?

– La Măcelar, la Măcelar. Hai mai repede!, începu să mormăie grăbit Barbridge, aplecându-se în față. Redrick simțea în ceafă răsuflarea lui fierbinte. Direct la el! Mi-e dator încă șapte sute de monede. Hai, gonește, gonește odată! Ce te târâi ca păduchii pe umezeală? Și începu să înjure obosit, lipsit de putere, dar cu răutate, cu vorbe murdare, negre, stropind cu salivă și înecându-se în crize de tuse.

Redrick nu-i mai răspundea. Nu avea nici timp, nici putere pentru a liniști un Sterviatnik dezlănțuit. Trebuia să termine cât mai repede cu toate astea. Măcar o oră, chiar o jumătate de oră să doarmă înainte de întâlnirea de la Metropol. Coti pe strada 16, străbătu două cartiere și opri mașina în fața unei vile gri cu două etaje.

Îi deschise însuși Măcelaru', probabil că tocmai atunci se sculase și voia să facă baie. Era îmbrăcat într-un halat impunător, cu ciucuri de aur, iar într-o mână ținea paharul cu proteza dentară. Părul îi era răvășit, iar sub ochii tulburi îi atârnau săculeți vinețiii.

– A! exclamă el. Rojcatu'. Șe mai jici?

– Pune-ți dinții și hai să intrăm!

– Îhî, aprobă Măcelaru' și îl invită în hol printr-o mișcare a capului. Se deplasă apoi cu o repeziciune uimitoare, târșâind papucii persani, și dispăru în baie.

– Cine? strigă el de-acolo.

– Barbridge.

– Ce-i cu el?

– Picioarele.

În baie începu să curgă apa, se auzeau pufăituri și plescăituri, apoi căzu ceva care se rostogoli pe jos, pe faianță. Redrick se așeză obosit în fotoliu, scoase o țigară și o aprinse uitându-se în jur. „Da, despre hol n-am ce zice.“ Măcelaru’ nu se zgârcea la bani. A fost un chirurg cu mare experiență și foarte la modă, steaua medicinei din oraș, ba chiar din stat. Bineînțeles că nu din cauza banilor făcea afaceri cu stalkerii. Își avea și el partea lui din Zonă: plata în natură, cu diferite mărfuri pe care le folosea în medicina lui; plata în acumulare de noi cunoștințe, studiind, pe stalkerii mutilați de Zonă, boli necunoscute până acum, monstruozități și defecte ale organismului uman, plata pentru faima primului doctor de pe planetă, specialist în bolile extraterestre ale omului. Dar și banii îi lua tot cu plăcere.

– Ce-au picioarele? întrebă el, apărând din baie cu un prosop uriaș pe umăr. Cu marginea prosopului își ștergea atent degetele, lungi, nervoase.

– S-a bălăcit în „piftie“.

Măcelaru’ fluieră de uimire.

– Deci s-a terminat cu Barbridge. Păcat. Era un stalker faimos.

– Nu-i nimic, zise Redrick, tolănindu-se în fotoliu. Îi faci niște proteze. O să zburde prin Zonă și cu proteze.

– Mda, mormăi Măcelaru’. Fața lui luase o mină preocupată. Stai puțin să mă-mbrac.

Până s-a îmbrăcat, până a sunat undeva, probabil la clinica lui ca să pregătească totul pentru operație, Redrick stătu nemișcat în fotoliu și fumă. Numai o singură dată se clinti, când scoase bidonașul. Bău cu înghițituri mici pentru că rămăsese numai un pic, pe fund. Încercă să nu se gândească la nimic. Pur și simplu aștepta.

Pe urmă, ieșiră împreună la mașină. Redrick se așeză la volan, iar alături se trânti Măcelaru’, care imediat se întoarse și începu să pipăie peste spătar picioarele lui Barbridge. Acesta, gârbovit, mai liniștit acum, bolborosea ceva smiorcăindu-se. Probabil că se jura că-l îngroapă în aur. Își amintea din nou de copii, de nevasta moartă și îl implora să-i salveze măcar genunchii. Când au ajuns la clinică, Măcelaru’ înjură, negăsindu-i pe asistenți la intrare. Sări din mașina care nici nu se oprise încă și dispăru în clinică. Redrick aprinse țigara din nou, iar Barbridge zise dintr-odată, clar și răspicat, de parcă s-ar fi liniștit de tot:

– Ai vrut să mă omori. Și-am să țin minte asta.

– Și totuși, nu te-am omorât, zise Redrick, indiferent.

– Da. Nu m-ai omorât. Barbridge tăcu un timp, după care zise: Nici asta n-am să uit.

– Să nu uiți, să nu uiți, spuse Redrick. Bineînțeles că tu m-ai fi omorât. Se întoarse și se uită la Barbridge. Moșu' se schimonosea, mișcând tăcut buzele uscate. Pur și simplu m-ai fi lăsat… M-ai fi părăsit în Zonă și… nu te-am văzut, nu te-am auzit. Ca și cu Ochelaristu'.

– Ochelaristu' a murit singur, protestă mâhnit Barbridge. N-am nicio vină. S-a blocat singur.

– Ești un nemernic, spuse Redrick rece, întorcând capul cu dispreț. Un Sterviatnik.

Pe ușă năvăliră asistenții adormiți, răvășiți de somn, îndreptându-se în fugă spre mașină și desfăcând targa. Redrick, trăgând din țigară, privea îndemânarea cu care îl scoteau pe Barbridge, cum l-au pus apoi pe targă și cum l-au dus spre intrare. Barbridge stătea nemișcat cu mâinile pe piept și se uita la cer. Tălpile lui imense, mâncate sălbatic de „piftie", erau răsucite groaznic. A fost ultimul dintre stalkerii vechi, din rândul acelora care au început să vâneze bogățiile extraterestre, imediat după Vizită. Atunci Zona nu se numea încă Zonă, nu erau nici institutele, nici zidul, nici forțele polițiste ONU. Orașul era paralizat de groază și lumea întreagă chicotea auzind de noile minciuni gazetărești. Redrick avea pe-atunci zece ani, iar Barbridge era un bărbat puternic și agil. Îi plăcea să bea pe socoteala altora, să se bată și să înghesuie în colț câte-o fată căscată. Copiii lui nu-l interesau deloc. Era un ticălos mărunt, ordinar. Când se pilea, o bătea pe nevastă-sa cu o plăcere respingătoare, zgomotos, ca să știe toți. Și-a tot bătut-o până când, într-o zi, n-a mai avut pe cine.

Redrick întoarse Land Roverul și, ignorând semafoarele, începu să gonească spre casă, claxonând puternic pietonii rari și tăind colțurile pentru a scurta drumul.

Se opri în fața garajului și, când ieși din mașină, îl văzu pe administrator. Acesta venea spre el din direcția părculețului și, ca întotdeauna, era prost dispus. Fața sifonată cu ochii umflați exprima un dezgust profund, de parcă n-ar fi mers pe pământ, ci pe bălegar moale.

– Bună dimineața! îl salută Redrick politicos.

Administratorul se opri la doi pași și îi arătă cu degetul mare peste umăr:

– A cui e chestia aia?, bâigui el.

Se vedea că erau primele cuvinte pe care le rostea astăzi.

– Despre ce e vorba?

– Leagănul ăla… Dumneata l-ai pus?

– Eu.

– Pentru ce?

Redrick nu răspunse și se îndreptă spre ușa garajului unde începu să descuie lacătul. Administratorul se apropie până ajunse lângă el, în spate.

– V-am întrebat pentru ce-ați pus leagănul. Cine v-a rugat?

– Fetița, îi răspunse Redrick liniștit, deschizând poarta.

– Nu vorbeam de fetiță, ridică vocea administratorul. Fetița e o altă problemă. V-am întrebat cine v-a dat voie? Cine v-a permis să vă faceți de cap în părculeț?

Redrick se întoarse spre el și, un timp, stătu nemișcat privindu-l drept la rădăcina nasului, albă și brăzdată de vinișoare roșietice. Administratorul se dădu un pas înapoi și zise, cu un ton mai jos:

– Nici balconul nu l-ați vopsit. De câte ori eu…

– Degeaba te străduiești. Tot nu plec de aici.

Se întoarse în mașină și porni motorul. Puse mâinile pe volan și îl strânse puternic, observând, în treacăt, cum i s-au albit încheieturile degetelor. Atunci scoase capul pe geam și, fără nicio reținere, îi strigă:

– Și, dacă totuși va trebui să plec, atunci roagă-te lui Dumnezeu, ticălosule!

Băgă mașina în garaj, aprinse lumina și închise poarta. Scoase sacul din rezervorul de benzină fals, îl puse într-un coș vechi, iar deasupra așternu năvodul, încă umed, cu frunze și ierburi încâlcite în el. Peste năvod puse peștele pe care Barbridge îl cumpărase cu o seară înainte dintr-o prăvălie de la periferie. Cercetă încă o dată mașina din toate părțile, așa cum obișnuia. În dreapta ei, pe o apărătoare de roată, se lipise un muc de țigară strivit. Redrick îl luă. Țigara era suedeză. Se gândi puțin și-o puse în cutia de chibrituri, unde mai erau trei mucuri.

Pe scară nu se întâlni cu nimeni. Se opri lângă ușă, care se deschise înainte ca el să scoată cheia. Intră într-o parte, ținând coșul greu sub braț, simțind căldura și mirosurile cunoscute ale casei sale. Guta i se agăță de gât și se lipi cu fața de pieptul său, totul în tăcere. Simțea chiar prin combinezon și prin cămașa groasă, călduroasă cum i se zbătea nebunește inima.

O lăsă în pace. Așteptă răbdător până când Guta își reveni, deși simțea, în clipele acelea, cât era de obosit și lipsit de puteri.

– Ei, hai, zise ea cu voce joasă și puțin răgușită.

Se desprinse de el, aprinse lumina în hol și, fără să se uite, se duse la bucătărie.

– Acum e gata cafeaua, se auzi de-acolo.

– Am adus pește, zise plin de viață, voios, deși cam forțat. Prăjește-l pe tot. Mi-e o foame de mă ia cu leșin.

Când se înapoie cu fața ascunsă în părul despletit, el puse coșul jos, o ajută să scoată plasa cu pești și, împreună, o duseră la bucătărie și puseră peștele în chiuvetă.

– Du-te și spală-te! spuse ea. Până te speli, totul o să fie gata.

– Ce face Maimuțica? întrebă, stând jos și scoțându-și cizmele.

– Nu i-a tăcut gura toată seara. Abia am reușit s-o culc. Tot timpul: unde-i tata, unde-i tata? Arată-i-l dacă poți.

Se mișca prin bucătărie, îndemânatică, robustă și bine făcută. Apa fierbea deja în cratița de pe aragaz, iar solzii zburau în toate părțile de sub cuțit. Uleiul sfârâia în tigaia cea mare și începuse să miroasă îmbietor a cafea proaspătă.

Redrick se sculă și, mergând desculț, se întoarse în hol, luă coșul și îl duse în cămară. Pe urmă, băgă capul în dormitor. Maimuțica dormea liniștită, pătura căzuse pe podea, iar cămășuța i se ridicase: un animal micuț, ce răsufla agitat. Nu rezistă tentației și-o mângâie pe spatele acoperit de o blăniță caldă, aurie. Și pentru a nu știu câta oară, se miră cât de lungă și mătăsoasă era blana.

Simțea o dorință nestăvilită s-o ia în brațe, dar îi era frică să n-o trezească și, pe lângă asta, era murdar ca dracu', plin de Zonă și de moarte. Se întoarse în bucătărie, se așeză la masă și zise:

– Pune-mi o ceșcuță de cafea și pe urmă o să mă duc să mă spăl.

Pe masă era presa de seară. *Ziarul Marmontului,* revista *Adetul*, *Playboy*-ul – se strânsese deja un vraf de reviste. Într-o copertă groasă, stăteau *Expunerile Institutului Internațional de Cultură Extraterestră* numărul 56. Redrick luă din mâna Gutei cana cu cafea aburindă și trase spre el *Expunerile*. Mâzgăleli, tot felul de semne ciudate, desene tehnice… În fotografii, lucruri cunoscute, văzute în perspectivă din diferite poziții. Descoperi încă un articol post-mortem al lui Kirill: „Despre capacitatea neobișnuită a capcanelor magnetice de tipul 77-B". Numele „Panov" era încadrat într-un chenar negru, iar jos, cu litere mici, scria: „Doctorul Kirill A. Panov. U.R.S.S. Dispărut tragic în timpul experimentelor din aprilie 19…". Redrick aruncă revista și luă o gură de cafea, bineînțeles frigându-se. Apoi întrebă:

– A fost careva?

– Cremă-de-ghete, răspunse Guta, ezitând puțin. Stătea lângă aragaz și se uita la el. Era beat mort și atunci l-am dat afară.

– Și Maimuțica ce-a făcut?

– Bineînțeles că n-a vrut să-l lase și a început să plângă. I-am spus însă că nenea Cremă-de-ghete nu se simte bine și ea, înțelegând, a întrebat: „Nenea Cremă-de-ghete iar a tras la măsea?"

Redrick surâse și din nou luă o gură de cafea. Pe urmă, întrebă:

– Vecinii ce mai zic?

Și din nou Guta ezită un pic, înainte de a răspunde:

– Ca de obicei.

– Bine, nu-mi mai povesti.

– Eh! exclamă ea, dând din mână cu dispreț. Azi-noapte a bătut la ușă babornița aia de jos. Ochii îi erau uite-așa și avea spume la gură: „Ce tăiem în baie la mijlocul nopții?“…

– E clar, zise Redrick printre dinți. Auzi, poate că-i mai bine să plecăm de-aici. Cumpărăm o casă la marginea orașului unde nu locuiește nimeni. O casă de-alea, părăsite.

– Și Maimuțica?

– O, Doamne! Oare nu facem noi totul ca să-i fie cât mai bine?

Guta dădu din cap.

– Îi plac copiii. Și ei o iubesc. Nu sunt ei de vină că…

– Da. Bineînțeles că nu sunt ei de vină.

– Păi, ce să-ți mai spun? A sunat unu’ care nu s-a prezentat. I-am spus că ești la pescuit.

Redrick puse cana pe masă și se ridică.

– Bine. Mă duc totuși să mă spăl. Mai am încă o groază de treburi.

Se încuie în baie, aruncă îmbrăcămintea într-un cazan de rufe, iar boxul, piulițele, țigările și alte mărunțișuri le puse pe o policioară. Se învârti mult timp sub duș, sub o apă fierbinte, care parcă era clocotită. Oftând și gemând, își frecă repede corpul cu o mănușă din burete aspru până când pielea deveni roșie. Pe urmă închise apa, se așeză pe marginea căzii și își aprinse o țigară. Apa huruia prin țevi. Guta făcea zgomot cu vasele în bucătărie, de unde venea miros de pește prăjit. Pe urmă, Guta bătu la ușă și îi aduse lenjerie curată.

– Hai mai repede! Se răcește peștele.

Își revenise complet și începuse din nou să comande. Zâmbind, Redrick se îmbrăcă și se întoarse la bucătărie numai în chiloți și maiou.

– Uite-acum pot să și mănânc, zise, așezându-se pe scaun.

– Boarfele le-ai pus în cazan?

– Îhî, răspunse cu gura plină. Bun peștele!

– Ai pus apă peste ele?

– Nu… Sunt vinovat, sir. Promit că nu mai fac, sir. Da’ mai lasă-le, că ai destul timp. Mai stai puțin! O prinse de mână și încercă s-o pună pe genunchi, dar ea se feri ușor și se așeză alături.

– Vasăzică îți neglijezi bărbatul, zise Redrick, îndopându-se din nou. Deci mă disprețuiești.

– Cel fel de bărbat oi fi acuma nu știu! Un sac gol, nu bărbat. Stai să te umplu mai întâi.

– Și dacă?… Mai sunt minuni pe lumea asta.

– Lasă, că n-am văzut minuni d-astea de la tine. Poate vrei să bei ceva?

Redrick se juca absent cu furculița.

– Nu. Cred că nu. (Se uită la ceas și se ridică.) O să plec acum, așa că pregătește-mi costumul cel mai bun. Știi tu: categoria extra. O cămășuță, cravată…

Se îndreptă spre cămară, lipăind cu picioarele goale și curate pe pardoseala răcoroasă. Intră și se încuie, își puse șorțul de cauciuc, mănușile de cauciuc lungi până la cot și începu să scoată pe masă tot ce era în sac. Două „biberoane“, o cutie cu „ace de siguranță“, nouă „baterii“, trei „brățări“ și încă un cerc, tot ca o „brățară“, dar dintr-un metal alb și ușor, având un diametru mai mare cu vreo treizeci de milimetri. Șaisprezece bucăți de „stropi negri“ în pachetul de polietilenă. Doi „bureți“ cât pumnul, foarte bine păstrați. Trei „bâze“. Un borcan cu „lut sifonat“… În sac mai rămăsese un container de porțelan greu, bine împachetat în vată de sticlă, dar Redrick nu puse mâna pe el. Scoase țigările și își aprinse una, uitându-se la toată marfa de pe masă.

Pe urmă trase un sertar, scoase o foaie de hârtie, un ciot de creion și o numărătoare cu bile. Ținând țigara în colțul gurii și clipind din cauza fumului, scria cifră după cifră, înșirându-le pe trei coloane. Făcu totalul primelor două coloane. Sumele erau destul de impunătoare. Stinse mucul de țigară în scrumieră, deschise cu precauție cutia și răsturnă „acele de siguranță“ pe hârtie. În lumina electrică, acele păreau albăstrui și numai câteodată aruncau jerbe de culoare spectrală: roșu, galben, verde. Luă unul dintre ele și, cu grijă, ca să nu se înțepe, îl puse între degetul mare și arătător. Pe urmă, stinse lumina și mai așteptă puțin ca să se obișnuiască cu întunericul. Acul „tăcea“, îl puse la o parte, pipăi altul și îl prinse între degete. Nimic. Apăsă mai tare, riscând să se înțepe, și acul începu să „vorbească“. Izbucniră jerbe slab-roșietice, ce străbăteau rapid acul și care se răriră dintr-odată, schimbându-se în verde. Câteva secunde, Redrick admiră acest joc straniu de artificii, care, așa cum aflase din *Expuneri*, trebuia să însemne ceva. Poate ceva foarte important. Pe urmă, punându-l separat pe primul, luă altul…

În total au fost șaptezeci și trei de „ace de siguranță“, dintre care „vorbeau“ douăsprezece. De altfel, și celelalte trebuiau să „vorbească“, dar pentru asta forța degetelor nu era suficientă. Era nevoie de o mașină specială, mare cât masa. Redrick aprinse din nou lumina și adăugă încă două cifre la cele scrise. Și numai după aceea se hotărî.

Băgă mâinile în sac și, ținându-și respirația, scoase și puse pe masă un pachet moale. Îl privi un timp, îngândurat, frecându-și bărbia cu dosul palmei. Pe urmă, luă creionul, îl învârti între degetele înmănușate și iar îl aruncă. Scoase o țigara și, privind mereu pachetul, o fumă toată.

– Ce dracu’? zise cu glas tare. Luă pachetul cu hotărâre și îl băgă înapoi în sac. Și cu asta, gata! Ajunge!

Răsturnă imediat „acele“ înapoi în cutie și se ridică. Era timpul să plece. Probabil că i-ar fi prins bine o jumătate de oră de somn ca să-și limpezească gândurile, dar, pe de altă parte, mult mai folositor era să ajungă la întâlnire mai devreme și să vadă cum și ce. Aruncă mănușile, atârnă șorțul și, fără să stingă lumina, ieși din cămară.

Costumul era deja pus pe pat și Redrick începu să se îmbrace. Tocmai își făcea nodul la cravată în fața oglinzii, când în spate scârțâi ușor parchetul și auzi o răsuflare precipitată. Luă imediat o mină serioasă, ca să nu pufnească în râs.

– Bau! se auzi lângă el o voce subțire și cineva îl prinse de picior.

– Ah! țipă Redrick, leșinând pe pat. Maimuțica, râzând și chicotind, se urcă imediat pe el. Îl călca, îl trăgea de păr și îi înșira noutățile:

– Vecinul Willi a rupt piciorul păpușii, la etajul trei a apărut un pisoi alb cu ochii roșii, probabil că nu a fost cuminte și s-a dus în Zonă. Seara am mâncat griș cu lapte și cu dulceață, nenea Cremă-de-ghete iar a tras la măsea, s-a îmbolnăvit și a plâns. Da’ de ce peștele nu se înecă în apă? De ce mama n-a dormit noaptea? De ce sunt cinci degete, mâinile numai două și nasul unul singur?

Redrick îmbrățișă încet o vietate caldă, care se urca pe el și îl privea cu ochii mari, negri și lipsiți de albul pupilelor. Se lipise de fața lui cu obrăjorul moale, acoperit de un pufușor auriu.

Redrick repeta întruna.

– Maimuțico… Ah! Maimuțico!

Deodată sună telefonul chiar lângă urechea lui. Întinse mâna și ridică receptorul.

– Da.

În receptor tăcere.

– Alo? Alo?

Nimeni nu răspunse. Pe urmă, se auzi un zgomot ca și cum la celălalt capăt al firului s-ar fi închis telefonul. Apoi se auzi tonul. Redrick se ridică, o lăsă pe Maimuțică jos, deja n-o mai asculta, își puse pantalonii și haina. Maimuțica vorbea fără întrerupere, în timp ce el zâmbea absent, astfel că, în scurtă vreme, auzi: „Tata și-a mușcat limba și a înghițit-o“. Pe urmă, îl lăsă în pace.

Se întoarse în cămară, puse într-o servietă tot ce era pe masă, fugi în baie după box, din nou se întoarse în cămară, luă servieta într-o mână și coșul cu sacul în cealaltă, ieși și încuie meticulos ușa cămării, după care strigă la Guta: „Am plecat!“

– Când te întorci? întrebă Guta, ieșind din bucătărie.

Se pieptănase deja, se fardase și nu mai avea pe ea halatul, ci o rochie de casă, care-i plăcea lui cel mai mult, de-un albastru strălucitor și cu decolteul larg.

– Te voi suna. Se uită la ea, se apropie și, aplecându-se, o sărută pe decolteu.

– Hai, du-te odată! șopti Guta.

– Da' eu? Și pe mine? ciripi Maimuțica, strecurându-se între ei. Trebui să se aplece și mai mult. Guta se uită la el nemișcată.

– Fleacuri, spuse el. Nu te-ngrijora. O să te sun.

Pe scară, cu un etaj mai jos, Redrick văzu un individ corpolent, într-o pijama vărgată. Cotrobăia la yala ușii sale. Din adâncurile întunecoase ale apartamentului său răzbătea un miros de acreală caldă. Redrick se opri și îl salută:

– Bună ziua!

Grăsanul se uită cu teamă la el, peste umăru-i puternic, și mormăi ceva.

– Soția dumneavoastră a fost la noi azi-noapte, spuse Redrick. Zicea că tăiem ceva. E o neînțelegere.

– Nu-mi pasă, bombăni omul în pijama.

– Nevastă-mea a spălat rufe aseară, continuă Redrick. Dacă v-a deranjat, vă rugăm să ne scuzați.

– Da' eu n-am zis nimic. Vă rog…

– Atunci, mă bucur foarte mult.

Coborî, iar când ajunse în garaj, puse coșul împreună cu sacul într-un colț, îl acoperi cu o bancă veche și după ce se mai uită o dată peste tot ieși în stradă.

Nu era mult de mers: două cartiere până la piață, apoi printr-un parc și încă un cartier până la Bulevardul Central. În fața „Metropolului" strălucea, ca-ntotdeauna, un șir multicolor de mașini, iar „boys" în scurte de culoarea zmeurei cărau geamantane. Niște tipi solizi, ce păreau a fi străini, se strânseseră în grupulețe de câte doi sau trei, discutau și fumau stând pe scara de marmură. Redrick se hotărî să nu intre acolo deocamdată. Se așeză sub o umbrelă în fața unei cafenele mici de vizavi, comandă o cafea și își aprinse o țigară. La doi pași de el stăteau la o măsuță trei inși din Poliția Internațională, îmbrăcați în civil. Erau grăbiți și mâncau în tăcere cârnați prăjiți „à la Marmont". Între timp băuseră bere neagră din halbe înalte, de sticlă. Alături, la vreo zece pași, un sergent mânca posomorât cartofi prăjiți, strângând furculița cu pumnul. Casca albastră zăcea răsturnată pe jos; alături, stătea atârnată de spătarul scaunului centura cu tocul pistolului, în afară de ei, la cafenea nu mai era nimeni. Ospătărița, o femeie în vârstă, o necunoscută, stătea deoparte și, din când în când, căsca, ducându-și mâna delicat la buzele rujate. Era nouă fără douăzeci.

Redrick observă că din hotel iese Richard Nunan, care-și punea din mers pălăria moale. Cobora sprinten pe scară, micuț, rotofei și roz, iar pe față i se citea bunăstarea. Era proaspăt, plin de viață și părea convins că nu-l așteptau niciun fel de neplăceri.

Făcu cuiva semn cu mâna, își aruncă pelerina strânsă peste umărul drept și se apropie de Peugeotul lui. Peugeotul lui Dick era, de asemenea, rotunjit, micuț, proaspăt spălat și el convins, parcă, de faptul că nu-l amenințau niciun fel de neplăceri.

Ferindu-și fața cu palma, se uită la Nunan cum se așază la volan, preocupat și grijuliu, cum mută ceva de pe scaunul din față în spate, cum se apleacă și-și aranjează oglinda retrovizoare. Pe urmă, Peugeotul scoase un norișor de fum albăstrui, îl claxonă pe un african îmbrăcat în burnus și ieși voios pe stradă. Judecând după toate, Nunan mergea la Institut și asta însemna că va trebui să ocolească fântâna și să treacă pe lângă cafenea. Era prea târziu ca să se mai ridice și să plece. Atunci, Redrick își ascunse fața în palmă și se aplecă deasupra ceștii. Inutil însă. Peugeotul claxonă puternic, scrâșni din roți și se auzi vocea însuflețită a lui Nunan.

– Hei, Schuhart! Red!

Înjurând în gând, Redrick își săltă capul. Nunan se îndrepta spre el, strălucind de amabilitate și întinzând mâna din mers.

– Ce faci aici, așa de devreme?, întrebă el, apropiindu-se. Mulțumesc, mămico, îi aruncă el ospătăriței. N-am nevoie de nimic. Și din nou spre Redrick: Nu te-am mai văzut de-o sută de ani. Pe unde te-ai mai ascuns? Cu ce te ocupi?

– Eh… și tu, zise, fără plăcere, Redrick. Cu mărunțișuri.

Se uită cum Nunan, atent, dar hotărât, se așeză alături pe un scaun și dădu la o parte, cu mânuțele lui pufoase, paharul cu șervețele și farfuria pe care fuseseră sandviciurile. Asculta cum Nunan pălăvrăgea prietenos.

– Te-ai cam ofilit. Ce, nu dormi destul? Știi, și eu m-am cam încurcat în ultimul timp cu noua automatizare, dar de dormit… nu, frățioare. Somnul e de bază la mine. N-are decât să se aleagă praful de automatizarea lor. (Deodată, se uită în jur.) Pardon, poate aștepți pe cineva? Nu te deranjez?

– Noo…, spuse Redrick indolent. Am avut puțin timp liber și m-am gândit să beau măcar o cafea…

– N-am să te rețin prea mult, zise Dick și se uită la ceas. Ascultă, Red. Lasă mărunțișurile tale și întoarce-te la Institut. Doar știi că te primesc în orice moment. Dacă vrei, poți să lucrezi iar cu un rus. A venit unu' de curând.

Redrick dădu din cap.

– Nu. Încă nu s-a născut un al doilea Kirill. Și, de altfel, n-am ce face în Institutul vostru. La voi e numai automatică, acum în Zonă merg numai roboți, și premiile, după cum înțeleg, tot ei le primesc, iar salariul de laborant nu-mi ajunge nici pentru țigări.

– Lasă, că totul se poate aranja, îi replică Nunan.

– Da' mie nu-mi place când s-aranjează ceva pentru mine. De când mă știu, m-am aranjat singur și-am să mă descurc mai departe tot singur.

– Ai devenit mândru, zise Nunan dezaprobator.

– Nu sunt mândru deloc. Însă nu-mi place să socotesc fiecare bănuț, asta e.

– Poate că ai dreptate, zise Nunan cam absent. Se uită indiferent la servieta lui Redrick și urmări cu degetele o monogramă de argint cu litere slavone. Așa e, omul are nevoie de cât mai mulți bani încât să nu se mai gândească la ei… Kirill ți-a făcut-o cadou?, întrebă el, arătând spre servietă.

– Am moștenit-o… În ultima vreme nu prea te-am văzut în „Borj“.

– Poate pe tine nu te mai vede omul, protestă Nunan. Mănânc acolo aproape în fiecare zi. Aici, în „Metropol“, pentru fiecare chifteluță îți ia și pielea… Ascultă, zise dintr-odată. Cum stai cu banii, acum?

– Ce, vrei să te-mprumut?, întrebă Redrick.

– Nu, invers.

– Să mă împrumuți, vasăzică…

– Am ceva de lucru.

– O, Doamne! exclamă Redrick. Și tu?

– Da’ cine mai e? întrebă imediat Nunan.

– Sunt mulți ca tine. Rechinii.

Nunan parcă abia acum îl înțelese și râse.

– Nu. Nu pentru specialitatea ta principală.

– Da’ pentru care?

Nunan se uită din nou la ceas.

– Uite ce e! zise ridicându-se. Vino astăzi în „Borj“, pe la prânz, în jur de două. O să discutăm mai pe-ndelete.

– La două nu cred c-am să reușesc.

– Atunci seara, pe la vreo șase. De acord?

– Să vedem, zise Redrick, și se uită și el la ceas. Era nouă fără cinci.

Nunan îi făcu cu mâna și se „rostogoli“ spre Peugeotul său. Redrick îl conduse cu privirea, o chemă pe ospătăriță și îi ceru un pachet de Lucky Strike, plăti și, luând servieta, traversă strada fără grabă, spre hotel. Soarele deja încălzea destul de tare și strada se umpluse de o zăpușeală umedă. Redrick simți sub pleoape o usturime. Strânse din ochi cu putere, amintindu-și cu necaz că nu reușise să doarmă nici măcar o oră înainte de o afacere atât de importantă. Și atunci se întâmplă.

Așa ceva nu-l mai încercase niciodată în afara Zonei. Chiar și-n Zonă numai de două-trei ori. Parcă picase dintr-odată în altă lume. Milioane de mirosuri se prăbușiră peste el: aspre, dulci, metalice, moi, periculoase, alarmante, uriașe cât casa, micuțe ca niște fire de praf, grosolane ca niște bolovani, fine și complicate ca mecanismul unui ceas. Aerul deveni tare și în el apărură

suprafețe, muchii, colțuri. Parcă totul s-ar fi umplut cu imense bile zgrunțuroase, cu piramide alunecoase, cristale gigantice și colțuroase și prin astea trebuia să meargă ca-ntr-un vis, ca printr-o prăvălie întunecoasă, plină cu mobilă veche și monstruoasă… Dură numai o clipă. Deschise ochii și totul dispăru. Nu fusese altă lume – însă aceeași lume cunoscută parcă s-ar fi întors spre el cu o față neștiută, se arătase pentru o clipă și din nou se închise ermetic înainte ca el să înțeleagă ceva…

Îl curentă un claxonat puternic, nervos și, dezmeticindu-se, Redrick mări pasul, pe urmă fugi și se opri abia lângă peretele „Metropolului“. Inima i se zbătea nebunește. Puse servieta pe asfalt, desfăcu rapid pachetul de țigări și își aprinse una. Trăgea tare din ea, odihnindu-se ca după o bătaie. Un policeman se opri alături și îl întrebă grijuliu:

– Pot să vă ajut, mister?

– N-nu, îi răspunse Redrick, tușind. E zăpușeală.

– Poate vreți să vă conduc?

Redrick se aplecă și ridică servieta.

– Gata. Totul e-n regulă, prietene. Mulțumesc.

Se îndreptă repede spre intrare, urcă treptele și intră în hol. Aici era răcoare, întunecos, mohorât, cu ecouri largi. Ar fi trebuit să se-arunce într-unul din fotoliile imense de piele, ca să-și tragă sufletul, dar și-așa întârziase. Reuși numai să termine țigara, uitându-se în jur cu ochii întredeschiși, cercetând lumea care forfotea în holul imens. Ciolănosu’ era deja aici și răsfoia cam nervos niște reviste. Redrick aruncă mucul într-o scrumieră și intră în lift.

Nu apucă să închidă ușa și împreună cu el, se bulucira un grăsun cu suflu astmatic, o damă puternic parfumată, cu un băiețel ce mânca nervos ciocolată, și o bătrână imensă, cam prost „bărbierită“. Pe Redrick îl înghesuiră într-un colț. Închise ochii ca să nu vadă fața băiețelului, căruia îi curgea pe bărbie salivă amestecată cu ciocolată. Nu voia s-o vadă pe mămica lui, cu pieptul plat, pe care atârna un colier din „stropi negri“ mari, montați în argint. Îi era silă de ochii bulbucați și sclerozați ai grăsanului și de negii înspăimântători de pe fața buhăită a bătrânei. Umflatul încercă să aprindă o țigară, dar imediat babornița îl puse la punct și continuă s-o facă până la etajul cinci, unde se prăvăli afară. Imediat, umflatu’ își aprinse țigara cu o bucurie nedisimulată, de parcă acum și-ar fi câștigat libertățile civile. Începu însă să tușească, să hârâie, să se înece, scoțându-și buzele ca o cămilă și înghiontindu-l pe Redrick…

Redrick ieși din lift la etajul opt și, ca să se mai elibereze puțin, strigă tare și răspicat:

– În sufletul tău de babă nebărbierită, știoarfă bătrână ce ești, tabagist împuțit care mai ai trei bășini și te-a luat Dumnezeu, împreună cu mucosul, bălosul cu ciocolată…

Apoi păși pe covorul moale, întins de-a lungul coridorului luminat intim de becuri mascate. Mirosea a tutun scump, a parfum parizian, a piele naturală și lucioasă de portmonee doldora cu bani, a dame scumpe de cinci sute de monede pentru o noapte și a portțigarete din aur masiv. Toate aceste nimicuri, mucegaiuri respingătoare, se înmulțiseră datorită Zonei, supseseră, înfulecaseră de la ea, îmbuibându-se neîncetat, iar Zonei nu-i păsa de nimic și mai ales o durea-n cot dacă ăștia se vor sătura până-n gât sau nu. Nu se sinchisea de urmări, dacă tot ce era în ea va ajunge afară și se va răspândi în toată lumea.

Redrick, fără să bată, deschise ușa cu numărul 874.

Răgușitu' stătea pe o masă lângă geam și învârtea un trabuc. Era în pijama, avea părul rar și umed, dar pieptănat cu grijă, iar fața umflată, nesănătoasă era bine bărbierită.

– Aha! exclamă, fără să ridice privirea. Punctualitatea este politețea regilor. Bună ziua, băiețelul meu!

Termină de tăiat trabucul, îl luă cu ambele mâini și, ducându-l la mustață, își plimbă nasul de-a lungul lui înainte și-napoi.

– Dar unde-i bunul și bătrânul Barbridge?, continuă Răgușitu', ridicându-și privirea. Avea ochii limpezi și albaștri, îngerești.

Redrick își puse servieta pe canapea, se așeză și își scoase țigările.

– Barbridge nu vine.

– Bunul și bătrânul Barbridge, zise Răgușitu', luând trabucul cu două degete și ducându-l cu grijă la gură. Bătrânul Barbridge nu stă prea bine cu nervii.

Se uită în continuare la Redrick cu ochii limpezi și albaștri, fără să clipească. De altfel nu clipea niciodată. Ușa se întredeschise și în cameră se strecură Ciolănosu'.

– Cine a fost individul cu care ai vorbit? întrebă din prag.

– A, bună ziua! îi răspunse Redrick, aruncând scrumul pe podea.

Ciolănosu' își înfipse mâinile în buzunare, se apropie, pășind larg cu picioarele lui imense, răschirate, și se opri în fața lui Redrick.

– Ți-am mai spus de o sută de ori, îl mustră el. Niciun contact înainte de întâlnire. Iar tu ce faci?

– Ți-am spus bună ziua. Iar tu ce faci?

Răgușitu' râse, iar Ciolănosu' zise nervos:

– Bună ziua, bună ziua… Se opri ca să-l sfredelească pe Redrick cu o privire plină de reproș și se aruncă alături pe canapea. Nu e bine ce faci, îi zise. Înțelegi? Nu e voie!

– Atunci, să fixați întâlnirea unde n-am cunoscuți, îi reproșă Redrick.

– Băiețelul are dreptate, remarcă Răgușitu'. E greșeala noastră… Deci cine era tipu'?

– Richard Nunan. Reprezintă niște firme care aduc utilaje pentru Institut. Locuiește aici la hotel.

– Vezi cât e de simplu?, spuse Răgușitu', uitându-se la Ciolănosu'.

Apoi luă o brichetă formidabilă, reprezentând Statuia Libertății, o privi cu îndoială și o puse înapoi.

– Da' Barbridge unde e? întrebă Ciolănosu' deja prietenos.

– S-a dat la fund, îl informă Redrick.

Cei doi schimbară repede priviri între ei.

– Odihnească-se în pace, spuse Răgușitu' atent. Sau… poate e arestat?

Un timp Redrick tăcu, trăgând încet din țigară. Pe urmă, aruncă mucul pe jos și zise:

– Nu vă temeți. E „curat". Zace-n spital.

– Și asta numești „curat"?, sări Ciolănosu' nervos și se duse spre geam. Care spital?

– Nu-i purta de grijă. E acolo unde trebuie. Hai la treabă, că mi-e somn.

– La care spital?, întrebă iritat Ciolănosu'.

– Stai că-ți zic acum. Redrick își luă portofelul. Ne punem odată pe treabă sau nu?

– Ne punem, ne punem, băiețelul meu.

Cu o ușurință neașteptată, Răgușitu' sări jos, împinse repede măsuța spre Redrick și, dintr-o singură mișcare, mătură tot ce era pe ea, aruncând pe covor un vraf de reviste și ziare. Se așeză vizavi, punându-și mâinile păroase pe genunchi.

– Aștept propuneri.

Redrick deschise servieta, scoase lista cu prețuri și o puse pe măsuță în fața Răgușitului. Acesta se uită și împinse hârtia într-o parte, cu unghia. Ciolănosu' era în spate și se uita la listă peste umărul Răgușitului.

– Ăsta-i prețul.

– Văd, zise Răgușitu'. Hai, arată-ne, arată-ne!

– Banii! ripostă Redrick.

– Ce fel de „inel"? întrebă neîncrezător Ciolănosu', înfigând degetu-n listă peste umărul Răgușitului.

Redrick tăcea. Ținea servieta deschisă pe genunchi și se uita nemișcat în ochii de-un albastru îngeresc. Răgușitu' zâmbi, în sfârșit.

– Oare de ce te iubesc așa de mult, băiețelul meu?, gânguri el. Și se mai zice că nu există dragoste la prima vedere! (Oftă teatral.) Phill, prietene, cum se zice pe-aici, cântărește-i „varza", răsfoiește-i verzișorii… Și dă-mi odată chibritul! Vezi doar… Scutură trabucul pe care încă îl mai ținea între degete.

Phill Ciolănosu' mormăi ceva neînțeles, îi azvârli cutia cu chibrituri și intră în camera de alături, deschizând o ușă mascată de niște draperii. Se auzeau cam nedeslușit discuții nervoase, parcă ceva despre o mâță-n sac, și în rest numai mormăieli neinteligibile. Răgușitu' își aprinse, în sfârșit, trabucul și începu să se uite fix la Redrick, cu un zâmbet absent așternut pe buzele subțiri și palide. Redrick își rezemă bărbia de servietă, se uită, la rândul lui, drept în ochii albaștri și încercă să nu clipească, deși pleoapele îi ardeau ca focul, iar ochii îi lăcrimau. Pe urmă, Ciolănosu' se înapoie, aruncă pe măsuță două pachete sigilate de bancnote și, bosumflându-se, se așeză alături de Redrick. Acesta se întinse alene după bani. Răgușitu' îl opri cu un gest, rupse sigiliile de la fiecare pachet, le mototoli și le băgă în buzunarul pijamalei.

– Acum, te rog, zise el.

Redrick luă banii și, fără să-i numere, îi băgă în buzunarele hainei. Pe urmă, începu să scoată marfa. O făcea încet, dându-le posibilitatea să vadă fiecare lucru și să verifice după listă. În cameră era liniște și numai Răgușitu' sufla greu. De după draperii se auzea un zgomot slab de parcă cineva ar fi amestecat cu o linguriță într-un pahar.

Când Redrick închise servieta și o încuie, Răgușitu' ridică privirea și îl întrebă:

– Și cu principalul cum rămâne?

– Nicicum, răspunse Redrick. Tăcu un timp și apoi adăugă: deocamdată.

– Îmi place acest „deocamdată", spuse duios Răgușitu'. Ție nu, Phill?

– Le cam încurci, măi Schuhart, zise scârbit Phill Ciolănosu'. Și de ce le încurci nu știu.

– Asta-i specialitatea mea. Afacerile dubioase. Și e o specialitate grea.

– Bine, zise Răgușitu'. Unde-i aparatul de fotografiat?

– Drace! mormăi Redrick, frecându-și obrazul și simțind cum începe să roșească. Sunt vinovat. Am uitat complet de el.

– Acolo? Răgușitu' făcu o mișcare nedefinită cu țigara.

– Nu-mi aduc aminte. Probabil că acolo. Redrick închise ochii și se lăsă pe spate. Nu, nu-mi aduc aminte deloc.

– Păcat! zise Răgușitu'. Dar măcar ai văzut chestia aia?

– Nu. Tocmai asta e. N-am ajuns până la caupere. Barbridge s-a bălăcit într-o „piftie" și a trebuit să ne întoarcem imediat. Fii sigur că, dacă o vedeam, n-o uitam.

– Ascultă, Hugh! șopti dintr-odată speriat Ciolănosu'. Ce-i asta?

Stătea încordat și se vedea cum în jurul degetului arătător de la mâna dreaptă se învârtea singur „inelul" acela metalic, alb.

Ciolănosu' se holba la el.

– Nu se mai oprește! aproape că țipă Ciolănosu', mutându-și privirea de la inel la Răgușitu' și înapoi.

– Cum adică nu se mai oprește? întrebă precaut Răgușitu' și se retrase un pic.

– L-am pus pe deget și l-am învârtit o dată, așa, pur și simplu… Și de un minut întreg nu se mai oprește.

Ciolănosu' se sculă brusc și, ținând degetul în față, fugi după draperii. Inelul, iradiind argintiu, se învârtea în fața lui ca o elice.

– Ce ne-ai adus?, întrebă Răgușitu'.

– Dracu' știe. Nici n-am crezut că… Dacă știam, v-aș fi jupuit mai tare.

Răgușitu' se uită un moment la el, pe urmă se sculă și dispăru după draperii. Imediat au început să murmure niște voci. Redrick scoase o țigară, o aprinse și, ridicând de jos o revistă, începu s-o răsfoiască absent. În revistă erau o mulțime de muieri cu fundu' tare, dar nu știa de ce, acum îi era silă să le vadă. Aruncă revista și se uită prin cameră, căutând ceva de băut. Pe urmă, scoase din buzunar un teanc de bani și îi numără. Totul era în regulă, dar ca să nu adoarmă îl controlă și pe celălalt. Și-n timp ce-l punea în buzunar se înapoie și Răgușitu'.

– Ai noroc, băiețelul meu, îl anunță pe Redrick, așezându-se în fața lui. Știi ce-i un perpetuum mobile?

– Nu. N-am învățat așa ceva.

– Nici nu e nevoie, spuse Răgușitu', scoțând încă un pachet de bancnote. Iată prețul primului exemplar, rosti el desigilându-l. Pentru fiecare „inel" în plus o să primești câte două asemenea pachete. O să ții minte, băiețelul meu? Câte două. Cu o condiție însă. În afară de noi doi, nimeni n-o să afle nimic, niciodată. Ne-am înțeles?

Redrick băgă banii în buzunar și se ridică.

– Am plecat. Când și unde, data viitoare?

Răgușitu' se ridică și el.

– O să te sun. Aștepți la telefon în fiecare vineri, între nouă și nouă jumătate, dimineața. O să primești salutări din partea lui Phill și Hugh și o să ți se fixeze o întâlnire.

Redrick dădu din cap și se duse spre ușă. Răgușitu' îl conduse, punându-i mâna pe umăr.

– Aș fi vrut să mă-nțelegi, continuă el. Până acum totul a fost bine, foarte frumos ș.a.m.d., iar „inelul" este chiar minunat. Înainte de toate însă, avem nevoie de două lucruri: fotografiile și containerul plin. Adu-ne aparatul de fotografiat, dar cu filmul făcut, și containerul de porțelan plin și n-o să mai trebuiască să mergi în Zonă niciodată.

Redrick își scutură umărul, aruncând mâna de pe el, deschise ușa și ieși. Mergea din nou pe covorul moale, fără să se întoarcă

măcar, și simțea tot timpul în ceafă privirea pătrunzătoare a ochilor de-un albastru îngeresc. Nu mai așteptă liftul și coborî opt etaje pe scări.

Ieșind din „Metropol“, luă un taxi și se duse la capătul celălalt al orașului. Șoferul era un necunoscut, proaspăt angajat, un individ cu fața plină de coșuri și cu nasul mare. Era unul dintre cei care năvăleau în Marmont, mai ales în ultimii ani, care căutau aventuri zdrobitoare ce puteau să le aducă bogății și nestemate, faima mondială. Așa cum năvăleau, așa și rămâneau: șoferi de taxi, chelneri, muncitori în construcții, gorile de restaurant, niște hrăpăreți chinuiți de dorințe nedefinite, nemulțumiți de tot ce aveau, profund dezamăgiți și convinși că au fost din nou păcăliți. Jumătate din ei se chinuiau o lună–două, apoi se întorceau acasă, blestemând și povestind decepțiile lor aproape tuturora. Îi numărai pe degete pe cei care ajungeau stalkeri, dar aceștia mureau foarte repede, nemaiavând timp să înțeleagă ceva. Unii reușeau să intre la Institut, cei mai răsăriți și citiți putând să ocupe postul de preparator. Restul își creaseră tot felul de partide politice, secte religioase, tot felul de cercuri de întrajutorare, își petreceau serile în bombe, se băteau din cauza neînțelegerilor în concepții, din cauza fetelor sau, pur și simplu, din beție. Organizau din când în când manifestări cerând cine știe ce, tot felul de demonstrații de protest, de greve – stând pe jos, în picioare sau chiar culcându-se. Pur și simplu, exasperaseră Poliția orașului, Prefectura și pe localnici, însă, după un timp, se linișteau, se potoleau și voiau să știe tot mai puțin de ce se află aici.

Șoferul mirosea a băutură, ochii îi erau înroșiți ca ai unui iepure și era foarte agitat. Începu imediat să-i povestească lui Redrick cum azi-dimineață a apărut pe strada lor un mort din cimitir. A venit la vechea lui casă, care fusese părăsită de mulți ani. Plecaseră toți de acolo: văduva bătrânului și fata, cu soțul și nepoții. Vecinii spuneau că individul murise acum vreo treizeci de ani, încă înainte de Vizită, și-acum, poftim! A apărut. A umblat ce a umblat în jurul casei, apoi s-a așezat lângă gard și stătea. S-a adunat lume din tot cartierul, se uită, dar le e frică, firește, să se apropie. Apoi cineva și-a dat seama: au spart ușa casei sale și i-au deschis intrarea. Și ce credeți? S-a ridicat, a intrat și a mai tras și ușa după el. Eu trebuia să plec la muncă, nu știu cum s-a terminat totul, știu doar că se pregăteau să sune la Institut ca să îl ia ăia la mama naibii. Știți ce se spune? Se spune că administrația pregătește un ordin prin care acești morți, dacă au rude plecate, să fie trimiși la acestea, la noua adresă. Ce bucurie pe capul rudelor! Și deja miroase… normal că doar e cadavru…

– Stop! zise Redrick. Oprește aici.

Se cotrobăi prin buzunare, nu găsi mărunțiș și trebui să schimbe o bancnotă nouă. Pe urmă așteptă la poartă până plecă

taxiul. Vila lui Sterviatnik nu era urâtă. Două etaje, alături un pavilion de sticlă pentru partidele de biliard. O grădină îngrijită, o seră și un chioșc alb, ascuns printre meri. Totul era îngrădit de un gard din fier forjat, vopsit în verde-deschis. Redrick sună de câteva ori și poarta se deschise încet, scârțâind. Păși încet, fără grabă, pe o alee presărată cu pietriș fin, de-a lungul căreia se aflau tufe de trandafiri. La intrarea în vilă, îl aștepta deja pe scară Popândăul, gârbovit, negru-roșcat, arzând de nerăbdare să fie folositor. Se răsuci într-o parte, pipăi cu un picior treapta de jos – tremurând tot –, se propti în el și începu să tragă și al doilea picior, în timp ce dădea mereu cu mâna sănătoasă spre Redrick: Acum, acum…

– Hei, Roșcovane! se auzi din grădină vocea unei femei.

Redrick întoarse capul și zări prin frunziș, alături de acoperișul alb și dantelat al chioșcului, niște umeri goi, bronzați, o gură de-un roșu aprins și o mână care îi făcea semne.

Îl salută pe Popândău cu o mișcare scurtă din cap, se întoarse din drum și se îndreptă spre chioșc, direct prin tufele de trandafiri, călcând pe iarba verde, mătăsoasă.

Într-o poieniță era aruncată o saltea imensă, roșie, pe care stătea lungită Dina Barbridge. Avea un pahar în mână și purta un costum de baie aproape invizibil. Alături de saltea, stătea aruncată o carte cu coperte fistichii, iar în umbra unui tufiș era pusă o frapieră strălucitoare, din care răsărea gâtul subțire și lung al unei sticle.

– Hai noroc, Roșcovanule! zise Dina Barbridge, salutându-l cu paharul. Dar unde-i papa? Iar a dat de bucluc?

Redrick se apropie și, ținând la spate servieta, o privi de sus. Da. Sterviatnik crescuse într-adevăr în Zonă niște copii de minune. Dina era robustă, avea pielea ca de atlaz, fără niciun cusur, fără o cută măcar. O sută cincizeci de pfunzi de carne delicioasă: trupul unei tinere de douăzeci de ani. În plus de asta, avea ochii ca de smarald, ce sclipeau tainic, o gură mare, umedă, cu dinții albi și strălucitori, părul pana corbului. Tot corpul îi lucea în soare: umeri, pântece, coapse, doar cu o mică umbră între sânii aproape goi. Stătea și o privea sincer, deschis, fără nicio reținere, iar ea se uita la el de jos, zâmbind înțelegătoare. Pe urmă, duse paharul la gură și înghiți de câteva ori:

– Vrei? întrebă ea, lingându-și buzele, și, așteptând atât cât trebuia ca dublul înțeles să ajungă la el, îi întinse paharul.

Redrick întoarse capul, căutând un loc unde să stea. Găsi un șezlong în umbră, se aruncă în el și își întinse picioarele.

– Barbridge e-n spital. Îi taie picioarele. Tot zâmbind, se uita la el numai cu un ochi, celălalt fiind acoperit de cascada de păr negru ce i se revărsa pe umăr. Zâmbetul îi îngheță însă imediat – un rânjet de zahăr pe fața bronzată. Pe urmă clătină paharul

absentă, parcă ascultând clinchetul gheții ce se lovea de pereți, și întrebă:

– Amândouă picioarele?

– Da. Amândouă. Poate de la genunchi, dar s-ar putea și mai de sus.

Ea puse paharul jos și își dădu părul la o parte. Nu mai zâmbea.

– Păcat! Și vasăzică tu…

Numai Dinei Barbridge i-ar fi putut povesti cum se întâmplase totul. Probabil că ar fi putut chiar să-i spună cum se întorsese la mașină, ținând boxul în pumn, cum îl implorase Barbridge și îi promisese Globul de Aur. Și n-o făcuse pentru el, ci pentru copii, pentru ea și pentru Archie. Dar nu-i spuse. Băgă mâna în buzunar, scoase un pachet de bancnote și, fără să spună un cuvânt, îl aruncă pe salteaua roșie, direct la picioarele lungi și goale ale Dinei. Banii se desfacură într-un evantai larg, din care Dina luă câțiva. Absentă, începu să se uite lung la ei, de parcă ar fi văzut pentru prima dată așa ceva.

– Deci ăsta-i ultimul salariu, zise ea.

Redrick se întinse de la șezlong până la frapieră și, scoțând sticla, se uită la etichetă. De pe sticla neagră se prelingeau picături de apă și atunci Redrick o ținu într-o parte ca să nu-i ude pantalonii. Nu-i plăcea whiskyul scump, dar acum era bun și ăsta. Vru să bea chiar din sticlă, dar îl opriră niște sunete de protest din spate. Întoarse capul și văzu că, în poieniță, intră grăbit Popândău', clătinându-se pe picioarele strâmbe. Ținea în față, cu ambele mâini, un pahar înalt cu o băutură transparentă. Se chinuia mult, transpirația îi curgea pe fața neagră-roșcată și ochii însângerați aproape îi ieșiseră din orbite. Văzând că Redrick se uită la el, întinse paharul cu disperare și parcă mugi sau scânci, deschizând larg gura știrbă.

– Aștept, aștept, zise Redrick și băgă sticla înapoi în frapieră.

Popândău' ajunse în sfârșit, îi dădu paharul lui Redrick și, cu o familiaritate timidă, îl bătu ușor pe umăr cu mâna sa paralizată.

– Mulțumesc, Dickson, spuse serios Redrick. Exact ce-mi lipsea acum. Ca-ntotdeauna, ești la înălțime, Dickson.

Și, în timp ce Popândău' dădea din cap bucuros și se bătea cu mâna sănătoasă pe picior, Redrick ridică solemn paharul spre el, îl salută și bău jumătate dintr-o înghițitură. Pe urmă se uită la Dina.

– Vrei? întrebă, arătându-i paharul.

Nu-i răspunse, împăturea o bancnotă pe jumătate, apoi încă o dată și încă o dată.

– Lasă, că n-o să mori, îi zise. Papa are…

Ea îl întrerupse.

– Vasăzică, l-ai scos. L-ai cărat în spinare ca prostu' prin toată Zona… Papă-lapte ce ești! Ai scăpat așa un prilej…

Redrick, uitând de pahar, o privea perplex. Ea se ridică și se apropie, călcând banii împrăștiați. Se opri în fața lui, înfigându-și pumnișorii strânși în șoldurile alunecoase, unduitoare, acoperindu-i tot universul cu corpul ei minunat ce mirosea a parfum și a transpirație dulce.

– Uite-așa ar face cu voi în jurul degetului, idioților… Uite-așa… pe oasele voastre, capete seci. Așteaptă, așteaptă mult și bine. Chiar și-n bețe o să umble pe tărtăcuțele voastre. O să vă arate încă ce înseamnă mila și dragostea de frate!, țipa Dina. Harta și capcanele, așa-i? Dobitocule! După mutra ta pistruiată văd că ți-a promis. Așteaptă, că-ți dă el hartă. Iartă, Doamne, sufletul tâmpit al roșcovanului Redrick Prostu'…

Atunci Redrick se ridică, fără grabă, și îi trase o palmă cu putere. Tăcu brusc, căzând ca secerată pe iarbă, și își îngropă fața în palme:

– Imbecilule… Roșcovane… mormăia neinteligibil. Să pierzi așa un prilej… Așa un prilej…

Redrick, privind-o, termină de băut din pahar și fără să se întoarcă i-l pasă Popândăului. Nu mai avea ce să discute aici. Într-adevăr, Zona îi dăduse lui Sterviatnik niște copii excepționali, iubitori și respectuoși. Ieși pe stradă și, reușind să prindă un taxi, îi spuse șoferului să-l ducă la „Borj".

Trebuia să termine cât mai repede toate treburile și apoi să doarmă în neștire. Pica de somn, în fața ochilor totul plutea, iar până la urmă, cedând, ațipi și se lăsă cu tot corpul pe servietă. Se trezi numai atunci când șoferul îl scutură de umăr.

– Am ajuns, mister.

– Unde suntem?, întrebă buimac. Doar ți-am spus să mă duci la bancă.

– Nu, mister. Ați vrut să mergeți la „Borj"! Uite și „Borjul".

– Bine, bine, cedă Redrick. Oi fi visat ceva.

Plăti și coborî cu greu, abia târându-și picioarele amorțite. Asfaltul se încălzise deja și se făcuse foarte cald. Redrick simțea că transpirase tot, gura îi era cleioasă și parcă putea, ochii îi lăcrimau. Înainte de a intra, se uită în jur. Strada era pustie la ora asta, ca de obicei. Prăvăliile de peste drum nu se deschiseseră încă și chiar „Borjul" era practic închis acum. Dar Ernest era la post. Ștergea paharele, uitându-se mohorât la trei tipi ce stăteau la un pahar de vin, la o măsuță din colt. Pe celelalte măsuțe stăteau aruncate scaunele întoarse, iar un negru pe care nu-l cunoștea, în sacou alb, ștergea pe jos. Un alt negru se încovoia sub greutatea unor lăzi cu bere pe care le căra în spatele tejghelei. Redrick veni la tejghea, puse pe ea servieta și salută: „Bună ziua!" Ernest mormăi ceva neprietenos.

– Dă-mi bere, zise Redrick și căscă.

Ernest trânti pe tejghea o halbă goală, scoase din frigider o sticlă, o deschise și răsturnă conținutul în halbă. Redrick, căscând și acoperindu-și gura cu palma, începu deodată să se uite fix la mâna lui Emest. Tremura. Gâtul sticlei se ciocni de câteva ori de halbă, în timp ce Redrick își ridică privirea mirată spre fața lui Ernest. Pleoapele lui grele păreau complet coborâte, gura mică i se schimonosise, iar obrajii grași îi atârnau. Negrul cu mătura râcâia sub taburet, pe lângă picioarele lui Redrick, tipii din colț se certau cu răutate și patimă pentru niște curse de cai. Negrul care căra lăzile îl îmbrânci cu fundu' pe Ernest așa de tare încât acesta era gata-gata să se prăbușească. „Coloratul" mormăi niște scuze, iar Ernest întrebă cu o voce sugrumată.

– Ai adus?

– Ce s-aduc?

Redrick se uită peste umăr și văzu cum unul dintre tipi se ridică molcom de la masă și se îndreaptă spre ieșire. Se opri în ușă și își aprinse o țigară.

– Hai să vorbim, îl îndemnă Ernest.

Negrul cu mătura se oprise chiar între Redrick și ușă. Doar Cremă-de-ghete se putea compara cu un negru așa de barosan, numai că acesta din urmă era de două ori mai lat.

– Hai să mergem, zise Redrick și luă servieta. Somnul îi dispăruse și ochii parcă i se mai limpeziră.

Se duse după tejghea, strecurându-se pe lângă negrul cu lăzile de bere, care se lovise probabil la mână, pentru că își sugea degetul. Se uita la Redrick pe sub sprâncene. Și ăsta era un negru vânjos, cu nasul rupt și cu urechile tocate. Ernest intră în camera din spate și Redrick îl urmă, pentru că acum toți trei tipii stăteau la ieșire, iar negrul cu mătura se postase în fața ușii depozitului din camera din spate.

Ernest se dădu la o parte și, cocoșându-se, se așeză pe un scaun de lângă perete. De la o masă, se sculă căpitanul Quarterblood, galben și suferind, iar de undeva din stânga apăru un tip solid de la ONU, cu casca trasă pe ochi. Acesta din urmă îl pipăi cu palmele sale uriașe peste tot corpul. Se opri, lângă buzunarul drept, scoase boxul și îl împinse încet spre căpitan. Redrick se apropie de masă și puse servieta pe ea.

– Jigodie! Ce-ai făcut, jigodie? îl întrebă perplex pe Ernest.

Acesta mișcă din sprâncene, abătut, și dădu din umeri. Totul era clar. În ușă, stăteau deja amândoi negrii și rânjeau. Nu mai era altă ușă, geamurile erau închise și, colac peste pupăză, ferestrele aveau gratii groase și solide.

Căpitanul Quarterblood, cu fața schimonosită de dezgust, scotoci în servietă cu ambele mâini și așeză pe masă două „biberoane" micuțe, nouă „baterii", șaisprezece „stropi negri" de

diferite mărimi în pachetul de polietilenă, doi „bureți“ în excelentă stare și un borcan cu „lut sifonat“.

– În buzunare mai ai ceva? întrebă încet căpitanul Quarterblood. Hai, scoate!

– Târâtură! scrâșni Redrick. Scârnăvie!

Băgă mâna la piept și azvârli pe masă pachetul de bancnote. Acestea se răspândiră în toate părțile.

– Hait. Mai ai?

– Ia-i, ia-i! urlă Redrick, smulgând din buzunar al doilea teanc și aruncându-l pe jos. Halește-i și să-ți stea-n gât!

– Mda, foarte interesant, spuse calm căpitanul Quarterblood. Acum ridică-i și dă-mi-i.

– Dumnezeu să ți-i dea! îi răspunse Redrick punându-și mâinile la spate. Să ți-i strângă slugoii tăi. Și-n definitiv, ridică-i singur.

– Adună banii, stalker! insistă Quarterblood, fără să ridice glasul. Își propti pumnii în masă și se aplecă ușor înainte.

Au tăcut câteva secunde, privindu-se drept în ochi, apoi Redrick, mormăind o înjurătură, se lăsă pe vine și începu să strângă în scârbă banii. Negrii din spatele lui chicoteau, iar tipul de la ONU îi aprobă pufnind pe nas.

– Nu mai pufni, bă, că-ți zboară mucii! îi strigă Red.

Se târa deja în genunchi, culegea fiecare hârtiuță, apropiindu-se tot mai mult de inelul din cupru înnegrit, ce stătea culcat într-o scobitură din parchet, plină de murdărie. Se răsuci într-o parte ca să-i vină mai ușor. Striga încontinuu înjurături murdare, toate pe care și le amintea, și, dacă nu mai știa, le inventa pe loc. Când sosi momentul, tăcu, se agăță de inel și opintindu-se îl trase în sus cu toată puterea. Nici nu se trânti bine capacul de podea, că Redrick deja sărise cu capul înainte, în pivnița de vinuri, în întunericul umed și rece.

Căzu în mâini, rostogolindu-se, sări apoi în picioare și se năpusti înainte, deși nu vedea nimic, bizuindu-se doar pe amintiri și noroc. Gonea prin trecerea îngustă dintre stivele de lăzi, smulgându-le și dărâmându-le în fugă, auzind cum se prăbușeau cu zgomot și se îngrămădeau în urma lui. Aluneca mereu, fugind pe trepte nevăzute până când se aruncă cu tot corpul în ușa acoperită cu tablă ruginită. Aceasta sări din balamale cu un scrâșnet sinistru și se pomeni în garajul lui Ernest. Tremura tot și respira greu, avea ochii înecați în pete roșii, sângerii, iar inima se zbătea greu, cu bătăi bolnăvicioase, stându-i parcă în gât și înăbușindu-l. Nu se opri însă nicio secundă, ci se repezi imediat într-un colț îndepărtat, unde zăcea un munte de vechituri. Îl dărâmă cu mâinile zdrelite și scoase la iveală o spărtură în peretele garajului, acolo unde erau smulse câteva scânduri. Se culcă pe burtă și se târî prin gaură, auzind cum se rupe ceva din

haina lui, dar deja nu-l mai interesa nimic. Era în curtea strâmtă ca un șanț, plină cu lăzi de gunoaie. Se aruncă printre ele, își dădu jos haina care se rupsese și își aruncă cravata. Apoi se cercetă în grabă să vadă cum arată, își scutură pantalonii și sări în picioare. Străbătu în goană curtea și se aruncă într-un tunel strâmt și urât mirositor care dădea într-o curte vecină. Își încordă auzul în timp ce fugea, dar sirenele încă nu se auzeau și atunci începu să fugă și mai repede, speriindu-i pe băieții care se fereau din calea lui. Se strecura printre rufele întinse, se târa prin spărturile gardurilor putrezite, vrând să iasă cât mai repede din acest cartier, până când căpitanul Quarterblood nu-l va încercui. Cunoștea împrejurimile ca pe propriul buzunar. În copilărie se jucase și hoinărise prin toate aceste curți, subsoluri, spălătorii părăsite și depozite de cărbune. Avea aici cunoscuți și chiar prieteni, iar în alte împrejurări ar fi putut să se ascundă și să stea chiar o săptămână întreagă. Dar nu pentru asta „a evadat cu nerușinare de sub arest, câștigând dintr-odată douăsprezece luni în plus“.

A avut mare noroc. Pe strada 7 se desfășura, urlând și ridicând praful, o demonstrație a unei asociații oarecare – vreo două sute de oameni la fel de ciufuliți și neîngrijiți ca și el, ba chiar mai rău, de parcă toți s-ar fi strecurat chiar acum prin spărturile din garduri și ar fi răsturnat lăzile de gunoi, și, în plus, ar fi petrecut înainte o noapte zbuciumată într-un depozit de cărbune. Răsări de sub un gard, se aruncă în mulțime și, dând din coate, călcând în picioare, primind pumni după ceafă și nerămânând nici el dator, o străbătu pieziș, până ajunse de partea cealaltă a străzii. Acolo se strecură din nou pe sub un gard exact în momentul în care, în față, se auzi vuietul binecunoscut și detestabil al patrulelor care îi obligă pe demonstranți să se oprească și să se strângă ca o armonică. Dar acum ajunsese în alt cartier și căpitanul Quarterblood nu putea ști în care anume. Redrick ieși spre garajul său în dreptul depozitului de aparate radio-TV, însă trebui să aștepte un timp până când muncitorii terminară de încărcat un camion cu televizoare aflate în cutii mari de carton. Se cuibări în tufișurile pipernicite de liliac, în fața peretelui înalt și lipsit de ferestre al casei vecine, își trase sufletul puțin și fumă o țigară. Trăgea din ea cu sete, stând pe vine, rezemat cu spatele de tencuiala aspră a brandmauerului. Din când în când, ducea mâna la obraz ca să-și potolească tresăritul nervos, în timp ce se gândea, se gândea și iar se gândea. Când auzi claxonul camionului cu muncitori, care tocmai se târa după un gard, Redrick începu să râdă și spuse încet în urma camionului: „Mulțumesc, mă băieți, că m-ați oprit, prostu’ de mine, și că mi-ați dat timp de gândire“. Și din acest moment începu să se miște repede, dar calm și îndemânatic, de parcă ar fi lucrat în Zonă.

Intră fără zgomot în garajul său, printr-o nișă secretă, dădu la o parte bancheta și băgă mâna în coș. Scoase cu grijă pachetul din

sac și îl strecură la piept. Pe urmă, luă dintr-un cui o haină veche și roasă, își îndesă pe cap o șapcă jegoasă și unsuroasă pe care o găsi într-un colț. Printre crăpăturile din poarta garajului se strecurau în semiîntunericul din garaj raze subțiri de lumină pline de praf strălucitor. În curte, copiii țipau veseli și cu patimă și tocmai voia să plece când recunoscu dintr-odată vocea fetiței sale. Atunci se apropie de cea mai mare crăpătură și, un timp, se uită cum Maimuțica se agita ținând în fiecare mână câte un balon și cum alerga în jurul leagănului nou. Trei babornițe, vecinele lui, croșetau stând pe bancă și, uitându-se din când în când la Maimuțica, strângeau din buze cu răutate și comentau de zor, cotoroanțele naibii, iar copiii… nimic. Se jucau cu ea ca și cum totul ar fi fost în regulă. Nu degeaba le făcuse un tobogan de lemn, o căsuță pentru păpuși și leagănul… Ba chiar și banca asta, pe care se răstigniseră cotoroanțele, tot el o făcuse. „Ei bine, lasă“, murmură și se îndepărtă de crăpătură; privi pentru ultima oară garajul și ieși prin nișa secretă.

La marginea de sud-vest a orașului, lângă o benzinărie părăsită, la capătul Străzii Minerilor, se afla o cabină telefonică. Numai Dumnezeu știe cine o mai folosea acum, pentru că în jur erau numai case părăsite. Mai departe, spre sud, se întindea până la orizont terenul viran al fostei gropi de gunoi a orașului. Redrick se așeză în umbra cabinei, direct pe pământ, și strecură mâna în groapa de sub ea. Simți mânerul pistolului prin hârtia prăfuită și unsuroasă. Cutia de zinc cu cartușe era tot la locul ei, la fel și săculețul cu „brățări“ și portofelul vechi, cu documente false. Ascunzătoarea rămăsese nedescoperită. Pe urmă își dădu jos haina de piele și șapca și băgă mâna la piept. Stătu un minut întreg cântărind în palmă capsula de porțelan ce conținea o moarte sigură, inevitabilă, și din nou simți cum i se strânge și începe să-i zvâcnească obrazul:

– Măi, Schuhart, murmură fără să-și audă vocea. Ce faci, canalie? Cu chestia asta or să ne sugrume pe toți… Își apăsă cu putere obrazul ce tresărea violent, zadarnic însă. Ticăloșilor, zise tare, gândindu-se la muncitorii care încărcaseră camionul cu televizoare. Dacă nu mi-ați fi stat în cale, o aruncam înapoi în Zonă și nici dracu’ n-o mai vedea.

Se uită în jur cu tristețe. Deasupra asfaltului crăpat tremura aerul fierbinte, geamurile caselor părăsite îl priveau parcă neprietenos, iar pe terenul viran alergau drăcușori de praf. Era singur. „Prostii!“ zise cu hotărâre. „La urma urmei, fiecare pentru el; doar Dumnezeu e pentru toți.“

Grăbindu-se, ca să nu se răzgândească din nou, puse containerul în șapcă, pe care o înfășură apoi în haina de piele. Pe urmă se ridică în genunchi, se sprijini cu tot corpul de cabină și o aplecă puțin. Așeză bine pachetul gros în groapă, în care mai

rămăsese mult loc liber. Lăsă cabina încet la loc, o zgâlțâi cu ambele mâini și se ridică scuturându-și palmele.

– Și cu asta, basta. Și fără discuții!

Intră apoi în căldura apăsătoare a cabinei, băgă o monedă în aparat și formă un număr.

– Guta, spuse el. Te rog, nu te-ngrijora. Iarăși m-au prins. O auzi cum suspină și atunci se grăbi să-i zică: sunt fleacuri. Vreo șase–opt luni acolo… și cu vizite… Trecem noi și prin asta, iar fără bani n-o să rămâi. Îți trimit eu… (Ea tot tăcea.) Mâine or să te cheme la Poliție și acolo o să ne vedem. S-o aduci și pe Maimuțica.

– N-o să fie percheziție?, întrebă cu glas stins.

– N-are decât să fie. Acasă totul e curat. Lasă, că totul o să fie bine. Ține coada sus… Te-ai măritat cu un stalker, așa că nu mai plânge. Deci ne vedem mâine… Și ține minte. Nu te-am sunat. Te-am pupat.

Aruncă receptorul și câteva secunde strânse din ochi cu toate puterile, scrâșnind din dinți de-i țiuiră urechile. Introduse altă monedă și formă din nou un număr.

– Vă ascult, zise Răgușitu'.

– Schuhart la telefon. Ascultă-mă atent și nu mă întrerupe.

– Schuhart?, se miră foarte natural Răgușitu'. Care Schuhart?

– Nu mă întrerupe, ți-am mai zis. M-au prins, însă am reușit să fug. Acum mă duc să mă predau. Primesc vreo doi ani jumătate sau trei și soția o să rămână fără bani. Să aveți grijă să nu sufere de nimic, înțeles? Te mai întreb o dată: ai înțeles?… Nu departe de locul unde ne-am întâlnit prima dată este o cabină telefonică. E singura pe-acolo, așa că n-o să greșești. Porțelanul ăla stă sub ea. Dacă-l vreți, îl luați. Nu-l vreți, nu-l luați. Dar soția mea să nu ducă lipsă de nimic. O să mai lucrăm împreună, iar dacă mă-ntorc și aflu că ai trișat… Nu te sfătuiesc. E clar?

– Am înțeles totul. Mulțumesc. După o pauză, Răgușitu' întrebă: Poate vrei un avocat?

– Nu. Toți banii îi dai soției. Salut!

Puse receptorul jos, se uită în jur, ieși din cabină, își vârî mâinile adânc în buzunarele pantalonilor și plecă, fără grabă, în sus, pe Strada Minerilor, printre casele pustii și cu ușile încuiate, bătute în scânduri.

3

RICHARD H. NUNAN, 51 de ani, reprezentantul furnizorului de echipament electronic pe lângă filiala Institutului Internațional de Cultură Extraterestră din Marmont

Richard H. Nunan stătea la masă în cabinetul său și desena plictisit drăcușori într-un enorm blocnotes pentru însemnările de afaceri. Zâmbea înțelegător, dulceag și aproba, clătinând din cap, fără să-l asculte însă pe vizitator. Pur și simplu aștepta să sune telefonul, în timp ce oaspetele, doctorul Pilmann, îl certa alene. Sau numai își închipuia că-l ceartă. Sau poate chiar voia să creadă că este cercetat.

– Am să țin cont de toate astea, Valentin, spuse în sfârșit Nunan, isprăvind de desenat al zecelea drăcușor pentru a rotunji socoteala. Închizând blocnotesul, continuă: E într-adevăr revoltător…

Valentin întinse mâna fină și scutură cu distincție țigara într-o scrumieră.

– Și de ce anume o să ții cont? se interesă el.

– De tot… De tot ce-ai spus, răspunse vesel Nunan, lăsându-se pe spate în fotoliu. Până la ultimul cuvânt.

– Și ce-am spus?

– N-are importanță, rosti Nunan. Indiferent ce-ai spus, totul se va lua în considerare.

Valentin (doctorul Valentin Pilmann, laureat al Premiului Nobel ș.a.m.d.), micuț, elegant, îmbrăcat cu gust, stătea în fața lui, într-un fotoliu adânc. Purta o scurtă de piele fără nicio pată, o cămașă de-ți lua ochii, cravata clasică uni, pantofi sclipitori, iar pe pantalonii ușor ridicați nu se observa nicio cută. Ochii se ascundeau în spatele unor ochelari negri, uriași, pe buzele palide și fine se așternuse un zâmbet caustic, răutăcios, iar deasupra frunții late și joase răsărea părul negru și țepos de parcă avea un arici pe cap.

– Am impresia că primești degeaba salariul acela fantastic, spuse el. Și-n afară de asta, cred că ești și sabotor, Dick.

– Ssst! șuieră Nunan. Pentru Dumnezeu, nu așa de tare.

– Într-adevăr, continuă Valentin. Te urmăresc de mult timp și, după părerea mea, nu lucrezi deloc…

– Un moment, îl întrerupse Nunan și ridică un deget grăsuț, trandafiriu. Cum adică nu lucrez? Oare a rămas vreo singură reclamație nerezolvată?

– Nu știu, spuse Valentin și scutură din nou scrumul. Primim când echipament bun, când echipament prost. E-adevărat că pe cel bun îl căpătăm mai des, dar ce amestec ai în toată treaba asta, nu știu.

– Dar, dacă nu eram eu, îi replică Nunan, pe cel bun l-ați fi primit din an în Paști. În afară de asta, voi, savanții, paradiți tot timpul instalațiile, pe urmă faceți reclamații și atunci… cine vă protejează? Uite, de exemplu, ce ați făcut cu „copoiul“? Un aparat excepțional, și-a făcut treaba cu succes în descoperirile geologice, stabil, autonom… Iar voi l-ați utilizat într-un regim total anormal, i s-a aprins mecanismul, de parcă era un cal de curse…

– N-ai dat calului nici apă, nici ovăz… observă Valentin. Grăjdar ești, Dick, nu industriaș!

– Grăjdar, spuse îngândurat Nunan. Asta e chiar mai bine. Cu ceva ani în urmă a lucrat aici doctorul Panov, probabil, l-ați cunoscut, a murit după ceva timp… Ei, el era de părere că menirea mea este să înmulțesc crocodilii.

– I-am citit lucrările, spuse Valentin. Un om foarte serios și cumpătat. În locul tău m-aș mai fi gândit la cuvintele lui.

– Bine. O să mă gândesc atunci când o să am timp liber. Mai bine mi-ai spune cum s-a finalizat lansarea de probă a lui CK3?

– CK3? repetă Valentin încruntându-și fruntea palidă. A… „Bufonul“!

Totul a fost în regulă A parcurs traseul cu succes. A adus câteva „brățări“ și un disc oarecare… el tăcu. Și o curea de la niște bretele firma „Lux“.

– Și ce fel de disc?

– Vanadiu plutitor, e greu de spus mai exact. Mișcare zero.

– Atunci de ce a mai adus-o CK?

– Întreabă la firmă. Asta este deja treaba ta

Nunan bătea gânditor cu creionul pe blocnotes.

– La urma urmei, a fost o lansare de probă, spuse el. Sau poate că discul era descărcat… Știi ce te sfătuiesc? Aruncă-l iar în Zonă, iar după vreo două zile trimiteți din nou „copoiul“ după el. Țin eu minte că acum doi ani….

Brusc, Nunan uită de Valentin, pentru că sună telefonul. Smulse receptorul și auzi:

– Mister Nunan?, întrebă secretara. Din nou e domnul Lemhen.

– Fă-mi legătura.

Valentin se ridică și puse mucul stins în scrumieră, își luă rămas-bun, ducându-și două degete la tâmplă, și ieși drept, micuț, dar bine făcut.

– Mister Nunan? răsună în receptor vocea cunoscută și tărăgănată.

– Vă ascult.

– Greu vă mai prinde omul la locul de muncă, mister Nunan!

– A venit o nouă tranșă de…

– Da, am aflat deja. Mister Nunan, am sosit nu demult, am nenumărate întrebări și aș vrea să discutăm neapărat între patru ochi. Am în vedere ultimul contract „Mitsubishi Densi“. Chestie juridică.

– La ordinele dumneavoastră.

– Atunci, dacă n-aveți nimic împotrivă, peste vreo jumătate de oră în biroul filialei noastre. Vă convine?

– Perfect. Peste treizeci de minute.

Richard Nunan puse receptorul în furcă, se sculă, își frecă bucuros mâinile durdulii și porni să se plimbe prin cabinet. Chiar începu să fredoneze un oarecare șlagăr la modă, până când se încurcă, cântă fals și se opri râzând înțelegător. Pe urmă, își luă pălăria, își puse pe mână impermeabilul și ieși în anticameră.

– Baby, îi spuse secretarei. Trebuie s-o zbughesc după niște clienți. Rămâi să comanzi garnizoana sau, cum se zice, să aperi cetatea, iar când mă voi întoarce, îți voi aduce o ciocolățică drept răsplată.

Secretara se îmbujoră. Nunan îi trimise o bezea și se „rostogoli“ pe coridoarele Institutului. Unii încercară să-l prindă de poalele hainei, dar se strecură printre ei, răspunzând cu glume. Îi rugă să rămână pe poziții fără el. Le recomandă să-și cruțe rinichii și să nu se agite. Și-n sfârșit, îl abandonară, nemaiputând să-l prindă. Țâșni din clădire fluturând pe sub nasul portarului legitimația închisă, așa cum obișnuia, de altfel.

Deasupra orașului atârnau nori negri, doar să-ntinzi mâna și să-i apuci, era zăpușeală și primele picături cădeau șovăitoare, desenând steluțe negre pe asfalt. Aruncând impermeabilul pe cap și pe umeri, Nunan o luă la trap mărunt, de-a lungul șirului de mașini, până la Peugeotul său, se aruncă înăuntru și, smulgându-și balonzaidul, îl aruncă pe locurile din spate. Scoase din buzunarul lateral al hainei un fel de bețișor negru, rotund: AV-ul, pe care îl introduse în acumulator, împingându-l cu degetul mare până când se auzi: clic! Pe urmă, Richard se instală mai confortabil la volan, foindu-se ca o cloșcă, și apăsă pe pedală. Peugeotul se urni fără zgomot până în mijlocul străzii și demară puternic spre ieșirea din prezonă. [2]

Ploaia izbucni brusc, ca și cum din înaltul cerului s-ar fi răsturnat un bazin uriaș cu apă. Pavajul deveni alunecos și mașina derapa la toate virajele. Nunan porni ștergătoarele și micșoră viteza. „Deci s-a primit raportul, gândea el. Acum o să ne ridice în slăvi. Ce să mai vorbim, eu sunt pentru. De ce să nu recunosc, îmi place când sunt lăudat. Mai ales când o face domnul Lemhen. Ce lucru ciudat, totuși! De ce ne place atât de mult când suntem lăudați? Că doar nu strângi bani din asta. Poate glorie? Ce fel de glorie putem să avem, nu știu. Am fost plin de glorie, iar acum știu numai trei despre mine. Hai să zicem patru, dacă-l număr și pe Balleys. Hazlie vietate mai e omul! Probabil că iubim laudele așa cum sunt. La fel cum primesc copiii înghețata. Un complex ca toate celelalte, asta-i. Numai că laudele deconectează celelalte complexe și nu e bine. Cum o să mai cresc în ochii proprii?… Parcă nu știu și singur cine sunt. Bătrânul grăsan Richard H. Nunan! Da' ce naiba o fi H? Fir-ar să fie! Și nici măcar n-am pe cine să întreb… Doar n-o să-l întreb pe domnul Lemhen… A, mi-am amintit! Herbert. Richard Herbert Nunan. Of, că tare mai toarnă!…

Viră spre Bulevardul Central și gândi: „Cât de mult s-a extins orășelul în ultimii ani… Ce de zgârie-nori au mai răsărit și au crescut… Uite încă unul colo, cum răsare. Abia l-au început… Da' la noi ce-o să fie?… A, sigur că da, Luna-complex: cel mai bun jazz din lume, bordeluri, totul pentru garnizoana noastră eroică, pentru turiștii noștri neînfricați, în special pentru cei mai în vârstă. Totul pentru distinșii cavaleri ai științei, iar periferiile se golesc… Cei care au ieșit din mormânt nu mai au unde să se întoarcă".

– Drumurile spre locuințele proprii sunt barate. De aceea, cei ieșiți din morminte sunt triști și supărați, spuse cu voce tare.

„Ah, oare cum o să se termine toate astea? Acum zece ani, știam precis cum trebuie să se sfârșească totul. Cordoane de netrecut. Un pustiu larg de cincizeci de kilometri care să înconjoare Zona. Savanți, soldați și nimeni altcineva. O plagă groaznică pe corpul planetei mele, blocată pentru totdeauna… Și ce chestie! Parcă toți credeau asta, nu numai eu. Câte cuvântări s-au ținut, câte proiecte de legi s-au mai făcut… iar acum nici măcar nu ne mai amintim cum a ajuns această hotărâre de oțel o ciulama. Pe de-o parte, nu se poate să nu recunoaștem, iat pe de alta, să nu fim de acord. Totul a început, pare-mi-se, atunci când au scos din Zonă primele AV-uri. «Bateriile»… Da. Cred că de-aici a început totul. Mai ales când s-a descoperit că se înmulțesc. Pe-atunci, plaga nu era chiar atât de groaznică și chiar nu putea fi numită plagă. Mai degrabă o comoară… Iar acum nimeni nu mai știe ce e asta… Plagă, comoară, ispitele iadului, cutia Pandorei, dracu', diavolul… Însă toți profită cum pot. Douăzeci de ani s-au tot scremut, au tocat miliarde, dar furtul organizat, planificat tot

n-au fost în stare să-l pună la punct. Fiecare își aranjează businessul său mic, în timp ce savanții frunte-lată continuă să vorbească cu grandoare, cu o strălucitoare prestanță: «Pe de o parte, nu putem să nu recunoaștem, iar pe de alta, să nu fim de acord, pentru că obiectul cutare fiind iradiat cu raze Röentgen sub un unghi de 18°, elimină cvasitermo-electroni sub un unghi de 22°…» La dracu'! Și așa n-am să mai apuc să trăiesc să văd sfârșitul."

Mașina trecu pe lângă vila lui Sterviatnik Barbridge. Toate geamurile erau încă luminate, probabil din cauza ploii torențiale. La etajul doi, în camerele Dinei, se vedea cum se mișcă perechi în dans. „Ori au luat-o de dimineață, ori n-au reușit să termine de ieri. Așa e moda prin oraș: zi și noapte, încontinuu. Am crescut un tineret puternic, rezistent și tenace în intențiile sale"…

Nunan opri mașina în fața clădirii cu aspect comun, ba chiar neaspectuos, ce-și afișa o firmă ștearsă: „Oficiul juridic Corsh & Simak". Scoase și ascunse în buzunar bateria, își aruncă pe cap impermeabilul, înșfacă pălăria și o rupse la fugă cât îl ținură picioarele spre intrare. Fugi pe lângă un portar cu nasu-n ziar, pe o scară acoperită cu un covor tocit și tropăi pe coridorul întunecat al etajului doi. Un coridor plin de mirosuri specifice, a căror proveniență degeaba se chinuise de-atâtea ori să o descopere. Deschise larg ușa de la capătul coridorului și intră în anticameră.

În locul secretarei, văzu un tânăr puternic, bronzat, pe care nu-l cunoștea. Era fără costum, iar mânecile cămășii erau suflecate. Cotrobăia în „mațele" unei mașini electronice complicate, așezate pe măsuță, în locul mașinii de scris. Richard Nunan își atârnă impermeabilul și pălăria de un cui, își aranjă cu amândouă mâinile rămășițele de păr de după urechi și se uită întrebător la tânăr, care clătină din cap. Atunci, Nunan deschise ușa de la cabinet. Domnul Lemhen se ridică greoi dintr-un fotoliu uriaș de piele, ce era așezat lângă fereastra acoperită de o draperie, și îi veni în întâmpinare. Fața lui dreptunghiulară era scofâlcită și asta putea foarte bine să-nsemne ori un zâmbet prietenos, ori o tristețe provocată de timpul urât, ori poate o abținere dificilă de a strănuta.

– În sfârșit, și dumneata! zise el tărăgănat. Intră și fă-te comod.

Nunan căută un loc unde să se facă comod, dar nu găsi nimic altceva în afară de un scaun tare, cu spătarul drept, pitit după masă. Atunci se așeză pe colțul mesei. Dispoziția lui veselă începuse să dispară și nici el nu înțelegea de ce, însă realiză dintr-odată că n-o să fie lăudat. Mai degrabă, invers. „Ziua Mâniei", filozofa și se pregăti pentru mai rău.

– Poți să fumezi, îi propuse domnul Lemhen, așezându-se din nou în fotoliu.

– Mulțumesc, nu fumez.

Domnul Lemhen clătină din cap, luând o asemenea mină de parcă i s-ar fi confirmat cele mai urâte presupuneri, își împreună în dreptul ochilor vârfurile degetelor de la mâini și, un timp, se uită foarte atent la figura pe care o alcătuise.

– Consider că n-o să discutăm acum problemele juridice ale firmei „Mitsubishi Densi“.

Era evident o glumă. Richard Nunan îi răspunse imediat cu un zâmbet bine studiat.

– Cum doriți.

Era al dracului de neplăcut să stea pe masă, picioarele nu-i ajungeau până la podea și-l durea fundul.

– Cu regret, trebuie să-ți comunic că raportul dumitale a produs, acolo sus, o impresie extraordinară, foarte favorabilă.

– Hm… mormăi Nunan. „Începe“, se gândi.

– Ești chiar propus pentru o decorație, continuă domnul Lemhen, deși le-am sugerat că poate ar fi bine să mai aștepte. Și bine am făcut. (Își desprinse privirea de pe figura celor zece degete și se încruntă la Nunan.) Mă vei întreba, probabil, de ce dau dovadă de prudență exagerată.

– Probabil aveți un motiv, spuse plictisit Nunan.

– Da, am. Ce reiese din raportul tău, Richard? Grupul „Metropol“ lichidat. Datorită eforturilor tale. Grupul „Florile verzi“ a fost prins în flagrant delict în totalitate. Superbă lucrătură. Și tot a ta. Grupările „Evantaiul“, „Quasimodo“, „Muzicanții ambulanți“ ș.a.m.d., nu-mi mai amintesc cum le cheamă pe toate, de asemenea autolichidate, înțelegând că azi-mâine vor fi prinse. De fapt, toate astea așa au și fost, toate informațiile încrucișate s-au confirmat. Câmpul de luptă s-a curățat și a rămas numai pentru tine, Richard. Concurenții au rupt-o la fugă în dezordine și cu mari pierderi. Am redat bine situația?

– În orice caz, zise Nunan cu precauție, în ultimele trei luni, scurgerea materialelor din Zonă prin Marmont s-a oprit. Din câte știu… adăugă el.

– Dușmanul s-a retras, nu-i așa?

– Dacă insistați tocmai pentru expresia asta… Așa e.

– Nu-i așa! Dușmanul nu se retrage, niciodată. Știu sigur asta. Grăbindu-te cu acest raport victorios, ai demonstrat de fapt lipsă de experiență. Tocmai de aceea am propus să se mai aștepte cu decorațiile alea.

„Să le ia naiba de decorații, gândea Nunan, clătinând piciorul și uitându-se ursuz la vârful pantofului. Bune de agățat prin pod. S-a găsit moralistul, educatorul! Știu și fără tine cu cine am de-a face. N-am nevoie de morală, îmi cunosc dușmanii. Spune simplu și clar: unde, cum și ce-am scăpat din vedere?… Ce-or mai fi făcut netrebnicii ăștia? Unde, cum și cel fel de fisuri or fi

găsit?… Și fără introduceri pompoase nu se putea? Nu sunt un mucos jegos. Am trecut de cincizeci de ani și nu stau aici pentru decorațiile tale“…

– Ce-ai auzit despre Globul de Aur?, întrebă dintr-odată domnul Lemhen.

„Doamne!“ se enervă Nunan. „Ce mai caută și Globul de Aur pe-aici? La dracu’ cu stilul tău de-a vorbi!“…

– Globul de Aur este o legendă. O mașinărie mitologică ce s-ar găsi în Zonă și ar avea forma și înfățișarea unui glob de aur. Îndeplinește dorințele omenești.

– Orice?

– Conform textelor canonice ale legendelor, orice. Există totuși și niște variante…

– Așa, așa. Dar ce-ai auzit de „lampa morții“?

– Acum opt ani, începu, obosit și plictisit, Nunan, un stalker cu numele de Stephan Norman, poreclit Ochelaristu’, a scos din Zonă un obiect care se asemăna, din câte știu, cu un sistem radiant ce acționează mortal asupra organismelor terestre. Acest Ochelarist a vrut să-l vândă Institutului. Nu s-au înțeles însă la preț și atunci a luat aparatul și a plecat înapoi în Zonă, de unde nu s-a mai întors. Unde se află acest aparat, nu se mai știe. La Institut și-acum își mai smulg părul din cap. Binecunoscutul dumneavoastră Hugh din „Metropol“ a propus pentru acest aparat orice sumă care încape pe foaia ceculuі.

– Asta-i tot? întrebă domnul Lemhen.

– Tot.

Începu să studieze demonstrativ camera, o încăpere plictisitoare în care nu aveai la ce să te uiți.

– Bine, zise domnul Lemhen. Dar despre „ochiul racului“?

– Al cui?

– Al racului. Rac, știi doar… Domnul Lemhen ciopârți aerul cu două degete… Ala cu clești.

– Aud pentru prima oară.

– Dar ce știi despre „șervețelele fulminante“?

Nunan coborî de pe masă și se propti în fața lui Lemhen, înfundându-și mâinile în buzunare.

– Nu știu nimic. Dar dumneavoastră?

– Din păcate, nici eu nu știu. Nici despre „ochiul racului“ și nici despre „șervețelele fulminante“. Și totuși ele există.

– În zona mea? întrebă Nunan.

– Stai jos, stai jos, te rog! zise domnul Lemhen, fluturând mâna. Conversația noastră abia începe. Ia loc.

Nunan ocoli masa și se așeză pe scaunul tare cu spătar înalt. „Unde naiba vrea să ajungă?, se gândea cu febrilitate. Ce-o mai fi și cu noutățile astea? Probabil că au încurcat-o prin alte Zone și-

acum își bate joc de mine, animalul. Niciodată nu m-a suferit tartorul ăsta bătrân. N-a putut să uite epigrama aia…“

– Să continuăm, deci, micul nostru examen, anunță Lemhen. Se lăsă pe spătarul fotoliului și, uitându-se în tavan, întrebă: Ce mai face bătrânul Barbridge?

– Barbridge? Sterviatnik Barbridge este în atenția noastră. Schilod, n-are nevoie de bani. A terminat-o cu Zona. Are patru baruri, o casă veselă, organizează picnicuri pentru ofițerii garnizoanei și pentru turiști. Fata, Dina, duce o viață de petreceri. Băiatul, Arthur, abia a terminat Facultatea de Drept.

Domnul Lemhen aproba din cap, vădit satisfăcut:

– E clar, foarte bine, îl lăudă. Dar ce mai face Kreon Maltezu?

– Unul dintre puținii stalkeri care mai „funcționează“. A fost în legătură cu grupul „Quasimodo“, iar acum vinde marfă Institutului prin mine. Deocamdată îl țin în libertate. Apoi, cândva, cineva îl va momi. E-adevărat că, în ultimul timp, bea mult și mi-e teamă că n-o mai duce.

– Contacte cu Barbridge?

– „Se-nvârtește“ pe lângă Dina. Nu are însă succes.

– Foarte bine, foarte bine, aprobă domnul Lemhen. Dar ce se mai aude de Schuhart Roșcatu?

– Acum o lună a ieșit din închisoare. N-are nevoie de bani. A încercat să părăsească orașul, dar el… Nunan amuți. Pe scurt, are neplăceri în familie. Nu-i mai arde de Zonă.

– Asta-i tot?

– Da.

– Cam puțin. Cum o mai duce Carter Norocosu’?

– De mulți ani nu mai e stalker. Vinde mașini uzate și are un atelier pentru adaptarea mașinilor la alimentarea cu „bateriile AV“. Are patru copii, soția i-a murit acum un an, mai e și soacra.

Lemhen clătină iar din cap.

– Pe cine am mai uitat dintre cei bătrâni? întrebă binevoitor.

– Ați uitat de Jonathan Milles, poreclit Cactus. Acum e în spital. Moare de cancer. Ah! Și l-ați mai uitat pe Cremă-de-ghete.

– Da, da, ce-i cu Cremă-de-ghete?…

– Cremă-de-ghete nu s-a schimbat Are un grup de trei oameni și stau săptămâni întregi în Zonă. Tot ce găsesc distrug pe loc. Iar societatea lui, „îngerii răzbunării“, s-a destrămat.

– De ce?

– Dacă mai țineți minte, se ocupau de cumpărarea mărfii, iar Cremă-de-ghete o ducea înapoi în Zonă. „Ce-i al diavolului să rămână al diavolului.“ Acum nu mai are ce să cumpere și-n afară de asta noul director al filialei a pus Poliția pe urmele lor.

– Înțeleg. Iar cei tineri?

– Ce-i cu tinerii?… Vin și pleacă. Sunt vreo cinci–șase oameni cu oarecare experiență, dar, în ultimul timp, neavând cui să vândă marfa, au renunțat. Încet-încet, i-am dresat. Consider, șefule, că în Zona mea practic am terminat cu stalkerii. Bătrânii s-au dus, tinerii nu știu să facă nimic, iar prestigiul meseriei nu mai e același cum era odată. Vine tehnica, au apărut stalkerii-roboți.

– Da, da, am auzit ceva și despre asta. Dar acești roboți nu acoperă cheltuielile de energie consumată. Sau greșesc?

– Este o chestiune de timp. În curând, încep să recupereze.

– Cât de curând?

– Peste vreo cinci–șase ani…

– Apropo, știi că și concurenții au început să folosească stalkerii-roboți?

– În Zona mea? întrebă Nunan, devenind dintr-odată atent.

– Și în a dumitale la fel! Au baza la Reksopolis. Aduc instalațiile cu elicopterele prin munți în Canionul Șarpelui, la Lacul Negru, la baza munților Bolder-Pick.

– Păi, asta-i la periferie, spuse Nunan neîncrezător. Acolo-i pustiu. Ce naiba pot găsi acolo?

– Puțin. Foarte puțin. Dar găsesc. De altfel, ți-am spus numai ca să știi. Asta de fapt nu te privește… Să rezumăm. În Marmont, aproape că n-au mai rămas stalkeri profesioniști. Cei care au rămas nu mai au legătură cu Zona. Tineretul e pierdut și se află în procesul de îmblânzire. Concurenții sunt înfrânți, aruncați, zac pe undeva și își ling rănile. Marfă nu mai este, iar când apare n-o ia nimeni. Scurgerea ilegală a materialelor din Zona Marmontului s-a oprit deja de trei luni. Așa e?

Nunan tăcea. „Acum, se gândea el, mă va zdrobi. Dar unde am greșit? Și simt că necazul e mare de tot… Hai, zi odată, morcov bătrân! Nu-mi mai măcina sufletul!“

– Nu aud răspunsul, zise Lemhen, ducându-și palma pâlnie la urechea plină de riduri și păr.

– Gata, șefule, se decise Nunan. Ajunge! M-ați fiert, m-ați fript, acum puneți-mă și la masă.

Domnul Lemhen mormăi nedecis:

– Nici măcar n-ai ce să-mi spui, se posomorî el pe neașteptate. Stai aici și dai din urechi în fața șefului. Dar mie cum mi-a fost când alaltăieri… (Se opri brusc, se ridică și se îndreptă spre seif.) Ce s-o mai lungim, în ultimele două luni, numai din ceea ce știm – reține! – adversarii noștri au primit mai mult de șase mii de bucăți de materiale din diferite părți ale Zonei. Se opri lângă seif, îl mângâie pe una dintre laturi și se întoarse brusc spre Nunan. Să nu-ți faci iluzii că totul merge ca pe roate!, țipă el. Amprentele sunt ale lui Barbridge! Amprentele Maltezului! Amprentele lui Ben Gullevy Năsosu’, despre care nici n-ai considerat necesar să-mi amintești. Amprentele lui Geresch

Fonfăitu' și ale lui Tzmâga Piticu'. Deci așa îmblânziți tineretul vostru? „Brățări", „ace", „titireze albe"! Și, mai mult decât atât, tot felul de „ochiul… racului" sau mai știu eu cum i-o zice, dracu' să-l ia de rac, tot felul de „zornete cântătoare" și „șervețele fulminante", naiba să le ia pe toate!

Se opri brusc, se întoarse în fotoliu, își împreună iar degetele și întrebă respectuos, parcă împăcat cu soarta:

– Ce părere ai despre asta, Richard?

Nunan își scoase batista și începu să-și șteargă gâtul și ceafa.

– N-am nicio părere, recunoscu el cinstit. Iertare, boss! În prezent, eu, în general… Uff! Lăsați-mă să respir… Barbridge! Da' Barbridge n-are nicio legătură cu Zona! Îi cunosc fiecare pas! Își aranjează chefurile și picnicurile pe malul lacurilor, greblează bani cu ghiotura și pur și simplu nu mai are nevoie… Iertați-mă, bineînțeles că spun prostii, dar vă asigur că nu l-am scăpat din ochi pe Barbridge de când a ieșit din spital…

– Nu te mai reții, îi replică Lemhen, îți dau un termen de o săptămână. Să-mi aduci dovezi despre felul în care materialele din Zona ta ajung în mâinile lui Barbridge. Barbridge… și restul. La revedere!

Nunan se ridică, salută stingherit profilul domnului Lemhen și, continuând să-și șteargă cu batista gâtul transpirat, ieși în anticameră. Tânărul bronzat fuma și privea gânditor în măruntaiele electronice ale unei mașini. Se uită în treacăt spre Nunan, dar ochii îi erau inexpresivi, goi, cu privirile pierdute.

Richard își puse pălăria pe cap cum se nimeri, își aruncă impermeabilul pe braț și ieși. „Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, se gândea el, complet derutat. Ca să vezi… Ben Gullevy Năsosu'! Piciu' cu muci la nas… Nu, toate astea… nu-s chiar așa… Of, animalule, vită oloagă… Sterviatnik… Cum m-ai dus de nas… Ca atunci în Singapore… ăsta, cum îi zice… Cu mutra de masă și cu ceafa de perete…"

Se sui în automobil și un timp, fără să mai înțeleagă nimic, căută absent cheia de contact. De pe pălărie îi picura apă pe genunchi și atunci o scoase și, fără să se mai uite, o aruncă în spate. Parbrizul era înecat în ploaie și Richard Nunan avea impresia, nici el nu știa de ce, că tocmai din cauza ei nu poate să înțeleagă ce să facă mai departe. Dezmeticindu-se, își trase un pumn în chelie. Se calmase dintr-odată. Își aminti că nu avea cheia de contact la el și nici nu va putea s-o aibă vreodată pentru că o înlocuise cu AV-ul: acumulatorul veșnic. Trebuia să-l scoată din buzunar, fir'ar al dracului, și să-l pună în orificiul de recepție. Și abia atunci va putea s-o șteargă de aici, cât mai departe de casa asta blestemată, de unde îl privea, asta mai mult ca sigur, gulia aia bătrână.

Mâna lui Nunan care ținea AV-ul se opri la jumătatea drumului. „Așa. Bine că măcar știu cu cine să încep. Cu el

trebuie să încep… Oho!… Și să vezi cum am s-o fac. Nimeni, niciodată, n-a mai început astfel, așa cum o voi face eu cu el… Și cu ce plăcere!“ Porni ștergătoarele și puse în mișcare mașina de-a lungul bulevardului. Nu se vedea aproape nimic în față, dar începu, încetul cu încetul, să se liniștească. „Nu-i nimic. Fie ca la Singapore. La urma-urmei, totul s-a terminat cu bine acolo. Ei, și ce? Am dat și eu odată cu mutra de masă. Putea să se termine și mai rău: să nu fie cu mutra și să nu mă lovesc de masă. Dacă dădeam de ceva plin de cuie?… O, Doamne, ce simplu s-ar face toate astea! Să aduni toată șleahta asta într-o grămadă, să-i bagi la zdup vreo cincisprezece ani sau să-i trimiți la mama dracu’! Nici nu s-a auzit în Rusia de stalkeri. Acolo în jurul Zonei e realmente pustiu, o sută de kilometri, nimeni în plus, nici turiști împuțiți, niciun fel de Barbridge…Trebuie să acționăm mai simplu, domnilor, mai simplu! Nu avem nevoie de complicații aici, Doamne ferește! N-ai ce să cauți în Zonă până la o sută unu kilometri. La revedere! În sfârșit, nu divagăm… Pe unde naiba mai e și castelul meu? Nu se vede nici pe dracu’… Aha! Uite-l!“

Timpul era oribil, dar localul „Cinci minute“ era luminat puternic, ca la „Metropol“. Scuturându-se ca un câine ud pe malul apei, Richard Nunan intră în holul luminos. Mirosea a tutun, parfum și șampanie trezită. Bătrânul Bennie, încă fără livrea, stătea după tejghea în diagonală față de intrare și înfuleca ceva, ținând o furculiță în mână. În fața lui, așternându-și printre paharele goale bustul enorm, se înălța Madame, care se uita gânditoare la el cum mănâncă. În hol, încă nu se făcuse curat după ziua de ieri. Când intră Nunan, Madame își întoarse brusc fața lată și parcă zugrăvită, întâi nervoasă, dar afișând imediat un zâmbet profesional.

– Oho-ho! grohăi ea. Oare e chiar domnul Nunan în persoană? I s-a făcut dor de fetițe?

Bennie continua să mănânce. Era surd ca un butuc.

– Salut, bătrânico! zise Nunan. E nevoie de fetițe când am în față o femeie adevărată?

Bennie îl observă în sfârșit. O mască groaznică, plină de cicatrice albastre și roșii, se schimonosi într-un zâmbet binevoitor.

– Bună ziua, stăpâne, hârâi el. Ați intrat să vă uscați? Nunan îi zâmbi și îl salută cu mâna. Nu-i plăcea să vorbească cu Bennie pentru că trebuia să urle tot timpul.

– Unde-i administratorul meu, băieți?

– La el, răspunse Madame. Mâine trebuie să plătească impozitele.

– Of! Impozitele astea… Madame, vă rog s-o pregătiți pe favorita mea… Mă-ntorc repede.

Pășind pe covorul gros, sintetic, străbătu coridorul și coti spre o intrare ascunsă. Fără să bată, deschise ușa capitonată cu piele.

Kanascha-Ciolanu' stătea semeț la o masă impunătoare, cercetându-și într-o oglindă o bubă de pe nas, și nici capul nu-l durea că mâine trebuie să plătească impozitele. Pe masa complet goală din fața lui se găseau o cutie cu alifie, precum și un pahar cu un lichid transparent. Kanascha-Ciolanu' ridică ochii injectați și, văzându-l pe Nunan, tresări, scăpând oglinda. Fără niciun cuvânt, Nunan se așeză în fotoliul de vizavi și un timp îl cercetă în tăcere pe acest nemernic, ascultându-l cum bolborosește ceva despre nenorocita de ploaie și despre reumatism. Pe urmă, spuse:

– Încuie ușa, puișorule!

Legănându-se pe picioroangele lui deformate de platfus, Ciolanu' fugi spre ușă, întoarse cheia în broască și se înapoie la masă. Se înălța ca un munte păros în fața lui Nunan și se uita direct în gura lui cu devotament. Nunan tot îl mai cerceta cu ochii mijiți, își aminti brusc, nu știa de ce, că numele real al lui Kanascha-Ciolanu' este Rafael. Porecla „Ciolanu'" se datora pumnilor enormi, osoși, de culoare roșu-vineție, complet lipsiți de păr, ce răsăreau din blana deasă care-i acoperea mâinile ca din niște manșete. Numele de Kanascha și-l pusese singur, fiind convins că era un nume de tradiție al împăraților mongoli.

Rafael. „Ei bine, Rafael, începem?"

– Ce mai faci?, întrebă Nunan, duios.

– Totul e OK, boss, răspunse grăbit Rafael „Ciolanu'".

– Ai aranjat scandalul acela cu poliția?

– Am dat o sută cincizeci. Toți sunt mulțumiți.

– Ai dat o sută cincizeci de la tine. Vina este a ta, puiule. Trebuia să ai grijă.

Ciolanu' luă o mină nefericită și își aruncă în lături palmele enorme, în semn de supunere.

– Parchetul din hol trebuie schimbat, zise Nunan.

– Se face.

Nunan tăcu și își țuguie buzele.

– Marfă? șopti el.

– Cam puțină.

– Arată-mi!

Ciolanu' se repezi la seif, scoase de-acolo un pachet și îl puse pe masă în fața lui Nunan, dezvelindu-l. Richard îl răvășì cu un singur deget: „stropi negri" și o „brățară" pe care o cercetă pe toate fețele, după care o puse la loc.

– Asta-i tot?

– Păi, dacă nu aduc, se plânse Ciolanu'.

– Nu aduc, repetă Nunan.

Îl sfredeli cu privirea și îl lovi brusc în gambă puternic, cu vârful bocancului. Ciolanu' oftă, se aplecă să-și pipăie locul lovit, dar imediat se ridică în poziție de drepți. Atunci Nunan sări de parcă l-ar fi înțepat cineva în fund, îl prinse pe „Ciolan" de

gulerul cămășii și începu să dea cu picioarele, bulbucându-și ochii. Ciolanu', oftând, gemând și întorcând capul ca un cal speriat, se retrase mereu, până când se prăbuși pe canapea.

– Lucrezi la doi stăpâni, puișorule, scrâșni Nunan, uitându-se direct în ochii lui albi de frică și de groază. Sterviatnik se scaldă-n marfă, iar mie-mi arăți mărgelușe-n hârtiuțe? (Își făcu vânt și îl lovi în plină figură, de parcă ar fi urmărit să-i spargă buba de pe nas.) O să putrezești în închisoare! O să te-ndopi numai cu băligar… O să-ți pară rău că te-ai născut pe lumea asta… Și din nou, cu avânt, îl lovi cu pumnul peste bubă. De unde are Barbridge marfă? De ce lui îi aduce și ție nu? Cine îi aduce? De ce nu știu nimic? Pentru cine lucrezi? Ciolanu' închidea și deschidea gura fără să scoată un sunet. Nunan îl lăsă, se întoarse în fotoliu și își aruncă picioarele pe masă. Ei?

Ciolanu' își trase sângele pe nas, se smiorcăi și îngăimă:

– Zău, boss… De ce? Ce fel de marfă are Sterviatnik? N-are niciun fel de marfă. Astăzi, nimeni nu mai are marfa…

– Mă contrazici?, întrebă amenințător Nunan, coborându-și picioarele de pe birou.

– Nu, boss. Nu… Zău!, se grăbi Ciolanu'. Să-mi sară ochii! Cum o să vă contrazic? Nici gând…

– Las' că te zbor eu de-aici! se posomori Nunan. Nu știi să lucrezi. Din ăștia ca tine culeg zece cu un pol. Am nevoie de un afacerist adevărat.

– Stați un pic, boss, zise Ciolanu' supus, mânjindu-și mutra cu sânge. De ce așa, dintr-odată? Hai să ne înțelegem. (Își pipăi grijuliu buba cu vârful degetelor.) Spuneți că Barbridge are multă marfă. Nu știu. Bineînțeles, vă cer iertare, dar cineva v-a mințit. Astăzi nimeni nu mai are marfă. În Zonă merg numai mucoșii și nu se mai întorc. Nu, boss. Cineva v-a înșirat verzi și uscate.

Nunan îl urmărea pieziș. Se părea că Ciolanu' nu știa, într-adevăr, nimic, mai ales că nu avea de câștigat dacă mințea. De la Sterviatnik nu prea câștigai.

– Afacerea cu picnicuri este o treabă bănoasă?

– Picnicuri? Nu prea. Nu poți să aduni cu lopata… Dar acum în oraș nici nu prea au mai rămas afaceri bănoase.

– Unde se organizează picnicurile?

– Unde se organizează? Păi, în diferite locuri. Lângă Muntele Alb, la Izvoarele Calde, lângă Lacurile Curcubeului.

– Și clientelă?

– Clientelă? Ciolanu' își pipăi din nou buba, se uită la degete și zise cu sinceritate: Dacă dumneavoastră, boss, vreți să vă apucați singur de această afacere, eu nu vă sfătuiesc. Contra lui Sterviatnik n-o să rezistați.

– De ce nu?

– Sterviatnik are clientelă. Căștile bleu, unu. (Ciolanu' începu să-și îndoaie degetele.) Ofițerii din comandament, doi. Turiștii de la „Metropol", de la „Crinul Alb" și de la „Extratereștri", trei. Pe urmă, are deja reclamă. Până și localnicii merg la el. Zău, boss, nu merită să te iei de el. Pentru fetițe ne plătește, nu cine știe ce.

– Localnicii… Și ei merg la el?

– În general, tineretul.

– Și ce face acolo, la picnicuri?

– Ce se face acolo? Mergem în autocare, nu? Iar acolo sunt deja cortulețe, un bufețel, niște melodiuțe… Și fiecare se distrează cum vrea. Ofițerii mai mult cu fetițele, turiștii se bulucesc să privească Zona… Dacă e lângă Izvoarele Calde, de-acolo până la Zonă nu mai e decât o palmă de loc, chiar dincolo de Canionul Sulfului. Sterviatnik a aruncat acolo niște oase de cal, iar ei stau și cască ochii prin binocluri…

– Dar localnicii?

– Localnicii? Asta, bineînțeles, nu prezintă interes pentru ei… Păi, fiecare se distrează cum poate.

– Și Barbridge?

– Păi, ce-i cu Barbridge? Cum e cu toți, așa-i cu Barbridge.

– Și tu?

– Și eu ce? La fel și cu mine. Mă uit și eu, ca să nu le necăjesc pe fetițe, și cu asta… Eh, acolo, ce pică…

– Și cât durează totul?

– Păi, de la caz la caz. De obicei, trei zile, dar se întâmplă să fie și toată săptămâna.

– Și cât costă această distracție?, întrebă Nunan, deja gândindu-se la altceva.

Ciolanu' răspunse ceva, Nunan însă nu-l mai auzi. „Uite, aici e fisura, se gândea el. Câteva zile… Câteva nopți… În condițiile astea este imposibil să-l urmărești pe Barbridge. Chiar dacă ții cu tot dinadinsul s-o faci… Și totuși, nu e clar. Doar e fără picioare. Și acolo mai e și Canionul. E ceva putred aici…"

– Care dintre localnici merge permanent?

– Dintre localnici? Doar v-am spus, mai mult tineretul. Gullevy, Gudgba… Tzappfa Puișorul… Ăăă. Tzmâga și Maltezu' mai vin. O companie călduță. Ei numesc afacerea asta „școala duminicală". Așa discută între ei: „Ce ziceți, spun ei, vizităm «școala duminicală»?" Se câștigă binișor, îndeosebi cu „babornițele". Vine o oarecare bătrânică din Europa…

– „Școala duminicală", repetă îngândurat Nunan. O idee stranie îi trecu dintr-odată prin cap: școală. Se ridică.

– Ei bine, zise. Lasă-i în plata Domnului, cu picnicul lor cu tot! Asta nu-i de noi… Dar ia aminte, Sterviatnik are marfă și asta deja este treaba noastră, puișorule. Pur și simplu nu putem lăsa totul așa. Caută, măi Ciolane, caută. Altfel zbori de-aici, puiuțule.

De unde ia marfa, cine i-o aduce, clarifici totul și îmi aduci cu douăzeci la sută mai mult decât el. S-a-nțeles?

– Am înțeles, boss. Ciolanu' stătea deja și el în picioare, cu mâinile lipite de corp, iar pe mutra murdară i se citea devotamentul.

– Hai, mișcă-te odată! Frământă-ți creierii, vită! izbucni Nunan, apoi ieși.

În hol, lângă tejghea, își bău aperitivul alene, discută cu Madame despre decăderea moravurilor și lăsă de înțeles că în viitorul apropiat intenționează extinderea „instituției". Coborând vocea, mai mult pentru a-și da importanță, se sfătui cu privire la Benny: îmbătrânise, nici nu mai auzea, reflexele deja nu-i mai erau ca-nainte și nu mai făcea față… Era deja ora șase, i se făcuse foame, iar în minte îl sfredelea și se tot învârtea un gânduleț neașteptat, care nu mai avea legătură cu nimic, dar, în același timp, explica multe. De altfel, se mai lămurise câte ceva. Dispăruse din această afacere aura de misticism care deranja și înspăimânta și nu rămăsese decât ciuda pe sine însuși că nu se gândise mai înainte la această posibilitate. Nu ăsta era însă principalul. Important era gândulețul acela care i se tot învârtea în cap și îl rodea, nedându-i pace.

Luându-și rămas-bun de la Madame și strângându-i mâna lui Benny, Nunan se repezi direct la „Borj". „Tot necazul este că nu observăm cum trec anii, se gândea el. Scuipi pe anii ăștia și nu observi cum se schimbă totul. Încă din copilărie ne învață că totul se transformă. Am văzut asta de mai multe ori, dar, în același timp, suntem complet incapabili să «prindem» acel moment când se produce transformarea. Sau o căutăm acolo unde nu trebuie. Așa au apărut și stalkerii noi, dotați cu cibernetică. Stalkerul vechi era un om ursuz, murdar, care, cu o tenacitate animalică, se târa pe burtă, milimetru cu milimetru, prin Zonă, câștigându-și suma. Stalkerul nou – un fante cu cravată, inginer – stă undeva la vreun kilometru de Zonă, cu țigara înfiptă între buze, cu un pahar de cocktail înviorător lângă cot, stă și se uită la ecranele din fața. lui. Gentleman cu salariu. De altfel, o imagine foarte logică, în așa hal de logică încât restul posibilităților dispar din minte. Deși mai sunt și altele. «Școala duminicală», de exemplu."

Și deodată, nitam-nisam, simți disperarea. Totul era în zadar. Totul era fără rost. „Doamne, nu mai putem face nimic! Nici de ținut, nici de oprit. Nicio forță nu va fi destul de puternică să țină în vas acest ferment îngrozitor, se gândea înspăimântat. Și nu pentru că lucrăm prost. Și nici pentru că sunt mai șmecheri și mai șireți decât noi. Pur și simplu, așa e lumea. Așa e omul. Dacă n-ar fi fost Vizita, ar fi fost altceva…" Porcul găsește de rânit ceva.

În „Borj" era lumină multă și mirosea foarte îmbietor. Se schimbase și el – nici beție, nici veselie. Cremă-de-ghete nu mai venea pe-aici, îi era scârbă; Redrick Schuhart își băgase și el

nasul pistruiat, se strâmbase și plecase. Ernest tot mai era în închisoare, iar toate treburile le rezolva bătrânica lui. Ce mai, se ajunsese: clientelă solidă și permanentă – tot Institutul vine aici la masă, ba chiar și ofițerii superiori – separeuri intime, se gătește gustos, nu e scump, berea e întotdeauna proaspătă. „Bunul și vechiul nostru birt."

Într-unul dintre separeuri, Nunan îl zări pe Valentin Pilmann. Laureatul stătea cu o ceșcuță de cafea în față și citea o revistă îndoită pe jumătate. Nunan se apropie.

– Îmi permiți să-ți fiu vecin? întrebă el. Valentin ridică spre el lentilele fumurii:

– Hm? mormăi. Te rog!

– Imediat. Numai să mă spăl pe mâini, zise Nunan, aducându-și aminte de bubă.

Aici era bine cunoscut. Când se întoarse și se așeză vizavi de Valentin, pe masă erau deja un mic „grătărel", cu un „șirasco" aburind, precum și o halbă cu bere, nici prea rece, nici prea caldă, așa cum îi plăcea. Valentin puse revista deoparte și gustă cafeaua.

– Ascultă, Valentin, zise Nunan, în timp ce tăia o bucățică de carne. Ce părere ai? Cum se vor termina toate astea?

– Despre ce e vorba?

– Vizita, Zonele, stalkerii, complexele militaro-industriale, în general, toată grămada asta… Cum se poate termina?

Valentin se uită lung la el prin lentilele negre, oarbe. Pe urmă își aprinse o țigară și zise:

– Pentru cine? Dacă se poate, concret.

– Să zicem pentru omenire în general.

– Depinde, dacă o să avem sau nu noroc, zise Valentin. Până în prezent, știm că pentru omenire Vizita n-a avut urmări prea deosebite. Pentru omenire totul va trece fără să lase urme. Bineînțeles că sunt și excepții, pentru că, scoțând castanele din acest foc cum se nimerește, noi, în fond, putem scoate ceva de asemenea natură încât viața pe planetă să devină, pur și simplu, imposibilă. Ăsta ne va fi ghinionul. Totuși, cred că ești de acord că acest ghinion a amenințat omenirea dintotdeauna. (Vântură cu palma fumul de țigară și surâse.) Cum să-ți spun, m-am dezobișnuit demult să mă gândesc la omenire în totalitate. Omenirea este un sistem prea statornic, pe care nu-l clintești cu nimic.

– Așa consideri?, întrebă, decepționat, Nunan. Poate. O fi și-așa.

– Spune-mi cinstit, Richard, zise Valentin, amuzându-se evident. Pentru dumneata, ca om de afaceri, ce s-a schimbat în urma Vizitei? Ai aflat că în Univers există cel puțin încă o rațiune pe lângă cea omenească. Și ce-i cu asta?

– Ei, cum să-ți spun?, mormăi Nunan. Deja îi părea rău că pornise această conversație. Aici n-avea ce să mai vorbească. Ce s-a schimbat pentru mine? Uite. De exemplu, de mai mulți ani simt o oarecare lipsă de confort. E foarte bine că au venit și că imediat au și plecat. Dar dacă vin iar și li se năzare să rămână? Pentru mine, omul de afaceri, asta nu mai e o întrebare în vânt. „Cine sunt ei? Cum trăiesc? Ce le trebuie?“ În funcție de varianta inițială, sunt nevoit să mă gândesc cum să schimb datele afacerii. Trebuie să fiu pregătit. Dacă rămân de prisos în sistemul lor? (Se înviorase.) Dar dacă toți vom rămâne de prisos? Ascultă, Valentin, există măcar un răspuns la aceste întrebări: „Cine sunt ei?, „Ce le trebuie?“, „Se întorc sau nu?“.

– Răspunsuri există, zâmbi Valentin. Sunt chiar prea multe. Poți să-l alegi pe care vrei.

– Dar care e părerea ta?

– Vorbind sincer, nu mi-am permis niciodată să mă gândesc serios la asta. Pentru mine, Vizita este în primul rând o întâmplare unică, ce ne dă posibilitatea să sărim dintr-odată câteva trepte în procesul cunoașterii. Ceva asemănător călătoriei în viitorul tehnologiei. Sau ca și cum în laboratorul lui Isaac Newton ar fi apărut un generator cuantic contemporan…

– Newton n-ar fi înțeles nimic.

– Cred că greșești. Newton era un clarvăzător.

– Da? Ei bine, Dumnezeu să-l ierte! Dar cum interpretezi totuși vizita? Chiar dacă ți se pare neserios…

– Bine. Am să-ți spun. Numai că trebuie să te previn, Richard, că întrebarea ta este de competența pseudoștiinței numite xenologie. Xenologia este o amestecătură artificială științifico-fantastică cu logica formală. Baza metodei ei este un procedeu defectuos: impunerea rațiunii extraterestre psihologiei omenești.

– De ce defectuos? întrebă Nunan.

– Pentru că și biologii, la timpul lor, au pățit-o când au încercat să transpună psihologia omului la animale. Animale terestre, reține asta.

– Dă-mi voie, interveni Nunan. Asta-i cu totul altceva. Doar vorbim despre psihologia ființelor raționale…

– Da. Și totul ar fi foarte bine dacă am ști ce înseamnă rațiunea.

– Chiar nu știm? se miră Nunan.

– Închipuiește-ți că nu. De obicei, totul pornește de la o foarte plată definiție: „Rațiunea este proprietatea omului care deosebește activitatea lui de activitatea animalelor“. Știi, un fel de încercare de a-l detașa pe stăpân de câinele care înțelege totul, dar nu poate vorbi. De altfel, din această definiție plată izvorăsc altele mai ingenioase. Ele se bazează pe observații amare despre

sus-menționata activitate a omului. De exemplu: „Rațiunea este capacitatea ființei vii de a se comporta irațional și anormal“.

– Da. Asta-i despre noi, concluzionă Nunan.

– Din păcate. Sau să zicem definiția-ipoteză. Rațiunea este un instinct complex care încă nu s-a format. Se are în vedere că activitatea instinctivă este întotdeauna rațională și firească. Vor trece un milion de ani, instinctul se va forma treptat și vom înceta să mai facem greșeli, care probabil sunt proprietatea inalienabilă a rațiunii. Și atunci, dacă în Univers se va schimba ceva și vom muri, o să dispărem fericiți pentru că ne-am dezvățat să mai greșim; cu alte cuvinte, nu vom mai încerca diferite variante neprevăzute în programele rigide.

– Bine, dar din tot ce-ai spus rezultă ceva… înjositor.

– Mă rog. Atunci, încă o definiție foarte înălțătoare și distinsă: „Rațiunea este capacitatea de a folosi forțele lumii înconjurătoare fără distrugerea acestei lumi“.

Nunan se schimonosi și clătină din cap dezaprobator.

– Nu. E prea de tot… Dar cum rămâne cu omul, care, spre deosebire de animale, este o ființă cu o necesitate nemărginită de a cunoaște tot mai mult? Am citit undeva despre asta.

– Și eu. Dar toată nenorocirea este că omul, în orice caz omul de rând, depășește ușor această necesitate de a cunoaște. După mine, asemenea necesități nici nu există. Poate doar necesitatea de a înțelege, iar pentru asta nici nu e nevoie de cunoștințe. Ipoteza despre Dumnezeu, de exemplu, dă o posibilitate inegalabilă de a înțelege absolut totul, fără a cunoaște nimic… Dă-i omului un sistem simplificat al lumii și poți să-i explici orice pe baza acestui model. O asemenea concepție nu necesită niciun fel de cunoștințe. Câteva formule învățate, plus așa-numita intuiție, așa-numita îndemânare practică, precum și bunul-simț.

– Stai un pic. (Nunan termină berea și trânti halba pe masă.) Nu te abate. Hai s-o luăm așa. Omul s-a întâlnit cu o ființă extraterestră. Cum o să afle ei, unul despre altul, că amândoi sunt ființe raționale?

– Habar n-am, îi răspunse Valentin, vesel. Tot ce am citit în privința asta nimerește într-un cerc vicios. Dacă sunt capabili de a stabili contactul, înseamnă că sunt raționali. Și invers. Dacă sunt raționali, sunt capabili de a stabili contactul. Și, în general, dacă o ființă extraterestră are onoarea de a fi înzestrată cu psihologie umană, înseamnă că este o ființă rațională. Uite-așa. L-ai citit pe Vonnegut?

– Hai, că-mi place!, exclamă Nunan. Și eu am crezut că la tine toate sunt puse pe rafturi, în ordine…

– Să pună pe rafturi poate și maimuța, remarcă Valentin.

– Nu, stai un pic! protestă Nunan. Nu știa de ce, dar se simțea păcălit. Dar dacă nici tu nu cunoști lucruri așa de simple… În

sfârșit, dă-o-ncolo de rațiune. Dar în privința Vizitei? Totuși, ce părere ai de Vizită?

– Mă rog, zise Valentin. Imaginează-ți un picnic… Nunan tresări.

– Cum ai spus?

– Un picnic. Închipuiește-ți o pădure, un drum, o poiență. De pe drum vine o mașină și se oprește în poiență. Din mașină ies tineri; apar sticle, coșuri cu mâncare, fete, tranzistori, foto și cineaparate. Se face un foc, se pun corturile, se dă drumul la muzică, iar dimineața o întind. Animalele, păsările, insectele, care toată noaptea au privit cu groază la tot ce s-a petrecut, ies din adăposturile lor. Și ce văd? Pe iarbă s-a scurs ulei de motor, benzină vărsată, bujii și filtre de ulei aruncate ici-colo. Peste tot zac cârpe, becuri arse, cineva a uitat o cheie. De pe apărătoarele de protecție ale roților s-a scurs murdăria, care s-a lipit de prin cine știe ce mlaștini… Și, bineînțeles, urme de foc, cotoare de mere, hârtii de la bomboane, cutii de conserve, sticle goale, o batistă, poate vreun briceag, ziare vechi și rupte, eventual și niște monede, flori veștejite din alte poienițe…

– Am înțeles, zise Nunan. Un picnic la marginea drumului.

– Exact. Un picnic la marginea unui oarecare drum cosmic. Și mă mai întrebi dacă se vor întoarce sau nu?

– Dă-mi o țigară. Nu știu cum, dar parcă îmi imaginam altfel.

– E dreptul tău.

– Deci nici măcar nu ne-au observat?

– De ce să nu ne observe?

– Adică nu ne-au dat nici cea mai mică atenție…

– Știi, eu în locul tău nici nu m-aș supăra, îl sfătui Valentin.

Nunan trase din țigară, începu să tușească și o aruncă.

– Tot un drac, se încăpățână el. Nu se poate… Naiba să vă ia de savanți! De unde aveți atâta dispreț față de om? De ce vreți tot timpul să-l înjosiți?…

– Stai un pic. Ascultă-mă. „O să mă întrebați de ce este măreț omul? cită el. Pentru că a creat o a doua natură? Pentru că a descătușat puteri aproape cosmice? Pentru că într-un timp extrem de scurt a stăpânit planeta și și-a făcut o fereastră spre Univers? Nu! Este măreț pentru că a rezistat și are intenția să reziste și mai departe.“

Se așternu tăcerea. Nunan era îngândurat.

– Se prea poate… ezită el. Bineînțeles că din punctul ăsta de vedere…

– Nu trebuie să te superi, zise Valentin binevoitor. Picnicul este doar ipoteza mea. Și nu este practic o ipoteză, ci doar așa, o imagine… Așa-zișii xenologi serioși încearcă să emită niște versiuni mult mai solide și mai plăcute pentru amorul propriu al omenirii. De exemplu, că nu a fost nicio Vizită, ea urmând să

aibă loc mai târziu. O oarecare rațiune superioară ne-a aruncat pe Pământ niște containere cu eșantioanele culturii sale materiale. Se așteaptă ca noi să studiem aceste eșantioane pentru a face saltul tehnologic necesar trimiterii semnalului de răspuns. Iar asta va însemna că suntem pregătiți pentru un contact real. Ei, ce zici?

– Ei, așa-i mult mai bine, zise Nunan. Văd că printre savanți mai sunt și oameni cinstiți.

– Dacă mai vrei încă una… Vizita a avut loc într-adevăr, dar ea nu s-a terminat. Practic ne aflăm încă în starea de contact, numai că nu bănuim asta. Extratereștrii s-au cuibărit în Zone și ne studiază meticulos, în același timp pregătindu-ne pentru „minunile cumplite ale viitorului“.

– Așa am zis și eu, se bucură Nunan. Așa cel puțin se explică zgomotele misterioase ce se produc în ruinele uzinei. Apropo, picnicul tău nu explică hărmălaia de-acolo.

– Păi, de ce nu-l explică? îl contrazise Valentin. Poate că una dintre fete a uitat în poieniță vreun ursuleț mecanic…

– Hai, lasă-te de-astea, protestă Nunan. N-am ce zice… Ursuleț. Se cutremură pământul, nu alta… Dar s-ar putea să fie și-un ursuleț… Bere vrei? Rozalia! Hei, bătrânico! Două beri la domnii xenologi… Și totuși e foarte plăcută discuția noastră, îi zise lui Valentin. Ca un fel de spălare a creierelor. Parcă mi-aș fi pus sare amară sub țeastă. Uite-așa, muncești și iar muncești, dar pentru ce, de ce, ce-o să se întâmple, ce va fi, cu ce se-mpacă inima…

Veni și berea. Nunan sorbi, privind pe deasupra berii cum Valentin, cu o expresie de îndoială și dezgust, își cercetează halba.

– Ce, nu-ți place? întrebă lingându-și buzele.

– Păi, eu nu prea beau, zise Valentin.

– Chiar așa?, se miră Nunan.

– Și ce-i cu asta? Trebuie să existe în lumea asta măcar un singur om care să nu bea. (Și împinse halba hotărât). Dacă-i așa, mai bine comandă-mi un coniac.

– Rozalia! urlă imediat Nunan, complet înveselit.

Când veni și coniacul, zise:

– Și totuși, nu se poate așa. Nu mă refer doar la picnicul tău. Chiar dacă acceptăm versiunea că Vizita este un preludiu la un contact, tot nu e bine. Am înțeles: „brățări“, „biberoane“! Dar „piftia vrăjitorului“ pentru ce? Dar „chelia țânțarului“? Sau „puful“ ăla respingător…

– Scuză-mă, îl întrerupse Valentin, luând o felioară de lămâie. Nu prea înțeleg terminologia asta. Iartă-mă, ce „chelie“?

Nunan râse.

– Ăsta e folclorul, explică el. Jargonul de lucru al stalkerilor. „Chelia țânțarului“ este zona gravitației uriașe.

– A! Concentratorii gravitaționali. Deci gravitația direcționată. Aș fi discutat despre asta cu cea mai mare plăcere, dar n-o să înțelegi nimic.

– De ce să nu înțeleg nimic? Sunt totuși inginer.

– Pentru că nici eu nu înțeleg. Am un sistem de ecuații, dar habar n-am cum să-l explic. Iar „piftia vrăjitorului“ este probabil gazul coloidal?

– El este. Ai auzit probabil de catastrofa din laboratoarele Kerrygan.

– Am auzit câte ceva, confirmă, fără chef, Valentin.

– Deștepții ăia au pus containerul de porțelan ce conținea „piftia“ într-o cameră perfect izolată… adică așa au crezut, că izolarea este totală… dar, când au deschis containerul cu un manipulator, „piftia“ s-a revărsat, a trecut prin metal și plastic ca apa prin sugativă, a ieșit și tot ce-a atins s-a transformat de asemenea în „piftie“. Au pierit treizeci și cinci de oameni, au fost mai mult de o sută de mutilați, iar în laborator n-a mai rămas nimic întreg. Trebuie să fi fost pe-acolo măcar o singură dată. Era o construcție minunată! Dar acum „piftia“ s-a scurs la etajele inferioare și în subsoluri… Iată preludiul contactului.

Valentin se strâmbă.

– Da… Știu toate astea. Totuși, ești de acord, Richard, că extratereștrii n-au niciun amestec. De unde să știe ei despre existența complexelor industrial-militare?

– Ar fi trebuit să știe, zise Nunan sfătos.

– Și ți-ar fi răspuns: „Trebuia să distrugeți de mult aceste complexe industrial-militare“.

– Adevărat, aprobă Nunan. Dar, dacă sunt atât de puternici, n-ar fi fost mai bine să se ocupe ei de asta?

– Adică propui amestecul în treburile interne ale omenirii?

– Hm! Bineînțeles că așa putem ajunge departe. Dar hai mai bine să revenim de unde am plecat. Cum se vor termina toate astea? Uite, de pildă, voi, savanții. Nu sperați să primiți din Zonă ceva fundamental, care să fie într-adevăr capabil să răstoarne știința, tehnologia și modul de viață?

Valentin goli paharul și dădu din umeri.

– N-ai nimerit adresa, Richard. Mie nu-mi place să visez la cai verzi pe pereți. Când e vorba despre lucruri atât de serioase, prefer scepticismul prudent. Dacă avem în vedere ceea ce am obținut deja, înaintea noastră se desfășoară un spectru întreg de posibilități, dar nu putem spune nimic sigur.

– Rozalia! Încă un rând de coniac! strigă Nunan. Bine. Atunci hai s-o luăm din alt punct de vedere. După părerea ta, ce ați obținut deja?

– Poate o să ți se pară amuzant, dar cam puțin. Noi am descoperit destule minuni. Uneori am învățat să le folosim pentru

necesitățile noastre. Chiar ne-am obișnuit cu ele… Maimuța apasă pe un buton roșu, primește o banană, apasă pe un buton alb, primește o portocală, dar cum să capete bananele și portocalele fără butoane nu știe. Și ce legătură au butoanele cu bananele și portocalele, ea, de asemenea, nu înțelege. Să luăm de exemplu „bateriile“ AV. Am învățat să le folosim. Am descoperit chiar condițiile în care se înmulțesc prin divizare, dar nici până acum n-am reușit să fabricăm măcar una. Nu le înțelegem structura și, judecând după toate, nici n-o s-o cunoaștem prea curând… Mai este un aspect. Obiectele cărora le-am găsit utilitatea. Le folosim, deși e aproape sigur că nu procedăm la fel ca extratereștrii. Sunt absolut sigur că în majoritatea cazurilor batem cuie cu microscoapele. Și totuși folosim AV-uri, „brățări“ care stimulează procesele vitale… diferite tipuri de mase cvasibiologice care au revoluționat medicina… Am primit tranchilizante noi, noi tipuri de îngrășăminte minerale, o revoluție în agronomie. La urma urmei, de ce vă înșir toare astea? Știți toate acestea la fel de bine ca mine, văd că până și „brățara“ o purtați. Să numim această grupă de lucruri obiecte utile. Putem să spunem că, într-o oarecare măsură, omenirea a fost copleșită de ele, deși niciodată nu trebuie să uităm că în lumea noastră euclidiană orice băț are două capete.

– Îngrășămintele chimice! se băgă Nunan.

Valentin sorbi un pic din pahar și aprobă, dând din cap.

– Chiar așa. Ne-am făcut de râs cu îngrășămintele astea chimice. Sau folosirea AV-urilor în industria militară… Dar nu mă refer numai la asta. Consecințele folosirii fiecărui obiect util sunt mai mult sau mai puțin cercetate și explicate. Acum e treaba tehnologiei. Poate peste vreo cincizeci de ani vom învăța să ne fabricăm singuri sigiliile regale și atunci vom putea să spargem nuci pe săturate [3]. Mai complicat este cu o altă grupă de obiecte, tocmai pentru că nu le găsim nicio întrebuințare. Calitățile lor sunt complet inexplicabile în cadrul imaginației noastre actuale. De exemplu, capcanele magnetice de diferite tipuri. Știm ce este o capcană magnetică. Kirill Panov ne-a lăsat o demonstrație foarte elegantă. Dar nu înțelegem care este sursa acestui câmp magnetic puternic, cauza stabilității lui extreme… nu înțelegem nimic. Putem doar să lansăm ipoteze fantastice referitoare la asemenea proprietăți spațiale pe care înainte nici nu le-am bănuit. Sau K-23… Cum numiți voi biluțele acelea negre, frumoase, care sunt folosite ca bijuterii?

– „Stropi negri“.

– Așa, așa. „Stropi negri“… Frumoasă denumire. Dar ai auzit probabil de proprietățile lor. Dacă trecem o rază de lumină printr-o asemenea biluță, atunci lumina iese din ea cu întârziere și această întârziere depinde de greutatea biluței, de mărimea ei și de încă niște parametri. Frecvența luminii ieșite este întotdeauna

mai mică decât cea a luminii intrate.. Ce-nseamnă asta? De ce? …Există o idee nebunească potrivit căreia acești „stropi negri“ sunt regiuni gigantice spațiale cu alte proprietăți decât cele ale spațiului nostru și care au luat asemenea formă compactă sub influența spațiului nostru… (Valentin scoase o țigară și o aprinse.) Pe scurt vorbind, obiectele acestei grupe sunt cu desăvârșire inutilizabile pentru practica omenească, deși din punct de vedere pur științific au o importanță fundamentală. Ele sunt răspunsuri căzute din cer la întrebări pe care nici măcar nu știm să le punem. Sus-menționatul sir Isaac poate că n-ar fi înțeles laserul, dar, în orice caz, ar fi înțeles că așa ceva este posibil și asta poate că ar fi influențat foarte puternic concepția lui științifică. Nu mai intru în amănunte, dar existența unor asemenea obiecte – ca „inelul alb“, „capcanele magnetice“, K-23 –, a eliminat dintr-odată un câmp întreg de teorii înfloritoare și a trezit la viață idei complet noi. Și mai există și o a treia grupă…

– Da, se grăbi Nunan. „Piftia vrăjitorului“ și altele…

– Nu, nu. Toate astea trebuie să le punem ori în prima, ori în a doua grupă. Am în vedere obiectele despre care știm numai din auzite și pe care niciodată nu le-am ținut în mână. Ceea ce ne-au șterpelit de sub nas stalkerii au vândut nu se știe cui, au ascuns. Obiectele despre care nimeni nu spune nimic. Legende și semilegende: Dick-Vagabondu', „fantomele vesele“, „mașina dorințelor“.

– O clipă, o clipă, se precipită Nunan. Ce mai e și asta? „Mașina dorințelor“ înțeleg…

Valentin râse.

– Vezi… Și noi avem jargonul nostru de lucru. Dick-Vagabondu' este acel ursuleț mecanic ipotetic ce-și face de cap prin ruinele uzinei, iar „fantomele vesele“ sunt niște turbioane periculoase care se formează în câteva regiuni ale Zonei.

– E prima dată când aud de așa ceva, zise Nunan, iar „mașina dorințelor“ înțeleg că este acel faimos Glob de Aur… Dumneata crezi în Globul de Aur, domnule savant?

Valentin se îndreptă și strânse din umeri.

– Eu admit că undeva în Zonă există ceva rotund și auriu. Admit că acel ceva captează biocurenții iluștri și poate să îndeplinească dorințele simple, să potolească foamea, setea… Un biotronist contemporan nu se mai miră de asemenea chestii… dar nu-i vorba de asta… înțelegi, Richard, că scormonim prin Zonă de două decenii, dar nu știm nici a mia parte din tot ce conține ea. Și ce să mai vorbim de influența Zonei asupra omului… Apropo, va trebui să mai introducem în clasificarea noastră un grup: al patrulea. Dar nu de obiecte, ci de influențe. Acest grup este cercetat revoltător de prost, deși faptele s-au adunat, după părerea mea, mai mult decât suficient. Știi, Richard, eu sunt fizician și,

deci, sceptic. Dar și pe mine mă trec fiorii câteodată când mă gândesc la toate astea.

– „Cadavrele vii“, murmură Nunan.

– Da’ de unde! „Cadavrele vii“ sunt o enigmă, dar numai atât. Cum să-ți spun… toate astea sunt imaginabile… Dar când în jurul omului se întâmplă, dintr-odată, nitam-nisam, fenomene extrafizice și extrabiologice…

– Ah! Aveți în vedere emigranții…

– Exact. Statistica matematică, știi foarte bine, este o știință foarte exactă, deși utilizează probabilitățile. Și-n afară de asta, este o știință elocventă, foarte concretă…

Valentin se ameți̦se puțin, începuse să vorbească mai tare, obrajii i se înroșiseră, iar sprâncenele i se ridicaseră pe deasupra lentilelor negre, încrețindu-i fruntea ca o armonică.

– Rozalia!, urlă deodată, încă un coniac! Dublu!

– Îmi plac cei care nu beau, zise cu respect Nunan.

– Nu te abate, îl mustră Valentin, sever. Ascultă ce-ți povestesc. Este foarte straniu. Luă paharul și, dintr-o sorbitură, îl goli pe jumătate, după care continuă. Nu știm ce s-a întâmplat cu săracii marmontieni în momentul Vizitei. Dar unul dintre ei a vrut să se mute. Un oarecare, un locuitor obișnuit. Frizer. Fiul frizerului sau nepotul frizerului. Să zicem că se mută în Detroit. Deschide o frizerie și începe un coșmar de neînchipuit. Mai mult de nouăzeci la sută dintre clienții lui mor în cursul anului: în catastrofe rutiere, cad de la ferestre, sunt tăiați de gangsteri și golani, se înecă în locuri puțin adânci. Mai mult decât atât. Numărul catastrofelor naturale în Detroit și în împrejurimile lui crește. Izbucnesc incendii de două ori mai des, din cauza scurtcircuitelor electrice. Crește de trei ori numărul accidentelor de mașină. Crește de două ori mortalitatea în cazul epidemiilor de gripă. Mai mult decât atât. Crește și numărul catastrofelor naturale din Detroit și din împrejurimile lui. Apar de undeva taifunuri, turbioane, care în locurile acestea n-au mai existat încă de prin 1700 și nu se mai știe cât. Se rup tăriile cerului și lacul Michigan sau lacul Erie, mă rog, pe unde-o fi Detroit, iese din matcă… Și numai de-astea… Și asemenea cataclisme se produc în orice oraș și-n orice loc în care se mută emigrantul din regiunea Vizitei, iar numărul acestor cataclisme este direct proporțional cu numărul emigranților care s-au mutat în acel loc. Dar asemenea influențe apar numai la acei emigranți care au suportat momentul Vizitei. Cei care s-au născut după Vizită nu au nicio influență asupra statisticii accidentelor. Trăiești aici de zece ani, dar ai venit după Vizită și poți să te muți fără niciun pericol, chiar și-n Vatican. Cum se explică toate astea? Cine greșește aici? Statistica? Sau judecata sănătoasă? Valentin înșfacă paharul și îl goli dintr-o suflare.

Richard Nunan se scărpină după ureche.

– Mda, făcu el. În general, am auzit de chestiile astea, dar, vorbind cinstit, întotdeauna am crezut că omul este puțin cam exagerat. Pur și simplu era nevoie de un motiv pentru a stopa emigrația.

Valentin zâmbi amar:

Bun motiv, ce să zic! Dar cine ar crede balivernele astea? Mai bine ar fi născocit niște epidemii, ceva… pericolul răspândirii zvonurilor de rău augur…și câte ar mai fi!

Își propti coatele pe masă și se întristă, sprijinindu-și fața cu palmele.

– Vă compătimesc, spuse Nunan. Într-adevăr, din punctul de vedere al științei noastre pozitiviste și puternice…

– Sau hai să amintim de influența Zonei prin apariția mutațiilor genetice, îl întrerupse Valentin. Își dădu jos ochelarii și îl fixă pe Nunan cu ochii săi negri, miopi. Toți oamenii care au un contact îndelungat cu Zona suportă transformări, atât fenotipice, cât și genotipice. Știi ce fel de copii au stalkerii? Știi ce se întâmplă chiar cu ei înșiși? De ce? Unde este factorul mutant? În Zonă nu există niciun fel de radiații. Structurile chimice, ale aerului și solului, în Zonă, deși au specificul lor, nu prezintă pericol de mutații genetice. Atunci ce să fac în aceste condiții? Să încep să cred în vrăjitorii? În farmece? Ascultă, Richard, hai să mai bem una mică. Eu m-am cam aprins, fir-ar să fie…

Richard Nunan, rânjind, ceru încă un coniac pentru laureat și o halbă de bere pentru sine. Apoi spuse:

– Eu, bineînțeles, te compătimesc, cu toate rătăcirile astea, zise Nunan. Dar, sincer vorbind, aceste cadavre care au înviat mă zgârie pe creier mult mai tare decât toate datele statistice. Cu atât mai mult cu cât datele statistice nu le-am văzut niciodată, iar de cadavre m-am săturat până-n gât… Valentin dă din mână, zeflemist.

– Ah! Cadavrele voastre… Știi ce, Richard? Nu ți-e rușine? În primul rând nu sunt cadavre, sunt niște mulaje… Niște momâi… Sau, dacă-ți place, poți să le numești bioroboți… Ciborgi… Înțelegi? Pentru a avea o informație completă despre pământeni, rațiunea extraterestră a creat roboții-androizi executând construcția lor după schelete. Îți place explicația asta?… Te asigur că, din punctul de vedere al principiilor fundamentale, aceste „cadavre vii“ sunt la fel de minunate ca și acumulatorii veșnici. AV-urile vin, pur și simplu, în contradicție cu primul principiu al termodinamicii, iar „cadavrele vii“ cu cel de-al doilea. Asta-i diferența. În fond, suntem cu toții niște oameni ai peșterii: nu ne putem imagina ceva mai înfiorător decât fantoma sau vârcolacul. Dar încălcarea principiului cauzalității este un lucru mult mai grav decât hoarde întregi de fantome… sau de monștri ca Rubenstein?… sau Wallenstein?…

– Frankenstein.

– Da, desigur, Frankenstein… Madame Shelley. Soția poetului. Sau fata lui. Râse. Aceste cadavre au o proprietate curioasă: vitalitatea autonomă. De exemplu, poți să-i tai un picior și piciorul o să meargă în continuare… adică n-o să meargă, bineînțeles… da' în general o să trăiască separat. Fără alte deschideri fiziologice….Și uite-așa, acum de curând, am trimis la Institut un astfel de individ nerevendicat. L-au disecat. Asta mi-a povestit laborantul Boyd. I-au luat mâna dreaptă nu știu pentru ce, au venit în dimineața următoare, și ea le arăta ciuciu… Valentin izbucni în râs. A? Și uite-așa până acum! Ba își desface degetele, ba le strânge iar. Ce părere ai, ce vrea să spună cu asta?

– Cred că simbolul este destul de neclar. Ar cam fi timpul s-o ștergem acasă, Valentin. Nu? Iar eu oricum mai am încă o treabă importantă…

– Hai să mergem! zise Valentin, încercând în zadar să-și nimerească fața în ochelari. Pfuu, m-ai cam îmbătat, Richard… (Luă ochelarii cu amândouă mâinile și, grijuliu, îi puse unde trebuia.) Ai mașină?

– Da. Vă conduc.

Au plătit și s-au îndreptat spre ieșire. Valentin se ținea mai drept decât de obicei și tot timpul, luându-și avânt, își ducea degetul spre tâmplă, salutându-i pe laboranții cunoscuți care, cu mirare și curiozitate, priveau „steaua" fizicii mondiale. Lângă ieșire, încercând să-l salute pe portarul care rânjea cu gura până la urechi, Valentin își lovi ochelarii și toți trei săriră să-i prindă.

– Pfuu, Richard, mormăi Valentin, urcându-se în Peugeot. M-ai îmbătat… cu ne-ru-și-na-re. La dracu'… Nu se poate așa… Nu-i frumos. Mâine am o experiență. Știi, e un lucru curios…

Și a început să povestească despre experimentul de mâine, dar întrerupându-se tot timpul, alternând cu bancuri și repetând: „M-ai îmbătat… Ce mama dracului… Nu… Așa nu…" Nunan îl conduse până în orășelul cercetătorilor și întrerupse hotărât dorința laureatului apărută ca din senin („și ce naiba de experiment o mai fi și ăsta? Știți ce o să fac eu cu experiemntul ăsta? O să îl amân…") și îl predă soției, care se înfurie amuzată. Valentin însă își văzu de-ale lui:

– Oo… Oooaspeți?… Cine?… A, profesorul Boyd? Îmi pare bine! Acum noi cu el o să tragem câte una, dar nu una mică… la naiba. O să bem cu paharul… Richard! Unde ești, Richard?

Toate astea Nunan le auzi deja în timp ce fugea pe scări. „Și lor le e frică, se gândea, urcându-se în Peugeot. Vă e frică? Și vouă vă e frică, «frunți-late»?… Lasă, că așa și trebuie să fie. Trebuie să vă fie frică mai mult decât nouă tuturora luați la un loc. Dar noi pur și simplu nu știm nimic. Ei barem înțeleg că nu înțeleg nimic. Se uită în această prăpastie fără fund și știu că trebuie neapărat să coboare acolo, inima li se zbate gata să sară din piept, dar trebuie să coboare. Iar principalul nu este cum s-o

facă și ce vor găsi acolo, jos. Totul este cum să iasă de-acolo… Iar noi, păcătoșii, ne uităm, ca să zic așa, în altă parte… Dar, ia stai! Poate că așa și trebuie! Să lăsăm totul să meargă de la sine și vom trăi oricum. Bine a mai zis cine-a zis: «Cea mai eroică faptă a omenirii este că ea există și are de gând să reziste și mai departe…» Și, totuși, dracu' să vă ia, se adresă el extratereștrilor. N-ați putut să vă faceți picnicul în altă parte? Pe Lună, de exemplu. Sau pe Marte… Și voi sunteți o gașcă la fel de indiferentă ca toți ceilalți, chiar dacă ați învățat să coagulați spațiul. Ce să spun, și-au găsit să facă picnic. Picnic…“

„Mai bine m-aș gândi cum să-mi aranjez picnicurile mele, reflectă el, în timp ce conducea încet Peugeotul pe străzile ude, intens luminate. Cum să le învârt pe toate astea cât mai abil? Bineînțeles că pe principiul minimei acțiuni. Ca-n mecanică. La ce dracu' mai am diploma de inginer dacă nu sunt în stare să inventez ceva ca să pot strânge cu ușa hiena aia șontoroagă?“

Opri mașina în fața clădirii unde locuia Redrick Schuhart și zăbovi un pic la volan, făcându-și un plan cum să înceapă discuția. Pe urmă, scoase AV-ul, ieși din mașină și abia atunci observă că blocul părea pustiu. Aproape toate geamurile erau „oarbe“, în părculeț nu era nimeni și chiar becurile erau stinse. Asta îi aminti de ce va vedea acum și simți cum îi îngheață spinarea. Chiar îi trecu prin cap că poate ar fi o soluție să-l cheme pe Redrick la telefon și să discute cu el în mașină sau într-o berărie oarecare, liniștită. Dar alungă repede acest gând. Erau o mulțime de motive. „Și-n afară de asta, își zise el, hai să nu ne comparăm cu aceste făpturi jalnice care au fugit precum gândacii opăriți cu apă.“

Intră în bloc și urcă încet scările nemăturate de mult. În jur se așternuse o liniște mormântală, multe uși ale apartamentelor erau întredeschise sau chiar date de perete, iar din holurile întunecoase te izbea mirosul stătut de praf și mucegai. Se opri în fața ușii apartamentului lui Redrick, își aranjă părul, respiră adânc și apăsă butonul soneriei. După o vreme, scârțâi ușor parchetul, se auziră zgomote la yală și ușa se deschise încet.

În prag stătea Maimuțica, fiica lui Redrick Schuhart. Afară, pe hol, întunericul se destrămă și, în prima secundă, Richard Nunan zări, în lumina puternică, doar o siluetă întunecată și imediat se gândi că-n ultimele luni fetița crescuse destul de mult. Dar pe urmă, când ea se retrase în interiorul holului și îi văzu fața, imediat i se puse un nod în gât.

– Bună ziua, Maria, îi zise străduindu-se să vorbească cât mai duios. Ce mai faci, Maimuțico?

Nu-i răspunse. Tăcută, se retrase complet, fără zgomot, spre ușa de la sufragerie, uitându-se la el încruntată. Probabil că nu-l recunoscuse. La drept vorbind, nici el n-o mai recunoștea. „Zona, se gândi. Ce porcărie…“

– Cine-i acolo? întrebă Guta, scoțând capul din bucătărie. Dumnezeule, Dick! Pe unde te-ai ascuns până acum? Știi, Redrick s-a întors.

Se grăbi spre el, ștergându-și mâinile cu un prosop care-i atârna pe umăr. Era tot atât de frumoasă, energică și puternică, numai că ceva se schimbase: ori era trasă la față, ori ochii îi erau febrili.

O pupă pe obraz și, dându-i impermeabilul și pălăria, îi zise:

– Am auzit, am auzit… dar tot n-am avut timp să trec. E acasă?

– Acasă, răspunse Guta. E unul acolo cu el… În curând o să plece, pentru că stă de mult. Intră, Dick.

Făcu câțiva pași străbătând holul și se opri în ușa sufrageriei. Bătrânul stătea la masă singur, nemișcat și puțin adus într-o parte. Lumina roz de la abajur cădea pe fața lui lată, întunecată, parcă cioplită dintr-un lemn vechi, luminându-i gura căzută și ochii nemișcați, lipsiți de viață… Și imediat Nunan a simțit mirosul. El știa că este un joc al imaginației, mirosul persista numai în primele zile, apoi dispărea de tot, dar Richard Nunan îl simțea cumva din memorie, mirosul greu al pământului răscolit.

– Dacă vrei, trecem în bucătărie, zise repede Guta. Pregătesc cina și-ntre timp o să vorbim.

– Sigur că da, se învioră Nunan. De când nu ne-am mai văzut… Nu ai uitat încă ce anume îmi place să beau înainte de cină?

Trecură în bucătărie. Guta deschise imediat frigiderul, iar Nunan se așeză lângă masă și privi în jur. Ca-ntotdeauna, aici totul era curat, totul strălucea, iar deasupra cratițelor se ridica aburul. Aragazul era nou, semiautomat, și asta însemna că în casă erau bani.

– Și el cum e?, întrebă Nunan.

– Tot așa. A slăbit în închisoare, dar acum și-a mai revenit.

– Roșcovan?

– Și încă cum!

– Rău?

– Și încă cum! Răutatea asta o s-o ducă și-n groapă.

Guta puse în fața lui un pahar de „Bloody Mary“, un strat transparent de vodcă ce părea suspendat deasupra sucului de roșii.

– Nu-i prea mult?, îl întrebă ea.

– Tocmai bine. Nunan trase aer în piept, închise ochii și bău încet acest cocktail. Se simțea bine. Își aduse aminte că, pentru prima dată în această zi, băuse ceva mai substanțial. Asta-i altceva, zise. Acum se mai poate trăi.

– La tine totul e bine? întrebă Guta. De ce n-ai mai venit de atâta timp?

– Treburi blestemate, se plânse Nunan. În fiecare săptămână aveam de gând să vin sau măcar să vă dau un telefon, dar, mai întâi, a trebuit să dau o fugă până la Rocksopolis, pe urmă am avut un scandal, după aceea am auzit: „S-a întors Redrick“, dar m-am gândit că n-are rost să vă deranjez… În general, m-am cam încurcat cu treburi, Guta. Câteodată, mă întreb pentru ce ne zbatem atâta? Ca să câștigăm bani? Dar pentru ce dracu’ ne trebuie banii dacă nu facem altceva decât să ne agităm?

Guta făcu zgomot ridicând capacele de la cratițe, apoi luă de pe o policioară un pachet de țigări și se așeză la masă alături de Nunan. Se uită în jos. Nunan scoase grăbit bricheta și îi aprinse țigara. Și din nou, pentru a doua oară în viață, observă cum îi tremurau degetele la fel ca atunci când Redrick fusese închis, iar Nunan venise la ea să-i dea bani. La început rămăsese fără niciun ban și niciun ticălos din bloc nu o împrumutase. Pe urmă apăruseră și banii și, judecând după toate, erau destui.

Nunan își dăduse seama cam de unde provin, dar continuă să vină, aducându-i Maimuțicii dulciuri și jucării și stând seri întregi cu Guta la cafea, făcând împreună planuri pentru viitorul lui Redrick. După ce asculta tot ce povestea ea, mai mergea și pe la vecini, încercând să vorbească cu ei și să le explice situația, după care, pierzându-și răbdarea, amenința: „O să se întoarcă Roșcovanul și o să vă rupă el oasele“, însă nu rezolva nimic.

– Ce-ți mai face prietena? întrebă Guta.

– Care?

– Cea cu care ai venit atunci. Blonda aia…

– Păi, ce, era prietena mea? Era stenografa. S-a măritat și și-a dat demisia.

– Trebuie să te-nsori, Dick, îl sfătui Guta. Vrei să-ți găsesc eu o fată?

Nunan vru să răspundă ca de obicei: „O să crească Maimuțica…“ Dar se opri la timp. Acum asta suna cu totul altfel.

– Stenografă îmi trebuie, nu nevastă, mormăi el. Lasă-l pe diavolul tău roșcovan și vino la mine ca stenografă. Doar ai fost o stenografă minunată. Bătrânul Harris chiar și-acum își mai aduce aminte…

– Asta îmi mai lipsea! spuse ea. Mi-am distrus toată mâna atunci.

– Chiar așa? Nunan dădu impresia că văzuse. Harris ăsta!

– O, Doamne, spuse Guta, nu-mi dădea deloc pace! Nu îmi era frică decât să nu afle Red.

Pe neauzite, intră Maimuțica, privi cratițele și se uită la Richard, pe urmă se apropie de maică-sa și se lipi de ea, întorcându-și fața.

– Hei, Maimuțico, zise Richard Nunan vesel, vrei o ciocolată?

Băgă mâna în buzunar, scoase un automobil de ciocolată, protejat de un înveliș transparent, și îl întinse fetiței. Ea nu se mișcă. Guta luă ciocolata și-o puse pe masă. Dintr-o dată, i se albiră buzele…

– Da, Guta, zise la fel de vesel Nunan. Știi, vreau să mă mut. M-am săturat să stau mereu la hotel. În primul rând e prea departe de Institut…

– Deja nu mai înțelege aproape nimic, șopti Guta, și el amuți brusc, luă paharul cu ambele mâini și începu să-l învârtă între degete fără rost.

– Nu ne întrebi cum stăm, continuă ea, și foarte bine faci. Doar ești prietenul nostru vechi, Dick, și n-avem ce să-ți ascundem. De altfel, nici nu se poate.

– Ați fost la doctor? întrebă Nunan, fără să ridice privirea.

– Da. Niciunul nu poate face nimic, iar unul dintre ei a spus… Guta tăcu.

Tăcu și el. Nu avea ce să mai spună și nici n-ar fi vrut să se gândească la asta, dar îl înfioră un gând sinistru: „Este o invazie. Nu este un picnic la marginea drumului și nici o chemare de contact. Este o invazie. Nu ne pot schimba, dar vor pătrunde în corpurile copiilor noștri, transformându-i după chipul și asemănarea lor“. Brusc i se făcu frig, dar își aminti că citise ceva asemănător într-un *pocket-book* cu coperte stridente, lucioase, și la gândul ăsta parcă se mai liniști. Poți născoci tot ce-ți trece prin cap, dar în realitate nu e niciodată așa cum născocești.

– Iar unul dintre ei a spus că deja nu mai este om, continuă Guta.

– Prostii! zise Nunan încet. Mergeți la un specialist adevărat. De exemplu, la James Cutterfield. Vreți să vorbesc cu el? Vă aranjez eu intrarea…

– La Măcelar? râse ea nervos. Nu-i nevoie, Dick. Mulțumesc. Chiar el a zis asta. Probabil că asta ne e soarta.

Când Nunan îndrăzni să-și ridice din nou privirea, Maimuțica deja plecase, iar Guta stătea nemișcată, cu gura întredeschisă și privirile în gol; țigara pe care o ținea între degete se transformase într-un bețișor lung și strâmb de scrum cenușiu. Atunci împinse paharul spre ea și zise:

– Mai fă-mi unul, baby… Și pentru tine unul. Și să bem.

Scrumul căzu, ea căută un loc unde să arunce mucul, apoi îl azvârli în chiuvetă.

– Pentru ce?, întrebă ea. Nu înțeleg. Ce-am făcut noi? Totuși, nu suntem cei mai răi din orașul ăsta.

Nunan se aștepta ca ea să izbucnească în plâns, dar se înșelă. Guta deschise frigiderul, scoase vodca, sucul și luă de pe poliță al doilea pahar.

– Totuși, nu te pierde cu firea, o încurajă Nunan. Nu există pe lume nimic care să nu se repare. Și să mă crezi, Guta, am legături foarte mari… Și-am să fac tot ce-mi va sta în putință…

Acum chiar credea tot ce vorbea, începuseră deja să-i treacă prin minte nume de persoane, legături, orașe și i se părea că mai auzise undeva ceva asemănător acestor cazuri. Și parcă acolo totul se terminase cu bine și trebuia doar să-și mai aducă aminte unde se întâmplase și cine făcea tratamentul. Își aminti brusc pentru ce venise aici, își aminti de domnul Lemhen și de ce se împrietenise cu Guta și refuză să se mai gândească la ceva. Își alungă toate gândurile despre aranjamentele lui, se așeză mai comod, se destinse și începu să aștepte băutura.

În acest timp, din hol se auziră niște pași târșâiți, niște bocănituri, precum și vocea fonfăită, dezgustătoare, mai ales acum, a lui Sterviatnik Barbridge. „Hei, Roșcovanule! Pe la muierea ta se vede treaba că a trecut unul, măi papă-lapte. Să fi fost în locul tău, n-aș fi lăsat așa…“

Și vocea lui Redrick: „Mai bine ai grijă de proteze, Sterviatnik. Mușcă-ți limba! Ușa-i acolo și ai grijă să nu uiți să pleci, iar pentru mine a venit timpul să mai și mănânc“.

Iar Barbridge: „Ptiu, drace! Nici să glumesc n-am voie!“

Și Redrick: „Între noi nu mai e loc de glume. Și cu asta, basta. Hai, șterge-o. Și fă-o mai repede!“

Se auzi pocnetul yalei, vocile se estompară, probabil că amândoi ieșiseră pe scară. Barbridge șopti ceva și Redrick răspunse: „Gata, gata. Doar ne-am înțeles!“ Din nou bolboroseala lui Barbridge și vocea tăioasă a lui Redrick: „Am zis gata!“ Se trânti ușa, răsunară pași repezi în hol și-n pragul bucătăriei apăru Redrick Schuhart. Nunan se ridică în întâmpinare și-atunci își strânseră mâinile tare, bărbătește.

– Am știut că tu ești, zise Redrick, privindu-l cu ochii verzi, vioi pe Nunan. Ohh! Da’ te-ai cam umflat, măi grăsanule! Îți îngroși ceafa prin baruri. Ehe! Da’ văd că petreceți aici, nu glumă! Guta, bătrânico, fă-mi și mie unul, că doar trebuie să vă ajung din urmă…

– Dar nici n-am început încă. Am vrut doar. Pot să scap eu de tine?

Redrick râse strident și trânti un pumn în umărul lui Nunan.

– Vedem noi acum cine pe cine ajunge și care pe care întrece! Io, frate, doi ani am postit. Ca să te ajung din urmă, ar trebui să beau o cisternă… Hai să mergem. Ce stăm aici în bucătărie? Hai, Guta, adu cina…

Se „cufundă“ în frigider și apăru din nou, ținând în fiecare mână câte două sticle cu diferite etichete.

– O să chefuim, în cinstea celui mai bun prieten, Richard Nunan, care nu-și lasă prietenii la necaz! Deși nu are niciun

câștig din asta. Ce păcat că nu-l avem și pe Cremă-de-ghete…

– Dă-i un telefon, propuse Nunan.

Redrick Roșcatu' clătină din cap:

– Acolo unde este încă nu i-au pus telefon. Hai să mergem, să mergem.

Intră primul în sufragerie și trânti sticlele pe masă.

– O să chefuim, tăticule! se adresă bătrânului nemișcat. Ăsta e Richard Nunan, prietenul nostru Dick, ăsta este tăticul meu, Schuhart-senior…

Richard Nunan se încordă, se ghemui ca un arici, căscă gura până la urechi și, fluturând cu palma prin aer, spuse mortului:

– Încântat, domnule Schuhart! Ce mai faceți?… Noi ne cunoaștem, Red, îl informă el pe Schuhart-jr, care cotrobăia prin bar. Ne-am văzut o dată, e-adevărat, numai în treacăt…

– Stai jos, îi zise Redrick, arătându-i un scaun aflat lângă bătrân. Dacă vrei să-i vorbești, o faci mai tare: n-aude nici pe dracu'.

Puse paharele, deschise repede sticlele și îl îndemnă pe Nunan:

– Toarnă. Nu prea mult, lu' tăticu' numai un piculeț acolo, pe fundul paharului…

Nunan începu să toarne fără grabă. Bătrânul, stând în aceeași poziție, privea peretele. Nu reacționă deloc când Nunan îi întinse paharul. Iar Nunan se obișnuise deja cu noua situație. Era un joc sinistru și jalnic, dirijat de Redrick, și intrase în acest joc așa cum toată viața intrase în jocurile altora… și sinistre, și jalnice, și rușinoase, și sălbatice, și chiar mai periculoase decât acestea. Redrick, ridicându-și paharul, rosti: „Ce ziceți, îi dăm drumu'?", iar Nunan, complet natural, se uită întrebător la bătrân. Red ciocni însă nerăbdător paharul lui Nunan: „Hai mai repede. Hai să-i dăm drumu' odată! Nu-i purta de grijă, că nu scapă ocazia…" Atunci Nunan, tot atât de natural, dădu din cap și băură.

Redrick gemu și, în timp ce ochii îi luceau, începu să vorbească pe un ton puțin nenatural și febril:

– Gata, prietene! Nu mă mai vede închisoarea. Dacă ai și, dragul meu, cât de bine e acasă… Bani am și mi-am pus în plan o vilișoară frumușică, cu grădină. N-o să fie mai rău decât la Sterviatnik… Tu nu știi, dar am vrut să plec, și încă din închisoare mă hotărâsem: „Pentru ce, mă gândeam, să mai stau în orășelul ăsta? Să se aleagă praful, mă gândeam, de toate astea!" Și când mă-ntorc de-acolo, poftim! Nu mai avem voie să plecăm! Păi, ce, am devenit ciumați în ăștia doi ani?

Vorbea și vorbea, iar Nunan aproba dând din cap, sorbea din whisky, strecura înjurături de compasiune și întrebări retorice, iar pe urmă începu să-l întrebe despre vilă: ce fel de vilă, unde, ce preț? Și de aici au început să se certe: Nunan demonstra că vila

este scumpă și că se află într-un loc nepotrivit; își scoase carnețelul, începu să-l răsfoiască și să citească adresele vilelor părăsite care puteau fi vândute pe un preț de nimic; reparația o să coste o nimica toată dacă mai depui și o cerere pentru plecarea din oraș, iar dacă autoritățile refuză, poți să mai ceri și despăgubiri.

– Văd că te ocupi deja și de bunuri imobiliare, zise Redrick.

– Păi, mă cam ocup de toate câte un pic, răspunse Nunan și îi făcu cu ochiul.

– Știu, știu. Am auzit de businessurile tale.

Nunan holbă ochii, duse degetul la buze și făcu din cap spre bucătărie.

– Hai, lasă, că știe toată lumea, zise Redrick. Banii n-au miros. Acum am înțeles asta perfect… Dar că ți l-ai luat ca administrator pe Ciolanu'… m-a durut burta de atâta râs! Înțelegi? Ai dat drumul la țap în grădina cu varză… Păi ăla-i psihopat, îl cunosc încă din copilărie! În acest moment, bătrânul, cu o mișcare rigidă ca a unei păpuși imense, își ridică încet mâna de pe genunchi și o izbi de masă, cu un sunet sec, alături de paharul lui. Mâna era întunecată, cu reflexele albăstrui, cu degetele încovoiate, asemănătoare ghearelor de găină. Redrick tăcu și se uită la el. Nunan observă cu uimire cum pe fața lui Redrick tresări ceva și fizionomia pistruiată și prădalnică luă expresia unei dragoste adevărate și a unei tandrețe sincere.

– Bea, tăticule, bea! zise duios Redrick. Ai voie un pic. Să fii sănătos… Nu-i nimic, îi spuse lui Nunan cu jumătate de glas și îi făcu cu ochiul conspirativ. Nu scapă el păhărelul ăsta, fii liniștit…

Privindu-l, Nunan își aduse aminte cum a fost cu laboranții de la Boyd atunci când au venit aici după acest cadavru. Erau doi, amândoi băieți puternici, sportivi, plus un doctor de la spitalul orășenesc cu doi sanitari: oameni zdraveni și brutali, obișnuiți să care targa și să-i liniștească nebunii violenți. Mai târziu, unul din laboranți a povestit cum acest „Roșcovan" mai întâi parcă n-a înțeles despre ce este vorba, le-a dat drumul în apartament, i-a lăsat să-l examineze pe taică-su și probabil că, până la urmă, l-ar fi luat pe bătrân, Redrick închipuindu-și că o să-l ducă la spital pentru un tratament profilactic. Dar acești sanitari tâmpiți – care în cursul discuțiilor au stat în hol și s-au uitat după Guta cum spală geamurile în bucătărie când au fost chemați – l-au înșfăcat pe bătrân ca pe un butuc, l-au smucit și l-au scăpat pe jos. Redrick turbase de mânie și, colac peste pupăză, boul de doctor începuse să-i explice amănunțit ce, unde și pentru ce. Redrick îl ascultase un minut sau două, iar pe urmă, fără să-l prevină, explodase ca o bombă cu hidrogen. Laborantul care povestise toate astea nici nu-și mai aducea aminte cum ieșise din apartament. Diavolul roșcovan îi aruncase pe scări pe toți și

niciunuia nu-i dăduse voie să plece pe propriile picioare. Toți, după cum spunea laborantul, au zburat din ușa blocului precum ghiulelele din tunuri. Doi au rămas în stradă leșinați, iar pe restul îi fugărise Redrick pe străzi, prin vreo patru cartiere, apoi se întorsese la mașina lor și le spărsese toate geamurile. Șoferul nici nu mai era acolo, dispăruse în direcția opusă…

– Aici, într-un bar, mi-au preparat un cocktail nou, spuse Redrick, turnându-și whisky. Se numește „piftia vrăjitorului“. Am să ți-l fac pe urmă, după ce vom mânca. Frățioare, asta-i o băutură mortală pe stomacul gol. Numai de la o doză îți amorțesc și picioarele, și mâinile. Vrei, nu vrei, dar astăzi te-mbăt. Și pe tine, și pe mine. O să ne-aducem aminte de vremurile de altădată. De cele vechi și bune, de „Borj“. Săracu' Ernie, și-acum mai e acolo, știi? Bău, își șterse buzele cu dosul palmei și întrebă nepăsător: „Și ce mai e pe-acolo, prin Institut? N-au apucat încă să studieze «piftia vrăjitorului»? Știi, am cam rămas puțin în urmă cu știința…“

Nunan înțelese imediat de ce Redrick începuse discuția pe tema asta. Gesticula și zise:

– Vai de mine, prietene! Știi ce s-a-ntâmplat cu această „piftie“? Ai auzit cumva de laboratoarele Kerrygan?… Ei, un fel de prăvălioară particulară… deci așa! Și-au făcut rost de o porție din „piftie“ și…

A povestit despre catastrofă, despre scandal, că nici până acum nu i-au găsit pe cei care au adus „piftii!“ și că nu s-au găsit explicații. Redrick asculta parcă neatent: dădea din cap, țâțâia aprobator sau dezaprobator, iar pe urmă turnă cu hotărâre whisky în pahare.

– Așa le trebuie. Paraziții! Să crape…

Băură. Redrick se uită la „tăticu'“ și din nou tresări ceva pe fața lui. Întinse mâna și mută paharul mai aproape de degetele încovoiate și, dintr-o dată, degetele se desfăcură și iar se încleștară prinzând paharul.

– Uite-așa treaba o să meargă mai repede, explică Redrick. Guta! țipă el. Mult ne mai ții înfometați?… Pentru tine se străduiește, îi explică lui Nunan. Pregătește salata ta preferată de moluște. A făcut rost de ele mai demult, am văzut eu… Dar, în general, cum mai merg treburile la voi în Institut? Ați găsit ceva nou? Se zice că la voi lucrează acum întruna automatele, dar obțin cam puțin.

Nunan începu să povestească de treburile din Institut și, în timp ce vorbea, lângă masă, alături de bătrân, apăru pe neauzite Maimuțica; stătu puțin, punându-și pe masă lăbuțele păroase, și, dintr-odată, printr-o mișcare complet copilărească, se lipi de cadavru și își puse capul pe umărul lui. Nunan, continuând să pălăvrăgească, se gândea, uitându-se la aceste două plăsmuiri groaznice ale Zonei: „Dumnezeule, ce mai poate fi? Ce trebuie să

mai facem ca omenirea să înțeleagă în sfârșit? Oare numai astea două nu sunt de-ajuns?“ Știa că este puțin. Știa că miliarde și miliarde nu știu nimic și nici nu vor să știe, iar dacă vor afla, se vor văita vreo zece minute și iar se vor întoarce la ale lor. „Mă îmbăt, se înfurie. La dracu’ și cu Barbridge, dă-l dracului și pe Lemhen… familia asta blestemată de Dumnezeu, la dracu’ și cu ea! Mă îmbăt.“

– Ce te holbezi așa la ei?, întrebă Redrick încet. Nu-i purta de grijă, asta nu-i dăunează. Ba chiar invers. Se zice că din el izvorăște sănătatea.

– Da, știu, zise Nunan și goli paharul. Intră Guta, îi ordonă lui Redrick să așeze farfuriile și puse pe masă un platou mare de argint cu salata preferată a lui Nunan. Și aici, bătrânul, de parcă cineva l-ar fi trezit și l-ar fi tras de niște sforicele, ridică paharul dintr-o mișcare spre gura care se deschise.

– Măi, băieți, se bucură Redrick, acum o să tragem un chef pe cinste.

4

REDRICK SCHUHART, 31 de ani

Peste noapte, valea se răcise, iar în zori se făcuse frig de-a binelea. Mergeau pe terasament păşind pe traversele putrezite, între şinele ruginite, şi Redrick se uita cum lucesc picăturile de ceaţă condensată pe scurta de piele a lui Arthur Barbridge. Băiatul păşea uşor, vesel, de parcă nu ar fi avut în spate o noapte chinuitoare, derulată într-o tensiune stânjenitoare. Şi acum îi mai tremura fiecare fibră a corpului, după două ore sinistre de aţipeală extenuantă petrecute pe creasta umedă a dealului pleşuv, lipiţi unul de altul, spate în spate, pentru a-şi păstra căldura şi aşteptând „şuvoiul verzişoarei“ să ocolească dealul şi să dispară în râpă.

De fiecare parte a terasamentului se aşternea o ceaţă deasă. Din când în când se revărsa peste şine în şuvoaie grele, cenuşii, obligându-i, în aceste locuri, să umble scufundaţi până la genunchi în drojdia şerpuitoare. Mirosea a rugină umedă, iar dintr-o mlaştină, aflată în dreapta terasamentului, te trăsnea duhoarea de mortăciune. În jur nu se vedea absolut nimic, decât ceaţa, dar Redrick ştia că în împrejurimi se întinde o zonă aluvionară cu mult pietriş şi că după această câmpie se află munţii ascunşi în pâclă. Mai ştia că, atunci când va apărea soarele şi ceaţa se va înrouri, va trebui să vadă undeva la stânga rămăşiţele unui elicopter distrus, iar în faţă un şir de vagonete. Şi abia atunci se putea spune că treaba începe cu adevărat.

Redrick strecură palma între spate şi rucsac şi, fără să se oprească, îl ridică astfel încât marginea balonului cu heliu să nu-i taie spatele. „E greu afurisitul, cum o să mă târăsc cu el? Un kilometru şi jumătate, pe puţin… Lasă, stalker, nu te mai văicări. Ştiai pentru ce mergi. La sfârşitul drumului, o să te aştepte oricum cinci sute de mii de monede, aşa că poţi să mai şi transpiri. Cinci sute de mii… O bucăţică grasă, ce zici? Să fiu al naibii dacă îi las mai ieftin de cinci sute de mii. Şi dracu’ să mă ia dacă o să-i dau lui Sterviatnik mai mult de treizeci, iar mucosului ăstuia… Mucosului nimic… Dacă măcar jumătate din ce-a zis tartorul ăla bătrân este adevărat, atunci mucosului… nimic.“

Privi din nou spatele lui Arthur şi un timp se uită cu ochii mijiţi cum mergea uşor, păşind peste două traverse deodată.

Arthur avea umerii lați, șoldurile înguste, iar părul lung și negru ca pana corbului, la fel ca al soră-sii, se clătina în ritmul pașilor. „Singur m-a rugat, se gândea Red morocănos. Singur. Și de ce m-o fi rugat cu disperare? Tremura tot, lacrimi în ochi: «Luați-mă, mister Schuhart! Mi-au propus-o diferiți oameni, dar aș fi vrut numai cu dumneavoastră. Niciunul nu-i bun de nimic! Tata, eh… Dar acum el nu mai poate».“ Redrick întrerupse cu un efort de voință această amintire. Îi era scârbă să se mai gândească la asta și, poate, de aceea începu să se gândească la sora lui Arthur, cum dormea cu Dina, fie treaz, fie beat și, de fiecare dată era la fel de dezamăgit. „Pur și simplu e de neconceput: așa o femeie superbă ai iubi-o o viață-ntreagă, dar în realitate nu poți iubi o asemenea nulitate, o păpușă moartă. E toată doar o minciună, nu și femeie.“ Parcă și-acum își amintea de nasturii de la bluza mamei, aurii, semitransparenți, de chihlimbar, care parcă te îmbiau să-i bagi în gură și să-i sugi, așteptând să simți o dulceață neobișnuită. Și îi lua în gură, îi sugea și, de fiecare dată, era profund dezamăgit, însă mereu uita această deziluzie, adică nu o uita, dar pur și simplu refuza s-o creadă.

„Dar poate că mi l-a trimis papahen, se gândi el la Arthur. Ia uite ce armă are în buzunarul de la spate… Nu, nu cred. Sterviatnik doar mă știe. Sterviatnik știe că nu e de glumit cu mine. Și știe cum sunt în Zonă. Nu, toate astea-s fleacuri. Nu este nici primul care m-a rugat, nici primul care a vărsat lacrimi. Alții se târau și-n genunchi… Iar armele… Toți le poartă când merg pentru prima dată. Prima și ultima… oare ultima?… Ehe, e ultima dată, măi băiețel! Ai văzut ce-a ieșit din Sterviatnik? Ultima dată. Da, papahen. Să fi știut ce trăsnaie i-a trecut prin cap băiatului tău, l-ai fi trosnit cu cârjele până rămânea lat. Băiatul tău, rodul Zonei…“ Și, dintr-odată, simți că în față este ceva, nu prea departe, la vreo treizeci-patruzeci de metri.

– Stai! îi zise lui Arthur.

Băiatul împietri. Avea reflexe bune: rămăsese ca o statuie, cu piciorul ridicat, iar apoi, încet și cu precauție, și-l puse pe pământ. Redrick se opri alături de el. Linia de cale ferată cobora aici și se pierdea complet în ceață, iar acolo, în pâclă, era ceva. Ceva mare și nemișcat. Nu era periculos. Redrick trase precaut aerul prin nări. Da, nu era periculos.

– Dă-i drumu’ înainte! zise și așteptă ca Arthur să facă un pas, apoi îl urmă. Cu coada ochiului, vedea fața lui Arthur, profilul lui perfect, pielea curată a obrazului și buzele strânse cu înverșunare sub mustăcioara subțire.

Se cufundară în ceață, întâi până la brâu, apoi până la gât, iar după câteva secunde se zări în față silueta deformată a vagonetului.

– Gata, hotărî Redrick și începu să-și dea jos rucsacul. Stai jos, unde ești acum. Odihnă și fumat.

Arthur îl ajută să-și scoată rucsacul, apoi se așeză alături, pe șina ruginită. Redrick desfăcu unul dintre buzunarele rucsacului, scoase un pachet cu mâncare și termosul cu cafea; în timp ce Arthur desfăcea pachețelul și punea sandviciurile pe rucsac, scoase de la piept bidonașul, deșurubă căpăcelul și, închizând ochii, trase câteva înghițituri, savurându-le.

– Vrei și tu? îi oferi, ștergând cu palma gâtul bidonașului. Pentru curaj…

Arthur refuză, îmbufnat.

– Pentru curaj n-am nevoie, mister Schuhart. Mai bine o cafea, dacă-mi dați voie. Aici e foarte umed, nu-i așa?

– Umed, acceptă Redrick. (Strecură bidonașul la loc, alese un sandvici și începu să mestece.) Când ceața se va destrăma, o să vezi că pe aici, primprejur, sunt doar mlaștini. Cândva, prin locurile astea au fost țânțari, ceva de groază.

Tăcu brusc și turnă cafea. Era fierbinte, vâscoasă, dulce și era mai plăcut s-o bei acum în loc de alcool. Aroma ei îl purta cu gândul acasă. La Guta. Și nu pur și simplu la Guta, ci la Guta în capoțel, somnoroasă, păstrând încă o cută de la pernă, pe obraz.

„M-am băgat ca musca-n lapte. Cinci sute de mii… Ce naiba mi-or fi trebuind banii ăștia? Ce, vreau să-mi cumpăr un bar? Banii sunt necesari ca să nu te gândești la ei. Asta cam așa e. Aici a zis bine Dick, dar, în ultimul timp, nu prea m-am gândit la ei. La ce naiba mi-or fi trebuind banii ăștia? Casă am, grădină am, șomer nu ajung în Marmont… Totuși, m-a urnit Sterviatnik. M-a învârtit ca pe un tinerel…“

– Mister Schuhart, vorbi pe neașteptate Arthur, uitându-se într-o parte. Dumneavoastră credeți cu adevărat că această chestie îndeplinește dorințele?

– Prostii! zise Redrick neatent și se opri imediat, ținând în mână păhărelul care-l ducea la gură. Da’ de unde știi tu pentru care chestie mergem?

Arthur râse jenat, își trecu mâna prin părul negru ca pana corbului, se scărpină și zise:

– Uite-așa… Mi-am dat seama… Nici nu mai știu ce anume m-a determinat să ajung la ideea asta… În primul rând, tata. Înainte, bombănea tot timpul despre acest Glob de Aur, dar în ultima vreme încetase s-o mai facă, și-n plus de asta venea mereu pe la dumneavoastră. Dar știu că nu sunteți prieten cu el, chiar dacă îndruga vrute și nevrute… În al doilea rând, în ultimul timp, era așa… cam ciudat. (Arthur râse din nou și își scutură capul, amintindu-și de ceva.) Dar am înțeles totul, în sfârșit, când ați încercat împreună acest dirijabil mic pe maidan… (Dădu cu palma în rucsac, unde era rulat strâns învelișul balonului.) La drep vorbind, v-am urmărit atunci și, când am văzut că ridicați sacul cu pietre și-l purtați deasupra pământului, totul mi s-a limpezit. După părerea mea, în Zonă, în afară de Globul de Aur,

nu a mai rămas nimic greu. Mușcă din sandvici și zise îngândurat, cu gura plină: Numai că nu înțeleg cum o să-l agățați, pentru că, probabil, este neted…

Redrick îl privi în tot acest timp pe deasupra păhărelului, gândind cât de diferiți sunt ei. Tatăl și fiul. N-au nimic comun. Nici fața, nici vocea, nici sufletul. Sterviatnik are vocea libidinoasă, răgușită, ticăloasă. Doar atunci când povestea despre asta vorbea frumos și nu se putea să nu-l asculți. „Roșcovanule, zicea atunci, aplecându-se deasupra mesei. Numai noi doi am mai rămas, iar pentru amândoi avem doar două picioare. Și ambele ale tale… Asta este poate cel mai valoros lucru existent în Zonă! Cui îi rămâne, dacă nu ție, hmm? Acestor simandicoși cu mașinile lor la scară? Doar eu l-am găsit. Eu! Câți de-ai noștri n-au pierit pe drum? Dar eu l-am găsit! Și l-am păstrat pentru mine! Și poate că nici acum nu l-aș fi dat nimănui, dar, vezi bine, nu mai am mâinile așa de lungi. Și-n afară de tine, n-a mai rămas nimeni. Pe câți țângăi nu i-am învățat? O școală întreagă am deschis pentru ei. Dar ei nu pot. Au alt sânge… Ei bine, nu mă crezi. Nu mă crezi și nici nu trebuie. Pentru tine, banii. Mie-mi dai cât vrei și sunt sigur că n-o să rămân nemulțumit… Iar eu voi avea din nou picioare. Picioarele să mi le iau înapoi, mă-nțelegi? Doar Zona mi le-a luat și poate că tot Zona o să mi le dea înapoi…

– Ce?, se dezmetici Redrick.

– Am întrebat dacă pot să fumez, mister Schuhart.

– Da… fumează, fumează… Și eu am să fumez…

Bău restul de cafea, scoase o țigară și, răsucind-o, privi ceața care se rărea. „Psihopat, se gândi. Dement. Vrea picioare… Lindina.“

Din discuțiile acelea îi rămăsese în suflet o senzație neplăcută care nu se dizolvase în timp, se tot strângea și iar se strângea. Nu pricepea ce-ar fi putut să fie asta, dar îl deranja, de parcă s-ar fi molipsit cu ceva de la Sterviatnik, dar nu cu o porcărie, ci, invers, cu o forță. Oare cu o putere?… Nu, nu cu putere. Da’ atunci, cu ce? „În sfârșit, dă-le dracu’! Dar hai să zicem și-așa. Să presupunem că n-aș fi intrat încă în Zonă. Că eram gata să plec, că mi-am făcut chiar și rucsacul, dar s-a întâmplat ceva… De exemplu, că m-au înhățat. Ar fi fost rău?… Bineînțeles că da. Păi de ce? Aș fi pierdut cumva banii?… Da’ de unde. Nu-i vorba de bani. Pentru că acest obiect va cădea în mâna «broaștelor râioase» sau a lui Răgușitu’ și Ciolănosu’?… Ei, asta da. E ceva. Mi-ar fi fost și mie necaz… Dar ce-am cu toate astea? În fond tot lor le pică.“

– Brrr. (Arthur se scutură.) Te pătrunde până la oase. Mister Schuhart, poate îmi dați acum și mie o gură.

Redrick scoase bidonașul în tăcere și i-l întinse. „Dar n-am fost de acord chiar de la început. De douăzeci de ori l-am trimis pe

Sterviatnik undeva, iar a douăzeci și una oară am acceptat. Mă cuprinsese parcă o moleșeală, iar ultima discuție a fost scurtă și concisă: «Hai noroc, Roșcovane. Ți-am promis o hartă. Poate te uiți totuși pe ea!» Și m-am uitat în ochii lui, erau ca doi furunculi, galbeni, cu punctișorul negru la mijloc, și i-am zis: «Dă-mi-o». Și gata. Mi-aduc aminte că eram beat atunci, o săptămână întreagă băusem, și-n suflet nu mai era nimic… Ei, drace, totuna e! Am mers și am tot mers. De ce tărăgănez lucrurile? Ce, mi-o fi frică?…“

Tresări. Un geamăt prelung și jalnic se porni brusc din ceață. Redrick sări în sus ca ars și tot așa făcu și Arthur. Dar se așternuse deja liniștea; se auzea numai foșnetul pietrișului mărunt care curgea de pe terasament, de sub picioarele lor.

– Probabil că s-au așezat rocile, șopti cu greutate Arthur. Vagonetele cu rocă… stau de mult…

Redrick privea drept în față și nu vedea nimic, își aduse aminte. Asta fusese într-o noapte. Se trezise ca dintr-un coșmar din cauza aceluiași sunet lung și trist. Numai că ăsta nu mai era un coșmar. Maimuțica țipa stând în patul ei de lângă geam, iar din celălalt capăt al casei îi răspundea tăticu’ cam la fel, tot așa de lung și scârțâitor, numai că un pic mai gâlgâitor. Și așa s-au tot chemat reciproc în întuneric, o sută de ani și încă o sută de ani. Guta se trezise și ea și-l apucase pe Redrick de mână. Simțea umărul ei acoperit brusc de o sudoare rece și așa au stat toți acești o sută de ani și încă o sută de ani ascultând, iar când Maimuțica tăcu și se culcă, el mai așteptă un pic, pe urmă se sculă, coborî la bucătărie și bău cu sete o jumătate de sticlă de coniac. Și din noaptea aceea începu să bea…

– Roca, zise Arthur. Știți… ea cu timpul se lasă… De la umezeală și din alte motive…

Redrick se uită la fața lui palidă și din nou se așeză. Țigara dintre degetele lui căzuse pe undeva și atunci își aprinse alta nouă. Arthur mai zăbovi în picioare, uitându-se în toate părțile cu teamă, pe urmă se așeză și el și râse încet:

– Eu știu, mi-a povestit cineva, că în Zonă s-ar putea să mai locuiască cineva. Niște oameni, acolo… Nu, nu extratereștri. Chiar oameni. De parcă Vizita i-ar fi prins aici și i-ar fi transformat în mutanți… S-au adaptat la noile condiții. Ați auzit ceva despre asta, mister Schuhart?

– Da, zise Redrick. Numai că nu aici. Undeva în munți, la nord-vest. Niște ciobani.

„Cu ce m-oi fi molipsit de la el? Cu nebunia lui, desigur. Deci iată de ce sunt aici. Iată ce caut pe-aici…“

O senzație stranie și foarte nouă îl umplea încet. Își dădea seama că de fapt nu este deloc nouă, că îi rodea ficații mai de mult, dar că numai acum începuse să înțeleagă și să-i fie clar totul. Și ceea ce părea înainte o prostie, o halucinație nebunească

a boșorogului ieșit din minți se transformase într-o unică speranță, într-un singur sens al vieții, pentru că numai acum îi era clar: singurul lucru care-i rămăsese pe lumea asta, singurul pentru care trăise în ultimele luni era speranța într-o minune. Iar el, prostul și tâmpitul, respingea această speranță, o călca în picioare, își bătea joc de ea și o îneca în băutură, pentru că așa fusese obișnuit. Pentru că niciodată în viață, chiar și-n copilărie, nu contase pe nimeni în afară de el însuși și pentru că încă de-atunci această încredere în el însuși nu se exprimase decât în cantitatea de „verzișori“ pe care avea norocul s-o smulgă, s-o tragă cu dinții din haosul indiferenței care-l înconjura. Așa a fost dintotdeauna și așa ar fi rămas și mai departe dacă n-ar fi nimerit într-un asemenea impas din care nu-l mai puteau scoate nici „verzișorii“. Un impas în care încrederea în tine însuți era o absurditate… Și acum această speranță, care deja nu mai era o speranță, ci o credință în minune, îl umplea până-n creștetul capului și se mira cum putuse trăi până acum într-o asemenea beznă nemărginită, fără o rază de lumină… Râse și-l lovi pe Arthur în umăr…

– Ei! Cum e, stalker? Te sfâșie? Ți-e frică?… Odihnește-te, frățioare. Nu te rușina. Zona!

Arthur se uită la el mirat, zâmbind șovăielnic, iar Redrick făcu între timp un cocoloș din hârtia unsuroasă de la sandviciuri, îl aruncă sub vagonet și se culcă pe-un cot, sprijinindu-se de rucsac.

– Bine, zise el. Presupunem că acest Glob de Aur, într-adevăr… Ce ți-ai fi dorit?

– Deci totuși credeți?

– N-are nicio importanță… cred sau nu cred. Tu răspunde-mi la întrebare.

Și, brusc, deveni curios ce poate cere Globului de Aur un astfel de băiat, încă un papă-lapte, „liceanul“ de ieri. Se uita cu o curiozitate amuzată cum Arthur se încruntă, mustăcește, ridică ochii și apoi își lasă privirea în jos.

– Bineînțeles, picioarele lui tata… rosti, în sfârșit, Arthur. Ca să fie bine totul acasă.

– Minți, minți, îl întrerupse cu blândețe. Bagă de seamă, frățioare! Globul de Aur îndeplinește numai dorințele ascunse. Numai acelea pentru care ai fi în stare să-ți bagi gâtu-n ștreang dacă nu s-ar îndeplini.

Arthur Barbridge roși, ridică din nou privirea spre Redrick și iar și-o lăsă în jos, înroșindu-se ca para focului, aproape să-i dea lacrimile. Redrick zâmbi și spuse duios:

– Totul e clar, dar asta nu e treaba mea. Păstrează-ți secretul… Și, dintr-odată, își aminti de pistol și se gândi că, până mai are timp, trebuie să țină seamă de toate, pe cât posibil. Ce ai în buzunarul de la spate?, întrebă nepăsător.

– Un pistol, mormăi Arthur și se mușcă de buză.

– Pentru ce?

– Ca să trag! răspunse Arthur provocator.

– Hai, termină!, se răsti Redrick și se îndepărtă. Dă-mi-l! În Zonă n-ai în cine să tragi! Haide!

Arthur încercă să zică ceva, dar tăcu, duse mâna la spate, scoase Coltul militar și, ținându-l de țeavă, i-l întinse. Redrick înșfacă pistolul de mânerul cu striații, îl aruncă în sus, îl prinse și întrebă:

– Ai o batistă? Dă-mi-o ca să-l înfășor…

Luă de la Arthur batista – o batistă curată și mirosind a apă de colonie –, înfășură pistolul și puse pachetul pe o bârnă.

– Deocamdată, lasă-l să stea aici, explică el. Dacă vrea Cel-de-Sus, ne întoarcem tot pe aici și îl luăm. Poate că într-adevăr o să trebuiască să ne apărăm de patrulă… Deși, frățioare, ca să tragi în patrulă…

Arthur clătină din cap.

– Nu de asta l-am luat, spuse înciudat. Acolo e numai un singur cartuș. Dacă se va întâmpla ceva, ca atunci, cu tata…

– Ia uită-te la el! se miră Redrick, privindu-l fix. Să n-ai grijă de asta. Dacă se întâmplă ceva, cum a fost cu taică-tu, am să pot să te mai car… Uite că s-a crăpat de ziuă!

Ceața se topea văzând cu ochii. Pe terasament dispăruse, iar jos și în depărtare negura lăptoasă se așternea și se dizolva, prin ea întrezărindu-se crestele ovale și păroase ale dealurilor. Între dealuri, pe ici, pe colo, apărea suprafața încrețită a mlaștinii oțetite, acoperită de răchitiș rar și prăpădit; la orizont, după dealuri, piscurile munților se încălziseră, cu o lumină galben-deschisă, iar cerul de deasupra lor era senin și albastru. Arthur privi înapoi peste umăr și scoase un țipăt de exaltare. Redrick se uită și el înapoi. La răsărit, munții păreau negri, iar deasupra lor pâlpâia și sclipea bine-cunoscuta lumină de smarald. Zorii verzi ai Zonei… Redrick, desfăcându-și cureaua, spuse:

– Nu vrei să te ușurezi? Vezi că p-ormă n-o să ai nici unde și nici timp…

Se duse după vagonet, se așeză pe vine, pe terasament, și, gemând, privea cât de repede se topește lumina verde inundată de o boare roz, în timp ce, după un vârf, o feliuță de soare se chinuia să strălucească. Și dintr-odată dealurile așternură umbre liliachii, totul deveni contrastant, reliefat, se vedea ca-n palmă și, chiar în fața lui, la vreo două sute de metri, Redrick zări elicopterul. Pesemne că nimerise în plin centrul unei „chelii a țânțarului“ și tot fuzelajul lui era turtit, semănând cu o clătită uriașă de fier. Numai coada rămăsese intactă: era numai un pic îndoită și atârna deasupra luminișului dintre dealuri, ca un cârlig enorm și negru. Elicea de echilibrare rămăsese și ea intactă, iar când adia vântul,

se învârtea cu un scârțâit sinistru. „Chelia“ probabil fusese extrem de puternică, din moment ce elicopterul nu apucase nici măcar să ardă. Pe fierul turtit se vedea clar emblema roșie-albastră a forțelor aeriene militare regale, semn pe care Redrick nici nu mai ținea minte de câți ani nu-l mai văzuse. De fapt, uitase chiar cum mai arăta.

Terminându-și treaba, Redrick se întoarse la rucsac, scoase harta și o întinse pe roca topită din vagonet. Cariera nu se vedea de aici, era mascată de un deal, pe creasta căruia se afla un pom ars, înnegrit. Dealul trebuia ocolit prin dreapta, printr-o vâlcea aflată între acest deal și un altul, care și el era vizibil, complet pleșuv, ros de surpături din care se scurseseră pietre brune pe tot povârnișul.

Toate reperele corespundeau, dar Redrick nu se simțea satisfăcut. Instinctul lui de stalker încercat refuza categoric ideea absurdă și nenaturală despre o potecă printre două dealuri apropiate. „În sfârșit. Las’ că mai vedem noi. O să ne lămurim mai bine la fața locului.“ Până la vâlcea, poteca trecea prin mlaștină, pe un loc deschis și neted, ce părea nepericulos de aici. Privindu-l însă mai atent, Redrick distinse, printre mușuroaiele uscate, o pată de culoare gri-închis. Se uită pe hartă. Acolo era desenată o cruciuliță și, cu litere strâmbe, era scris „Fantele“. Linia roșie punctată a potecii era puțin mai la dreapta cruciuliței. Porecla parcă îi era cunoscută, dar cine fusese „Fantele“ ăsta, cum arăta și când trecuse pe-aici, Redrick nu-și mai putea aminti. În schimb, își aminti de sala plină de fum a „Borjului“, de mutrele feroce ale beților, de labele lor imense și roșii care strângeau paharele, de hohotele ca de tunet izbucnite din boturile căscate, cu dinții gălbejiți. O turmă formidabilă de titani și giganți adunați la adăpat – una dintre cele mai clare amintiri ale copilăriei: prima vizită la „Borj“. „Ce-am adus atunci? Mi se pare că un «biberon». Sosit direct din Zonă, ud leoarcă, înfometat și complet buimăcit, am năvălit în «bombă» cu sacul pe umăr, am trântit marfa pe tejghea în fața lui Ernest și m-am uitat de jur împrejur, rânjind amenințător. Am suportat bombardamentul glumelor batjocoritoare, am așteptat până când Ernest, pe atunci tânăr și întotdeauna cu papion, mi-a numărat niște verzișori… adică nu, pe atunci încă nu erau verzișori, erau pătrățele regale, cu o gagică severă într-un balon și cu o coroniță pe cap… am așteptat, am ascuns banii în buzunar și, pe neașteptate, chiar pentru mine, am înșfăcat de pe tejghea o halbă grea de bere și, luându-mi avânt, am proiectat-o într-un rât din apropiere, care tot mai rânjea“… Redrick zâmbi și se gândi: „Poate ăla era «Fantele»?“

– Se poate printre coline, domnule Schuhart?, îl întrebă Arthur încet, la ureche. Stătea alături și se uita și el pe hartă.

– Vedem noi acolo, zise Redrick.

Pe hartă mai erau două cruciulițe. Una pe coasta dealului cu pomul ars, iar cealaltă pe o suprafață a dealului vecin. Canișu' și Ochelaristu'. Poteca trecea pe undeva mai jos printre cruciulițe.

– Vedem noi acolo, repetă, împăturind harta și băgând-o în buzunar.

Îl privi pe Arthur și îi ordonă:

– Ajută-mă să-mi pun rucsacul pe spate… Procedăm ca mai înainte, zise, scuturând rucsacul și aranjându-și curelele mai comod. Ai să mergi înainte, ca să te văd în fiecare clipă. Nu privești înapoi și-ți destupi urechile. Ordinul meu e lege. Bagă de seamă că o să ne târâm mult timp, așa că să nu-ți fie frică de noroi, iar dacă-ți ordon: mutra-n noroi… fără discuții… Încheie-ți scurta. Ești gata?

– Sunt gata, șopti Arthur. Era foarte nervos, iar roșeața din obraji îi dispăruse ca și cum nu fusese niciodată.

– Uite și prima direcție. (Redrick îi arătă cu mâna colina apropiată, la o sută de pași de terasament.) E clar? Dă-i drumu'!

Arthur înghiți în sec și, pășind peste șină, începu să coboare terasamentul. Pietrișul se rostogolea cu zgomot sub pașii lui.

– Mai ușor, mai ușor! îl tempera Redrick.

Începu să coboare după el cu precauții, menținând echilibrul rucsacului, extrem de greu, numai din mușchii picioarelor. Cu coada ochiului, îl urmărea tot timpul pe Arthur. „Îi e cam frică. Foarte bine că îi e frică. Probabil că simte. Dacă are instinctul lui taică-su, atunci ar trebui să simtă… Dacă ai ști, Sterviatnik, că de data asta am să te ascult: «Și uite aici, Roșcatule, singur n-ai să poți trece. Vrei, nu vrei, dar o să trebuiască să iei pe cineva cu tine. Pot să-ți dau pe unul dintre elevii mei, de care să nu-mi pară rău». M-ai convins. Pentru prima dată în viață am fost de acord să fac o treabă ca asta. Dar poate că o să iasă bine. Totuși, pe mine nu mă cheamă Sterviatnik; poate născocim ceva…"

– Stop! îi ordonă lui Arthur.

Băiatul se opri, stând în apa ruginită până la glezne, și, până coborî Redrick, mlaștina îl trăsese deja până la genunchi.

– Vezi piatra?, întrebă Redrick. Uite-acolo, sub colină. Hai spre ea!

Arthur porni înainte. Redrick îl lăsă vreo zece pași și porni pe urmele lui. Mlaștina împuțită clefăia sub picioare. Era o mlaștină moartă: nu erau nici musculițe, nici broaște și chiar răchitișul se ofilise și putrezise. Redrick, ca de-obicei, privea în jur, dar deocamdată totul părea liniștit. Colina se apropia încet, ascunzând soarele care era încă la orizont și care, pe urmă, acoperi toată zarea. Lângă piatră, Redrick privi înapoi spre terasament. Terasamentul era scăldat în soare, acolo zăcea și trenul cu zece vagonete. O parte dintre ele căzuseră de pe șine și stăteau răsturnate. Terasamentul de dedesubt era îngropat sub

roca roșcată ce căzuse din vagonete, iar mai departe, spre carieră, la nord de tren, cerul de deasupra șinelor tremura și se revărsa, iar din când în când izbucneau acolo curcubeie mici. Redrick se uită la această vibrare, scuipă și întoarse capul.

– Mai departe, zise și Arthur își întoarse spre el fața încordată. Vezi cârpele alea? Nu, nu acolo… Uită-te mai la dreapta…

– Da, șopti Arthur.

– Deci așa. Astea le-a purtat cândva un oarecare „Fante“. Demult. Nu a ascultat de oamenii mai mari și acum stă acolo, special ca să arate oamenilor deștepți drumul. Ocolește-l cu două degete spre dreapta. Le-ai luat? Ți-ai fixat punctul? Aproximativ pe-acolo pe unde răchitișul este mai des… Hai, mișcă-te!

Acum mergeau paralel cu terasamentul. Cu fiecare pas, apa de sub picioare se micșora și-n curând striveau mușuroaiele uscate și elastice. „Pe hartă, peste tot în această porțiune, sunt numai mlaștini, se gândi Redrick. S-a învechit harta. Barbridge n-a mai trecut de mult pe aici, tocmai d-aia s-a învechit. Și asta-i prost. Bineînțeles că e mai ușor să mergi pe uscat, dar era mai bine dacă aici ar fi fost mlaștină… Ia uită-te la el cum merge. Parcă-i pe Bulevardul Central.“

Arthur se înviorase probabil și mergea acum cu pași întregi. O mână și-o strecurase în buzunar, iar cealaltă o legăna vesel, de parcă era la plimbare. Atunci Redrick se scormoni prin buzunar, alese o piuliță de vreo douăzeci de grame și, ochindu-l, îl lovi în cap. Piulița îl nimeri pe Arthur direct în ceafă. Băiatul oftă, își prinse capul în mâini și, încovoindu-se, se prăbuși pe iarba uscată. Redrick se opri deasupra lui.

– Aici așa se întâmplă, dragă Archie, îi zise povățuitor. Aici nu e bulevard. Și nici n-ai ieșit cu mine la plimbare.

Arthur înghiți cu noduri și dădu din cap.

– E clar?, întrebă Redrick.

Arthur înghiți iarăși cu noduri și dădu din nou din cap.

– Foarte bine. Iar altă dată îți mai trântesc și una în dinți. Dacă o să mai rămâi viu. Hai, mișcă!

„Cred că din băiat putea să iasă un stalker… Și, probabil, l-ar fi chemat «Chipeșul». «Chipeșul Archie.» Am mai avut noi un Chipeș pe care-l chema Dickson, iar acum toți îl strigă «Hârciogul». Singurul stalker care a căzut în «mașina de tocat» și care a scăpat. A avut noroc. Caraghiosul de el și acum mai crede că Barbridge l-a scos din «mașina» aia. Pe dracu’! L-a scos din Zonă, asta e-adevărat… Și uite-așa a făcut Barbridge o faptă eroică… Numai să fi încercat să nu-l scoată! Încă de pe atunci se cam plictisiseră toți de găinăriile lui, și băieții i-o spuseseră în față: «Mai bine să nu te întorci singur». Și chiar atunci Barbridge primise și porecla de Sterviatnik. Până atunci purtase porecla «Gloaba».“

Redrick simți dintr-odată pe obrazul stâng o deplasare aproape imperceptibilă de aer și, imediat, fără să se mai gândească, strigă:

– Oprește-te!

Întinse apoi mâna în partea stângă. Curentul de aer era mai puternic acolo. Undeva, între ei și terasament, se instalase „chelia țânțarului“, poate chiar se deplasa pe terasament, că doar nu degeaba se răsturnau vagonetii. Arthur stătea nemișcat. Nici măcar nu întoarse capul.

– Fă-o mai la dreapta. Așa!

„Mda. Ar fi ieșit un stalker bun… Măi, Schuhart. Ți-o fi milă de el? Asta-ți mai lipsea! Da' de tine a avut cineva milă?… De altfel, da. A fost cineva. Lui Kirill i-a fost milă de mine. Și lui Dick Nunan îi e milă de mine. Poate nu atât de Guta, de care se lipește cât poate, da' cred că îi este milă totuși și de mine. La oamenii cinstiți, una n-o împiedică pe cealaltă… Numai eu nu am pe nimeni de care să pot avea milă. Și va trebui să aleg: sau… sau…“ Și pentru prima dată își imagină cu clarviziune această alegere: sau Archie, sau Maimuțica. Dar aici n-ai ce să alegi. Totul e foarte clar… „Numai dacă minunea este posibilă“, zise o voce înlăuntrul lui și el înăbuși această voce interioară cu groază și răutate.

Au trecut pe lângă grămada de cârpe cenușii. Din „Fante“ nu mai rămăsese nimic și doar puțin mai departe, în iarba ofilită, zăcea un băț lung, complet ruginit: căutătorul de mine. Pe atunci, mulți foloseau „căutătoarele de mine“, trăgeau speranță în ajutorul lor ca în Dumnezeu, iar pe urmă, după ce au pierit doi stalkeri la rând, la interval de câteva zile, omorâți de descărcările subterane, s-a terminat și cu ele… „Da' cine naiba era Fantele ăsta? L-o fi adus Sterviatnik sau a venit singur pe-aici? Și ce-i atrage pe toți cariera asta? De ce n-am auzit nimic despre asta?… Drace, ce mai arde! Și asta-i încă de dimineață. Ce-o să fie mai pe urmă!…“

Arthur, care mergea în fața lui la vreo cinci pași depărtare, își ridică mâna și își șterse transpirația de pe frunte. Redrick se uită la soare. Era încă jos. Și dintr-odată realiză că iarba uscată de sub picioare nu mai foșnește ca mai-nainte, parcă scârțâie precum amidonul, și nu mai este țepoasă și aspră ca-nainte, ci moale și tremurătoare, mărunțindu-se sub cizme ca zdrențele de cenușă. Văzu clar urmele lui Arthur și se aruncă la pământ urlând:

„Culcat!“

Căzu cu fața în iarbă, care-i sări în obraz ca un praf, și scrâșni din dinți cu mânie, că nu avusese noroc. Stătea culcat, nemișcat, sperând că poate totuși trece, deși înțelegea că nimeriseră în capcană. Căldura se întețise, îi învăluia tot corpul ca un cearșaf opărit, iar ochii îi erau plini de sudoare. Într-un târziu, țipă la Arthur: „Nu te mișca. Rabdă!“ Și începu să rabde și el. Ar fi răbdat și totul ar fi fost în regulă, doar ar fi transpirat, dar Arthur

nu mai rezistă. Ori nu auzise strigătul lui, ori se speriase prea tare, ori îl dogorise mai tare decât pe el, în orice caz nu mai reuși să se controleze și, cu un muget, fugi încovoiat, ca un apucat, acolo unde îl gonea instinctul lui absurd, înapoi, exact într-acolo unde nu trebuia în niciun caz să fugă. Redrick abia avu timp să se ridice puțin și să-l prindă de picior cu amândouă mâinile. Arthur se prăbuși la pământ ca un butuc – ridicând un nor de cenușă –, țipă isteric, cu o voce neobișnuit de ascuțită, și, lovindu-l pe Redrick cu celălalt picior direct în față, începu să se zbată și să se zvârcolească la fel ca un apucat. Dar stalkerul, pierzându-și rațiunea din cauza durerii, se târî peste el, lipindu-și fața arsă de scurta lui de piele, vrând să-l strivească, să-l bage în pământ cu amândouă mâinile. Îl ținea de părul lung, țintuindu-i capul care se zbătea, îl lovea nebunește cu șpițul și cu genunchii peste picioare, peste spate, peste fund. Auzea ca prin ceață geamătul și mugetul de sub el, precum și propriul său urlet răgușit: „Culcat, culcat, te omor…“, iar de sus cădea ceva peste ei de parcă s-ar fi revărsat niște munți de cărbuni înroșiți. Îmbrăcămintea îi ardea deja și îi trosnea pielea de pe picioare și din părți, bășicându-se și crăpându-se. Strivindu-și fruntea de cenușa fumurie, strivea convulsiv sub piept capul acestui mucos blestemat, până când nu mai rezistă și urlă din toate puterile…

Nu-și mai amintea când se terminase totul. A înțeles că putea să respire din nou, că aerul devenise din nou aer și nu aburul încins care îi ardea gâtlejul, a priceput că trebuie s-o șteargă cât mai repede din acest cuptor diavolesc, până când acesta nu se lasă din nou peste ei. Se ridică de pe Arthur – care zăcea complet nemișcat –, îi prinse ambele picioare sub braț și, ajutându-se de mâna liberă, se târî înainte, nedezlipindu-și privirea de margine, dincolo de care iarba era din nou moartă, uscată, țepoasă, totuși adevărată, și ea i se părea acum un locaș al vieții.

Cenușa îi scârțâia printre dinți, peste fața arsă treceau resturi de arșiță, iar sudoarea îi curgea direct în ochi, pentru că, probabil, nu mai avea nici gene, nici sprâncene. Îl trăgea pe Arthur după el și acesta, parcă dinadins, se agăța de toate cu scurta lui blestemată. Spatele opărit îl ardea, iar rucsacul îi lovea la fiecare mișcare ceafa arsă. Redrick se gândi cu groază că poate a pierdut direcția din cauza durerii și zăpușelii și că acum n-o să mai răzbească. De frică, începu să se târască mai repede, ajutându-se de cotul liber și de genunchi, scoțând prin gâtlejul uscat cele mai scârboase înjurături care îi treceau prin cap, iar pe urmă, cu o bucurie nebună, își aminti că la piept are un bidonaș aproape plin, prietenul lui drag. Numai de-ar putea să răzbată. „Încă puțin, hai Red, hai mă, Roșcatule, uite așa, încă puțin.“

Pe urmă, zăcu mult timp cu fața și mâinile în apa rece și ruginită, inspirând din când în când, cu desfătare, răcoarea aerului putred. Ar fi stat așa un secol, dar își impuse să se ridice

și, stând în genunchi, aruncă rucsacul. Se apropie în patru labe de Arthur, care tot mai zăcea nemișcat la vreo treizeci de pași de mlaștină, și îl răsturnă pe spate. Mda, fusese frumos băiatul. Acum mutrișoara lui drăguță părea o mască neagră-cenușie de sânge coagulat amestecat cu cenușă, iar câteva secunde Redrick privi cu o curiozitate stupidă dârele lungi de pe această mască: urmele de la pietre și mușuroaie. Apoi se ridică în picioare, îl luă pe Arthur de subsuori și îl târî spre apă. Arthur respira greu, hârâia și, din când în când, gemea. Redrick îl azvârli cu fața în balta cea mai mare și plonja și el alături, retrăind cu plăcere mângâierile ude și reci ca gheața. Arthur începu să gâlgâie, să se miște, își trase mâinile de sub el și ridică încet capul. Ochii îi erau holbați, înghițea aerul cu sete, tușea și scuipa. Apoi privirea îi reveni la normal și-atunci se uită la Redrick.

– Pfffuu… își scutură el capul, stropind în jur cu apă murdară. Ce-a fost asta, domnule Schuhart?

– Moartea, rosti cam nedeslușit Redrick și începu să tușească. Își pipăi fața. Îl durea cumplit. Nasul i se umflase, dar sprâncenele și genele, curios, erau la locurile lor. Și pielea de pe mâini era intactă, numai că se înroșise puțin: probabil că nici bucile nu-i arseseră până la os… Se pipăi. Nu, e clar că nu e până la os, chiar și pantalonii rămăseseră întregi. Doar că arătau de parcă ar fi fost opăriți…

Arthur își atingea și el fața, pipăind-o încet, cu degetele. Acum, când această mască terifiantă dispăruse, spălată de apă, fizionomia lui era, contrar așteptărilor, aproape normală. Câteva zgârieturi, o leziune pe frunte, buza de jos tăiată, iar restul… restul era în regulă.

– Niciodată n-am auzit de așa ceva, spuse Arthur și privi înapoi.

Redrick se uită și el. Pe o iarbă cenușie ca scrumul rămăseseră multe urme și se mira cât de scurt fusese acel drum cumplit și nesfârșit pe care se târâseră pentru a-și salva viața. Nu erau mai mult de douăzeci–treizeci de metri în total, de la un cap la altul. Pe „chelia“ asta arsă se târâse într-un zigzag sălbatic, orbit de frică, aidoma unui gândac pe o tigaie fierbinte. Dar asta nu era nimic; bine că se târâse, pe-acolo pe unde trebuia. Putea foarte bine să nimerească în „chelia țânțarului“, puțin mai la stânga, sau putea chiar să se întoarcă… „Nu, nu puteam, se îndârji. Un mucos oarecare putea, dar eu nu sunt mucos. Și, dacă n-ar fi fost tâmpitul ăsta, nu s-ar fi întâmplat nimic, mi-aș fi opărit un pic bucile… Și ăsta ar fi fost tot necazu’…“

Se uită la Arthur cum se spăla, pufnind și gemând la atingerea locurilor dureroase. Redrick se ridică, schimonosindu-se când îmbrăcămintea devenită scorțoasă, din cauza arșiței, îi atingea pielea. Ieși la loc uscat și se aplecă deasupra rucsacului. Și el o pățise cu vârf și-ndesat. Clapele de la buzunarele de sus arseseră,

sticluțele cu medicamente plesniseră de căldură, iar de la pata rămasă mirosea insuportabil a medicină. Redrick ridică rămășițele care țineau loc de clape și începu să scoată cioburile de sticlă și bucățile de plastic. Și-n acel moment, Arthur îi spuse:

– Vă mulțumesc, domnule Schuhart, că m-ați scos.

Redrick tăcu. „La dracu', mulțumesc! Am nevoie să te salvez", îi răspunse el, în gând.

– Eu sunt vinovat, continuă Arthur. Că doar auzisem când mi-ați ordonat să stau culcat. M-am speriat însă foarte tare, iar când a început să dogorească, mi-am pierdut complet capul. Știți, mi-e tare frică de durere, domnule Schuhart…

– Hai, ridică-te! spuse Redrick fără să se întoarcă. Asta e încă floare la ureche… Hai odată, ce mai stai?

Sâsâind de durere, își puse rucsacul în spate, aranjându-și curelele. Avea senzația că pielea se scorojise în locurile arse și se încrețise în riduri dureroase. „Îi e frică de durere… Mânca-te-ar ciuma cu durerea ta cu tot…" Se uită în jur. „Nu-i nimic. N-am pierdut poteca. Și-acum, delușoarele astea cu morți. Mârșave delușoare. Stau ca niște coarne de drac… Și mai e și vâlceaua asta dintre ele…" Adulmecă aerul… „Of, vâlcică mârșăvioară! Tocmai tu ești cea mai mare mârșăvie."

– Vezi vâlceaua dintre dealuri? îl întrebă pe Arthur.

– O văd.

– Direct spre ea. Marș!

Arthur se șterse cu dosul palmei la nas și porni înainte, pleoscăind prin bălți. Șchiopăta și nu mai era tot atât de drept și chipeș ca mai devreme. Zona îl încovoiase și pe el, obligându-l să meargă mai încet și cu mai multă prudență. „Și iată cum am mai scos pe încă unul, se gândi Redrick. Oare al câtelea este? Al cincilea? Al șaselea? Și-acum mă întreb: De ce? Ce, mi-e rudă? Ce, răspund de el? Ia ascultă, bă, Roșcatule, de ce totuși l-ai târât? Puteai s-o mierlești din cauza lui… Și cred că acum, cu capul limpede, știu. E foarte bine că l-am scos, pentru că fără el n-am să mă descurc. Este un ostatic pentru Maimuțica. N-am scos un om, ci dragonul meu. Căutătorul meu de mine. Un șperaclu. Însă acolo, pe locul ăla fierbinte, nu m-am gândit la asta. Îl trăgeam ca pe-o rudă și nici prin cap nu-mi trecea să-l las, deși uitasem de toate: și de șperaclu, și de Maimuțica… Deci înseamnă că sunt într-adevăr un băiat bun? Așa îmi zice și Guta. Kirill mi-a sugerat-o și el, iar Richard numai despre asta bombănește tot timpul… Ce să spun, au și găsit bunătatea… ia mai lasă toate astea. Aici nu e loc pentru bunătate. Întâi te gândești și apoi dai din mâini și din picioare. Să fie prima și ultima dată, e clar? Om bun, hm… Trebuie să-l păstrez pentru «mașina de tocat carne», se gândi el rece și clar. Aici poți să treci prin toate, în afară de această mașină."

– Stai! îi zise lui Arthur.

Vâlceaua era în fața lor, iar Arthur stătea, privind pierdut spre Redrick. Vâlceaua era acoperită de un noroi verde, purulent, care lucea unsuros în soare, iar deasupra se unduia un abur ușor, ce se închega între dealuri, încât la treizeci de pași nu se mai vedea nimic. Și putoarea. Nu era clar ce putrezea acolo, în borhotul ei, dar Redrick avea impresia că o sută de mii de ouă stricate, sparte și aruncate peste o sută de mii de capete de pești și pisici moarte nu ar fi putut să duhnească așa cum duhnea aici. „O să cam miroasă pe-acolo, Roșcatule, așa că tu… Vezi să nu intri în derivă."

Arthur gemu și se dădu înapoi. Atunci Redrick își alungă toropeala, scoase repede din buzunar un pachet de vată îmbibată cu deodorant, își puse în nări două tampoane și îi întinse și lui Arthur.

– Mulțumesc, domnule Schuhart… abia șopti Arthur. Nu putem cumva să trecem pe undeva pe sus?…

Redrick îl înșfacă de păr și îi întoarse capul înspre grămada de cârpe ce se zărea într-o surpătură de piatră.

– Ăla e Ochelaristu', iar pe dealul din stânga, de aici nu se vede, zace Canișu'. Tot o grămadă de cârpe. Ai înțeles? Înainte!

Mocirla era caldă, lipicioasă și respingătoare, întâi au mers drept, scufundându-se până la brâu, iar sub picioare, spre norocul lor, era piatră și destul de neted. Și-n curând, Redrick auzi bine cunoscutul zumzet, din amândouă părțile. Pe dealul din stânga, inundat de soare, nu se vedea nimic, dar pe povârnișul din dreapta jucau în penumbră flăcări liliachii-deschise.

– Apleacă-te! îi comandă printre dinți, și se aplecă și el. Mai jos, tâmpitule!

Arthur se aplecă speriat și-n aceeași secundă un fulger, însoțit instantaneu de un bubuit, sparse văzduhul.

Deasupra capetelor lor se scutură, într-un dans dement, un fulger ramificat, abia vizibil pe fondul cerului. Arthur se ghemui, scufundându-se până la umeri. Redrick, simțind cum i se astupă urechile din cauza tunetului, întoarse capul și zări în umbră cum o pată de un roșu-deschis se destrăma repede în pietrișul fărâmițat. Imediat izbucni și al doilea fulger.

– Înainte! Înainte! urlă, fără să se audă.

Acum se târau pe vine, mișcându-se ca două gâște și scoțând numai capetele. La fiecare străfulgerare, Redrick vedea cum părul lung al lui Arthur se ridică în sus, simțind imediat după aceea cum o mie de ace îi înțeapă pielea feței. „Înainte", repeta el, din inerție. Deja nu mai auzea nimic. Odată, Arthur se întoarse spre el, arătându-și profilul, și observă cum îl privea cu ochii holbați de groază; îi mai zări buzele albe care tremurau și obrazul transpirat, murdărit de verdele borhotului. Pe urmă, fulgerele se transformară în trăsnete și fură nevoiți să se scufunde cu totul. Mucozitatea verde îi încleia gura, era imposibil de respirat.

Prinzând aerul cu gura, Redrick își smulse din nas tampoanele și dintr-odată simți că putoarea dispăruse. Aerul era plin de un miros proaspăt și pătrunzător de ozon, iar aburul din jur se îngroșase sau poate că i se încețoșaseră ochii și deja nu se mai vedeau dealuri nici în stânga, nici în dreapta, nu se mai observa nimic, doar capul lui Arthur mânjit de drojdia verde și aburul galben care șerpuia în jur.

„Trec, trec, se gândea Redrick. Doar nu e prima dată. Toată viața așa a fost la mine: în noroi, iar deasupra capului fulgere și niciodată n-a fost altfel… Dar de unde mizeria asta? Câtă mizerie… Îți pierzi mințile, nu alta. Câtă mizerie într-un singur loc, de parcă s-au strâns aici toate porcăriile din lume… Mucozitatea asta este Sterviatnik, se gândi cu furie. Pe aici a trecut Sterviatnik și de la el a rămas… Ochelaristu' a căzut în dreapta, Canișu' în stânga și totul pentru ca Sterviatnik să treacă printre ei și să lase după el toată această mizerie. Așa-ți trebuie, Roșcatule! Cine calcă pe urmele lui Sterviatnik întotdeauna o sănghită rahat. Ce, n-ai știut asta și-nainte? Peste tot e-așa. Sunt prea mulți ca Sterviatnik și de aceea n-a mai rămas niciun loc curat. Totul s-a împuțit. Nunan e un prost: «Tu, Roșcovanule, strici tot echilibrul, strici ordinea și nu suporți nicio organizare: nici pe cele bune, nici pe cele rele. Din cauza celor ca tine n-o să fie niciodată raiul pe pământ…» Da' ce te pricepi tu la toate astea, grăsanule? Când am văzut vreodată o ordine bună? Da' când m-ai văzut pe mine într-o ordine bună? Toată viața am văzut cum mor Kirillii, Ochelariștii, iar cei ca Sterviatnik se târăsc printre cadavrele lor, pe cadavrele lor, ca niște viermi, și murdăresc, murdăresc, murdăresc…“

Alunecă pe o piatră, se scufundă, ieși, văzu din nou alături fața schimonosită cu ochii holbați și deodată îngheță: i se păru că pierduse direcția. Dar nu, nu se rătăcise. Înțelese imediat că trebuie să meargă uite-acolo, unde iese din noroi o piatră, înțelesese asta, deși în afară de piatră nu se mai vedea decât pâcla galbenă.

– Stai!… țipă el. Ține-te mai la dreapta! Mai la dreapta pietrei.

Din nou nu-și auzi vocea și atunci îl ajunse pe Arthur, îl prinse de umăr și începu să-i arate cu mâna: „Ține-te mai la dreapta pietrei și mergi cu capul în jos“. „O să mi-o plătiți voi“, se gândi. Lângă piatră, Arthur se scufundă și imediat un trăsnet lovi, cu un pocnet asurzitor, creștetul pietrei negre, făcând să zboare în toate părțile așchii încinse. „O să mi-o plătiți“, repetă el, scufundându-se cu totul, dând din mâini și din picioare cu toate puterile. Trosnetul unui fulger îi sfâșie din nou auzul. „Tot sufletul am să-l scot din voi.“ Și-n treacăt, se gândi: „Oare la cine mă refer?… Nu știu. Da' cineva trebuie să mi-o plătească și-mi va plăti pentru asta! Stați un pic, numai să ajung la Glob, că eu nu sunt Sterviatnik… O să mi-o plătiți așa cum trebuie și așa cum vreau

eu…“ Când au ieșit la loc uscat, pietrișul se încălzise deja de la soare. Erau complet asurziți, întorși pe dos, clătinându-se și agățându-se unul de altul ca să nu se prăbușească.

Redrick văzu o furgonetă jupuită, fără roți, și, ca prin ceață, își aminti că aici, la umbra ei, te poți odihni. Se târâră în umbră. Arthur se întinse pe spate și începu, cu degetele lipsite de vlagă, să-și descheie scurta, în timp ce Redrick se lipi cu rucsacul de furgonetă, își șterse puțin palmele de pietriș și băgă mâna la piept.

– Și mie, zise Arthur. Și mie, mister Schuhart. Redrick se miră cât de puternică este vocea băiețandrului, înghiți o gură, închise ochii și simți cum lichidul fierbinte și purificator se scurge pe gâtlej și se întinde peste tot pieptul. Înghiți încă o dată și îi întinse lui Arthur bidonașul. „Gata, se gândi, lipsit de puteri. Am scăpat. Am trecut și d-asta. Gata, acum văd deja cecul cu suma în litere. Ce, credeți că am uitat? Nu! Eu țin minte totul. Credeți că o să vă mulțumesc că m-ați lăsat viu și că nu m-ați înecat? Ciuciu și nu, mulțumesc. V-a venit sfârșitul, e clar? N-am să las nimic așa. Acu’ eu hotărăsc. Eu, Redrick Schuhart, în deplinătatea facultăților mintale, voi hotărî tot și pentru toți. Iar voi, broaște râioase, sterviatnici, extratereștri, ciolănoși, quarterblazi, paraziți, verzișori, răgușiți, cei cu uniforme, simandicoși, cei cu serviete și cu «binefaceri», patroni, cei cu AV-uri, cu motoare veșnice, cu «chelia țânțarului», cu discursuri, cu diferite promisiuni – ajunge! M-ați dus destul de nas! Și eu, prostu’, mă lăudam că așa vreau, că așa o să fac, iar voi, târâturilor, aprobându-mă, vă faceați cu ochiul în spatele meu și mă duceați de nas. Mă trăgeați, mă întindeați, mă târâți de nas prin închisori, prin «bombe»… Ajunge!“

Desfăcu apoi curelele rucsacului și luă din mâinile lui Arthur bidonașul.

– Niciodată n-aș fi crezut, zise Arthur cu o nedumerire blândă în glas, nici n-aș fi putut să-mi închipui… Știam, bineînțeles, moarte, foc… Dar ca să existe așa ceva!… Cum vom răzbate la întoarcere?

Redrick nu-l ascultă. Tot ce spunea acest omuleț nu mai avea acum nicio importanță. Nici înainte nu avusese, dar atunci era totuși un om. Acuma însă… Un șperaclu vorbitor. Lasă-l să vorbească.

– Ar fi fost bine să ne spălăm… (Arthur privi în jur cu teamă.) Măcar fața să mi-o fi limpezit.

Redrick se uită la el absent, îi observă părul năclăit și lipicios – ca de pâslă –, fața mânjită de mucozitatea acum uscată, cu urme de degete, și-n general corpul, acoperit de o crustă de noroi crăpată, și nu simți nici milă, nici iritare, nimic. Un șperaclu vorbitor. Își întoarse capul. În față se întindea un spațiu plictisitor, ca un șantier părăsit, acoperit de pietriș, de praf alb,

plin de soarele orbitor, un alb insuportabil, fierbinte și mort. Capătul îndepărtat al carierei se vedea deja de aici, era tot de un alb orbitor și de la distanță părea complet neted și abrupt, iar capătul apropiat era marcat de sfărâmături de piatră. Coborârea în carieră începea acolo unde se detașa, ca o pată roșie printre pietre, cabina excavatorului. Acesta era singurul marcaj. Trebuia să meargă direct spre el, bizuindu-se doar pe noroc.

Arthur se ridică pe neașteptate, băgă mâna sub furgonetă și scoase de-acolo o cutie de conserve ruginită.

– Ia uitați-vă, domnule Schuhart, zise el, înviorându-se. Asta, probabil, a lăsat-o tata… Și mai sunt acolo.

Redrick nu-i răspunse. „Ce nechibzuință!, se gândi indiferent. Mai bine nu ți-ai fi adus aminte de tata. Acum era mai bine dacă tăceai din gură. Dar, de altfel, e totuna…“ Se ridică și oftă de durere, pentru că toată îmbrăcămintea se lipise de corp, de pielea arsă, și acum se rupea ceva dureros acolo, se dezlipea ca o fașă uscată de o rană. Arthur se ridică și oftă și el, în timp ce se uita la Redrick, cu suferință. Se vedea clar că ar fi vrut să se plângă, dar n-avea curaj. Mormăi numai, cu o voce înăbușită:

– Pot să mai iau o gură, domnule Schuhart?

Redrick piti la piept bidonașul care-l ținea în mână și zise:

– Vezi roșu ăla printre pietre?

– Îl văd, răspunse Arthur și oftă spasmodic.

– Direct spre el.

Arthur se întinse gemând, își îndreptă umerii și se schimonosi, uitându-se în jur.

– Să mă spăl un pic… S-a lipit totul.

Redrick îl aștepta în tăcere. Arthur se uită la el fără speranță, se întoarse și începu să meargă, dar se opri imediat.

– Rucsacul… V-ați uitat rucsacul, domnule Schuhart.

– Marș înainte! îi ordonă Redrick.

Nu mai avea răbdare nici să explice, nici să mintă și de fapt nu mai avea niciun rost. Și-așa o să meargă, n-are încotro. Și Arthur porni, târându-și picioarele, adus din spate, încercând să-și dezlipească de pe față mizeria scorțoasă; se făcuse mic, slab și amărât, ca un pisoi ud, fără stăpân. Redrick porni în urma lui și, cum ieși din umbră, soarele îl pocni, orbindu-l. Își puse palma streașină și regretă că nu-și luase ochelarii negri. Fiecare pas ridica un norișor de praf alb, praful se așternea pe bocanci și puțea, dar parcă mai degrabă Arthur duhnea, iar ca să meargă în urma lui era imposibil. Dintr-odată înțelese însă că el pute cel mai tare. Mirosul era infect, dar cunoscut. Așa mirosea în oraș atunci când vântul de nord aducea pe străzi fumul de la uzină. Și tatăl său tot așa duhnea când se întorcea acasă, imens, sumbru, cu ochii roșii ca de nebun. Și Redrick se grăbea să se ascundă într-un colț, de unde se uita cu groază cum taică-su își smulgea de pe

el hainele de lucru și le arunca în mâinile mamei, cum trăgea de pe labele uriașe bocancii stâlciți, cum îi împingea sub cuier și, numai în șosete, lipăia până în baie, auzea cum de-acolo, de sub duș, pufăia îndelung și plescăia sub apă, cum trântea niște ligheane, bolborosea ceva pe-acolo, iar pe urmă cum urla de se cutremura casa: „Maria… ai adormit?“ Trebuia să stea pitit până când se spăla și se așeza la masa pe care mama punea o sticlă, o farfurie adâncă, plină cu supă groasă, și un borcan de ketchup, să aștepte până când termina de băut, termina supa, râgâia și începea carnea cu fasole, și abia atunci putea să iasă la lumină, să se așeze pe genunchii lui și să-l întrebe pe care maistru sau pe care inginer l-a mai înecat în acid sulfuric.

În jur, totul era încins până la alb și îi era greață de arșița uscată și aspră, de duhoare, de oboseală; îl ustura pielea arsă, care crăpase pe la încheieturi, și i se părea că prin ceața fierbinte care îi învăluia creierul ea țipa ca să audă și el, cerându-i apă, liniște și răcoare. Amintiri aproape uitate se îngrămădeau în creierul lui umflat, se răsturnau între ele, se acopereau și se amestecau, împletindu-se cu lumea albă, încinsă, care dansa în fața ochilor întredeschiși, și toate erau amare, toate emanau milă covârșitoare sau ură. Încerca să intervină în haosul ăsta, străduindu-se să scoată din trecut un miraj dulce, și sentimente de tandrețe și prospețime reliefau din adâncurile memoriei fața tânără și veselă a Gutei, încă fată, când era dorită și neprihănită, și ea apărea în fața ochilor, dar imediat se acoperea de rugină, se deforma, curgea și se transforma într-o mutrișoară ursuză, acoperită de blănița lungă și aspră a Maimuțicii. Încerca să-și aducă aminte de Kirill – pentru el om sfânt –, de mișcările lui repezi și agile, de râsul lui și de vocea care-i promitea locuri și timpuri minunate, nemaivăzute, iar Kirill apărea și el. Pe urmă licărea în soare păienjenișul argintiu și iată că Kirill deja dispăruse și pe Redrick îl pironesc ochii îngerești și ficși ai lui Hugh Răgușitu’, după care mâna lui mare și albă cântărește în palmă containerul de porțelan… În conștiința lui se învălmășeau forțe întunecate, care îi coborau bariera voinței și îi stingeau puțina bunătate pe care o mai păstra memoria lui, și deja i se părea că până acum nu fusese nimic bun, ci numai mutre, mutre, mutre…

Și-n tot timpul ăsta rămânea stalker, fără să se gândească, fără să simtă, fără chiar să țină minte, și vedea parcă cu cerebelul că, uite, acolo în stânga, la o distanță nepericuloasă, deasupra mormanului de scânduri vechi, stă „fantoma veselă“ – liniștită, fără vlagă – și dă-o dracului, iar din dreapta adie un vânt nedeslușit, ca după câțiva pași să apară „chelia țânțarului“, netedă ca oglinda și cu multe cozi ca o stea-de-mare, încă departe, și nu mi-e frică, iar în centrul ei o pasăre turtită ca o umbră, ceva foarte rar, pentru că păsările nu zboară deasupra Zonei; iar acolo, alături

de potecă, două „biberoane“ aruncate de Sterviatnik, probabil la întoarcere, când frica învinsese lăcomia. Vedea toate astea și reținea totul, iar când Arthur, încovoiat, greșea direcția măcar cu un pas, gura lui Redrick se deschidea singură și un urlet răgușit și amenințător îi ieșea din gâtlej. „O mașină, se gândea. Ați făcut din mine o mașină…“ Pietrișul de la marginea carierei se apropia și deja putea să deslușească desenele ciudate ale ruginei pe acoperișul roșu al cabinei excavatorului.

„Ești un prost, Barbridge! Șmecher, dar prost. Cum ai putut să ai încredere în mine, ai? De când mă știi tu? Ar fi trebuit să mă cunoști mai bine decât eu însumi. Ai îmbătrânit, asta este. Te-ai prostit. E și normal. Poate fiindcă ai avut de-a face numai cu proști…“ Și atunci își imagină cum s-a desfigurat Sterviatnik când a aflat că Arthur, frumosul Archie, sânge din sângele lui… a plecat în Zonă cu Roșcatu', după picioarele lui Sterviatnik, a plecat nu cu un mucos inutil, ci cu fiul lui, viața lui, mândria lui. Și, imaginându-și toate astea, Redrick începu să râdă în hohote, iar când Arthur își întoarse speriat capul, dădu din mână continuând să râdă: „Marș, marș!“ Și iar au început să i se târască prin minte, ca pe un ecran, mutre, mutre, mutre… Trebuie să schimbe totul. Nu o viață, nu două, nu un destin sau două destine. Trebuie schimbat fiecare șurub al acestei lumi infecte.

Arthur se apropie de marginea râpei din fața carierei, se opri și rămase pironit locului, privind în jos și-n depărtare, întinzându-și gâtul lung. Redrick se apropie și se opri alături. Nu se uita acolo unde privea Arthur. Lângă picioare, din adâncurile carierei, pleca drumul bătătorit cu mulți ani în urmă de șenilele și roțile tractoarelor grele. La dreapta lui se ridica un perete abrupt, alb și crăpat de căldură, iar în stânga era șes, unde, printre pietre și grămezi de piatră spartă, stătea aplecat excavatorul. Cupa lui părea sleită de puteri, prăbușită la capătul drumului. Și așa cum era de așteptat, nimic nu se mai vedea pe drum, dar lângă cupă, pe o pantă aspră și colțuroasă, atârnau țurțurii răsuciți și negri ce semănau cu niște lumânări metalice, groase, forjate. În praf se vedeau o mulțime de pete, de parcă acolo se vărsase niște bitum. Asta-i tot ce mai rămăsese de la ei și nici nu puteai să spui câți fuseseră. Poate că fiecare pată este un om, o dorință a lui Sterviatnik. Ia uite, Sterviatnik scăpase cu bine, viu și nevătămat din subsolul blocului 7. De-acolo Sterviatnik scosese cu ușurință din Zonă „magnetul fluid“. Iar țurțurul acela era comoara de Dina Barbridge pe care toți o doreau, care nu semăna nici cu tata, nici cu mama. Iar pata aceea era Arthur Barbridge, frumosul și mândrul Archie, care nu semăna cu părinții.

– Am ajuns, hârâi încordat Arthur. Mister Schuhart, am ajuns totuși, nu-i așa?

Râdea bucuros, se așezase pe vine și cu amândoi pumnii începuse să lovească pământul cu toată puterea. Părul năclăit și

întărit ca o crustă pe creștetul capului tremura și flutura caraghios în toate părțile, aruncând bucăți de noroi uscat. Și numai atunci Redrick își ridică încet privirea și privi Globul. Cu teamă. Cu frica ascunsă că n-o să arate așa cum își imaginase, că o să-l pătrundă îndoiala, iar Globul se va prăbuși de pe cerul unde abia se cățărase, înghițind astfel toate scârnăviile.

Nu era de aur, ci mai degrabă din cupru roșcat, complet neted, și lucea mat în soare. Zăcea aruncat lângă peretele îndepărtat al carierei, stând comod printre mormanele de rocă presată și chiar de aici se vedea cât este de mare și cât de greu apasă locul unde se afla.

Nu avea nimic dezamăgitor sau îndoielnic în el, dar nici nu avea nimic ce-ar fi putut să-i dea o speranță.

Nu se știe de ce, dar îi trecu prin cap ideea că Globul este gol pe dinăuntru și că ar trebui să fie foarte fierbinte, încins de soare. Era clar că nu emitea o lumină proprie, că nu se putea ridica în aer să danseze, așa cum se vorbea în legende. Zăcea acolo unde căzuse. Poate că scăpase dintr-un oarecare buzunar imens și se rostogolise, rătăcindu-se în timpul unui joc de giganți. Nu era așezat aici. Fusese aruncat și el, la fel cum erau azvârlite toate astea: „brățări“, „biberoane“, „baterii“ și alte gunoaie rămase de la Vizită. Dar, în același timp, avea ceva și, cu cât se uita mai mult la el, Redrick își dădea seama cât este de plăcut să-l privești, cum te îndeamnă să te apropii de el, să vrei să-l atingi, să-l mângâi. Din nou îi trecu prin cap o trăsnaie, că ar fi foarte odihnitor să te așezi lângă el sau, și mai bine, să te sprijini cu spatele de el, să-ți dai capul pe spate și, închizând ochii, să te gândești, să dai drumul la amintiri și poate chiar să moțăi un pic…

Arthur sări în picioare, își desfăcu toate fermoarele de la scurtă, o smulse și o azvârli la picioare, ridicând un nor de praf alb. Țipa ceva, strâmbându-se și dând din mâini, pe urmă le duse la spate și dansă făcând cu picioarele figuri complicate. Sărind, porni în jos pe povârniș. Nu se mai uita la Redrick, uitase de el. Uitase de toate, mergea să-și îndeplinească dorințele, dorințele mărunte și ascunse ale unui licean care roșește, ale unui băiețandru care nu văzuse în viața lui niciun fel de bani, în afară de cei „de buzunar“, ale unui mucos pe care îl snopeau în bătaie dacă mirosea măcar un pic a alcool când se întorcea acasă și din care voiau să crească un avocat celebru, iar, în perspectivă, un ministru și, cine știe cum, înțelegeți voi… președinte. Mijindu-și ochii înroșiți de lumina orbitoare, Redrick privea tăcut în urma lui. Stătea impasibil și rece, știind ce-o să se întâmple acum, simțind însă că nu se va putea uita. Totuși, până când totul era posibil, va privi fără să simtă ceva deosebit, poate doar înlăuntrul lui, undeva în adâncime, unde începuse să se neliniștească un oarecare viermișor, ce pornise a se răsuci cu căpșorul lui țepos.

Băiatul tot mai cobora în sărituri pe povârnișul abrupt, bătând un step dement, iar praful alb îi sărea de sub tălpi, în timp ce țipa ceva cu toată puterea, foarte vesel, răsunător, dar foarte solemn, ca un cântec sau, mai bine spus, ca o litanie. Redrick se gândi că, pentru prima dată în existența carierei, acest drum era străbătut în atmosferă de sărbătoare. La început nu ascultă ce urlă acest șperaclu vorbitor, dar pe urmă parcă se aprinse ceva în el și auzi: „Fericire pentru toți!… Gratis!… Fericire din belșug!… Veniți aici cu toții!… Ne ajunge tuturor!… Nimeni n-o să plece supărat!… Gratis!… Fericire! Gratis!…“

Și dintr-odată amuți, de parcă o mână imensă i-ar fi băgat un căluș în gură. Redrick văzu cum vidul transparent, care se furișase în umbra cupei excavatorului, îl prinse, îl aruncă în aer încet și, cu putere, îl răsuci, așa cum femeile storc rufele. Redrick mai avu timp să vadă cum unul dintre bocancii prăfuiți a fost smuls de pe piciorul lui Arthur și proiectat în sus, undeva deasupra carierei. Atunci își întoarse capul și se așeză. În cap se făcuse gol și amorțise. În jur era liniște și mai ales în spatele lui, acolo, pe drum. Atunci își aduse aminte de bidonaș, dar fără plăcere, ca de-un medicament pentru care a venit vremea să-l ia. Deșurubă căpăcelul, începu să bea cu înghițituri mici și, pentru prima dată în viață, ar fi vrut ca în bidonaș să nu fi fost alcool, ci pur și simplu apă rece…

Trecu un timp și-n cap apărură niște gânduri cât de cât coerente. „Asta-i tot. Drumul e liber. Chiar acum aș putea să merg, dar mai bine să mai aștept un pic. «Mașina de tocat» e capabilă de orice scamatorie. Tot trebuie să mai reflectez puțin. Numai că asta nu-i o treabă obișnuită pentru mine, ăsta-i tot necazul.“ Ca să se gândească ar fi însemnat să se eschiveze, să trișeze, să păcălească, să mintă. Și aici toate astea nu mai merg…

„În sfârșit… Ce să zic?… Maimuțica, tata… Să plătească pentru toate, să le iasă târâturilor sufletul, să se sature și ei de rahat așa cum am înghițit și eu… Nu, nu așa, Roșcatule! Adică așa, bineînțeles… Dar ce-nseamnă toate astea? Ce-mi trebuie mie? Astea-s înjurături, nu gânduri.“ Îngheță, presimțind ceva groaznic, și, trecând peste mulțimea diferitelor gânduri, își porunci cu răutate: „Ia ascultă, măi, mutră roșcată. N-ai să pleci de-aici până n-o să te gândești la ceva concret O să pieri aici cu acest globuleț, ai să putrezești, ai să te prăjești, dar n-ai să pleci…“

„Doamne, unde-mi sunt cuvintele, unde-mi sunt gândurile? Și cu avânt își trosni una peste față. În toată viața mea n-am avut niciun gând! Așteaptă-mă! Doar Kirill mi-a vorbit ceva, așa… Kirill!“ Cotrobăia febril prin amintiri, îi apăreau niște cuvinte cunoscute și semicunoscute, dar nimic nu se închega, pentru că de la Kirill nu rămăseseră cuvinte, ci numai niște imagini neclare, bune sau foarte bune, dar complet neverosimile…“

„Ce ticăloșie. Ticăloșie… Până aici m-ați învârtit, m-ați lăsat fără limbă, târâturilor… Golan… așa cum am fost un golan, așa am și îmbătrânit: tot un golan. Și asta nu trebuie să fie. Auzi? Odată pentru totdeauna, să-ți fie interzis pe viitor! Omul se naște ca să gândească (iată-l și pe Kirill, în sfârșit)… Numai eu nu cred în asta. Nici înainte nu am crezut și nici acum nu sunt convins. Iar pentru ce se naște omul nu știu. S-a născut și s-a născut. Se hrănește fiecare cum poate. Lasă să fim cu toții sănătoși, iar ei lasă să crape… Adică cine suntem noi și cine sunt ei? Nu mai înțeleg nimic! Mie îmi este bine, lui Barbridge îi este rău, lui Barbridge îi e bine, lui Ochelaristu' îi e rău, lui Răgușitu' îi e bine, e rău pentru toți. Numai el, tâmpitu', crede că poate să se strecoare la timp. Doamne, ce ciulama! Toată viața m-am războit cu căpitanul Quaterblood, iar el toată viața a fost în război cu Răgușitu' și de la mine, idiotul, voia un singur lucru: să nu mai fiu stalker. Dar cum să nu mai fiu stalker când am de hrănit o familie? Să mă duc la slujbă? Da' nu vreau să muncesc pentru nimeni. Mi-e silă de munca voastră. Puteți oare să înțelegeți asta? Dacă omul muncește, o va face întotdeauna pentru cineva. Este un sclav și nimic altceva, iar eu întotdeauna am vrut să fiu singur, ca să-i înfrunt pe toți, cu apatia și plictiseala lor…“

Bău restul de coniac și, cu toată puterea, trânti de pământ bidonașul gol, care, lucind în soare, se rostogoli pe undeva, iar Redrick uită imediat de el. Acum stătea acoperindu-și ochii cu mâinile și încerca să nu înțeleagă, nici să vorbească, dar măcar să vadă ceva, cam și cum ar trebui să fie, însă din nou zări numai mutre, mutre, mutre și iar mutre… Verzișori, sticle, grămezi de cârpe care au fost cândva oameni, coloane de cifre… Știa că tot ce vedea trebuia să dispară și ar fi vrut să le șteargă, dar i se păru că, dacă toate astea vor dispărea, atunci nu va mai rămâne nimic – doar pământul neted și gol. De neputință și disperare, ar fi vrut din nou să se sprijine și să-și dea capul pe spate, dar se ridică, își scutură pantalonii de praf și începu să coboare în carieră. Soarele dogorea, iar în fața ochilor pluteau pete roșii, aerul tremura și, în această vibrare, Globul părea că dansează pe loc, ca o geamandură pe valuri. Redrick trecu pe lângă cupă și, superstițios, își ridică picioarele mai sus, ferindu-se să nu atingă petele negre, scufundându-se apoi în pământul prăfos, se târî prin toată cariera, de-a curmezișul, spre Globul care dansa și-i facea cu ochiul. Era transpirat tot, se sufocase de căldură, în același timp trecându-l fiori de gheață, tremura ca după o beție, iar printre dinți îi scârțâia praful cretos și searbăd. Și deja nici nu mai încerca să mai gândească. Repeta întruna, cu disperare, ca o rugăciune: „Sunt un animal. Vezi bine că sunt un animal. N-am cuvinte, nu m-a învățat nimeni să folosesc cuvintele, nu știu să gândesc. Aceste târâturi nu mi-au dat posibilitatea să învăț și să gândesc. Dar dacă ești într-adevăr atât de puternic, de atotștiutor și atotînțelegător… Descurcă-te singur! Uită-te în sufletul meu,

știu că acolo găsești ce-ți trebuie. Trebuie să fie ceva! Doar nu mi-am vândut nimănui sufletul, niciodată! Este al meu, este omenesc! Nu se poate să vreau răul!… Și blestemat să fie totul, pentru că nimic nu pot să-ți mai spun în afară de aceste cuvinte copilărești: «Fericire pentru toți, gratis, și hai să nu plece nimeni supărat!»“.

NOTE

1 - Paza punctului de control (n. tr.).
2 - Teritoriu de lângă Zonă. Pe întinderea ei se aflau institutele (n. tr.).
3 - În *Prinț și cerșetor* de Mark Twain, cerșetorul ajuns prinț spărgea nucile cu Marele Sigiliu (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor	2
Cum s-a născut acest roman	8
Din interviul luat doctorului VALENTIN PILMANN de corespondentul special al postului de radio Marmont cu prilejul decernării ultimului Premiu Nobel pentru fizică în anul 19.....	16
1 -REDRICK SCHUHART, 23 de ani, celibatar, laborant al filialei Institutului Internațional de Cultură Extraterestră din Marmont	19
2 - REDRICK SCHUHART, 28 de ani, căsătorit, fără ocupație stabilă	53
3 - RICHARD H. NUNAN, 51 de ani, reprezentantul furnizorului de echipament electronic pe lângă filiala Institutului Internațional de Cultură Extraterestră din Marmont	85
4 - REDRICK SCHUHART, 31 de ani	120
Note	144